

Giới thiệu One Way Ticket

Bạn đang đọc truyện One Way Ticket của tác giả Chi Long trên website đọc truyện online. Khi tình yêu đến không ai biết được Chúng ta đơn giản nhận ra khi nó đã mất Tình yêu là thiên đường, là địa ngục, là thiên thần, là quỷ dữ Tình yêu là ngọt ngào, là cay đắng, là hối hận, là nỗi đau Tất cả cùng nhau tồn tại vĩnh viễn... Tình yêu của tôi không là mật ngọt. Là trái đắng. Nhưng tại sao tôi vẫn cứ yêu???

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồi Ức Xa Xăm

2011...

Gió vẫn gào thét, sóng vẫn xô bờ và màn đêm vẫn đầy lạnh lung như cách đây đã lâu.

Cảnh vật còn đây nhưng người đã thay đổi, tìm tôi lại gọn lên chút gì đó nhớ nhưng, đau đớn.

“Về thôi đại ca...” thằng Dê già lên tiếng...

“Uhm, về đi, lâu lắm rồi chúng ta mới tụ họp lại với nhau. Rồi ngày mai sẽ đẹp hơn thôi...” thằng Đức cũng đồng tình...

“Chắc, ngày này em đã mong từ lâu lắm rồi. Biết bao nhiêu chuyện cuối cùng chúng ta vẫn giấu bó. Ngày mai chắc chắn sẽ tươi sáng, thời đại chúng ta đến rồi anh ơi! Chỉ cần anh em đồng lòng, thằng hà bá cũng đéch thêm sợ haha...” thằng Heo sữa vẫn pha trò như mọi khi...

Uh, phải rồi, cuộc đời chỉ mới bắt đầu...

“Đi...” Tôi rít 1 hơi dài rồi ném điều thuốc đang hút dở xuống dòng sông. Năm mới bước sang, pháo hoa đã nổ, kèm theo là tiếng hân hoan của của mọi người chúc nhau 1 năm mới hứa hẹn nhiều niềm vui và hạnh phúc.

Chúng tôi lên xe rồi hướng thẳng về thành phố trong ánh đèn mờ ảo. Ngồi trong xe, tôi ngoái đầu nhìn lại...Đâu đó văng vẳng câu nói

...

“Liệu có ngày nào đó em sẽ bay khỏi cuộc đời anh không?”

“Không đâu, anh là đôi cánh của em, thiếu anh, em sẽ không bay được. Hi hi...”

...

Cách đây 9 năm, cũng tại nơi này, có 1 thằng nhóc ngồi nhìn ra dòng sông, miệng phì phèo điều thuốc ướt đầm nước mắt, cứ như là đốt nước mắt vào trong lòng...

Đã xa rồi...

Hồi 1: Tuổi thơ của tôi

1998

“Anh ăn gì ạ???”

“Cho 3 vắt mì xá xiu.”

“Dạ!”

“Ê, khoan đã nhóc, thêm 1 chén hoành thánh nữa nhé.”

“Dạ vâng!”

“Bà Hai ơi, 3 vắt mì xá xiu với 1 chén hoành thánh...”

“Có một không con? Tao thấy mày hôm nay xanh lắm, đêm qua không ngủ hả? Hôm nay nghỉ sớm đi nhé, tao với ông già lo được...”

“Không một đầu bà, tại hôm qua con thức khuya để học bài, sắp thi rồi.”

“Thế thì càng phải nghỉ. Đi, về sớm đi, hôm nay cho mày nghỉ sớm!”

“Không, con làm được. Vội lại...”

“Ể nhỏ, bán mì nè!”

“Dạ, em đến ngay. Lát nói sau bànhê. Con làm được mà.” Tôi nháy mắt cười với bà 1 cái rồi chạy đi.

“Cái thằng...”

Tôi là học sinh cấp 2, cuộc sống hằng ngày của tôi là sáng cắp sách đến trường, trưa về nhà lo cơm nước rồi sang tiệm mì của bà Hai phụ bán. Nói là tiệm mì cho sang chứ thật ra chỉ là 1 cái xe đẩy để trước cửa nhà rồi thêm 1 ít bàn ghế nhựa cho khách ngồi, thế là thành tiệm.

Trường của tôi là 1 trong những trường cấp 2 nổi tiếng của thành phố, nơi quy tụ nhiều học sinh giỏi và tất nhiên cũng nhiều cậu ấm cô chiêu thời ấy. Trong mắt thầy cô, tôi là 1 học sinh ngoan ngoãn, luôn đạt điểm tốt, là tấm gương cho bè bạn. Còn trong mắt bạn bè, tôi là một con một sách ít nói ít cười đáng ghét được thầy cô thiên vị nên thường hùa nhau bắt nạt, cô lập tôi. Bạn con gái lớp tôi đang ở tuổi dậy thì, bắt đầu biết chưng diện, bắt đầu biết cặp kè. Những đứa hiền lành thì rất là thích tôi, vì tôi thường chỉ bài cho bọn nó trong giờ kiểm tra. Còn những cô nàng tiểu thư thì thường chỉ nhìn tôi bằng nửa con mắt, vì trong mắt bọn họ, tôi chỉ là 1 thằng nhà quê, cục mịch, nhưng tôi nào có quan tâm. Trong trường tôi sống không đúng con người thật của mình, vì niềm tin của bố mẹ đặt hết vào tôi, tôi không thể làm họ buồn lòng. Nhưng khi bước ra khỏi trường tôi là 1 con người khác, 1 con người thật của tôi. Cũng biết quậy phá, cũng biết đánh nhau hang máu như bất kì anh choai choai nào. Sống ở cái nơi chợ búa, lúc nào cũng vây quanh bởi tiếng thề, tiếng đánh nhau này, ai cũng như thế.

Nhà tôi nằm ở khu phố người Hoa, bản thân tôi cũng mang một nửa dòng máu Trung Quốc từ mẹ. Thời ấy internet không có rầm rộ như bây giờ, các tiệm net cũng chỉ lác đác, cũng không hề có khái niệm game online là gì. Và lại với đứa nhà nghèo như tôi, tiền kiếm được rất khó khăn nên lâu lâu mới cùng mấy đứa bạn ghé vào tiệm net trong xóm, lần la các phòng chat, xem vài đoạn phim vu vơ và tất nhiên cũng có cả những trang web đen nữa. Tuổi dậy thì ai mà không tò mò?

“Bóp bóp... Rầm!!!”

“Thằng Cái lại đánh nhau rồi.” tiếng bà Hai thờ dài.

Tôi đưa mắt về hướng bà chỉ, nhìn một lát rồi lại tiếp tục gom chén dĩa đi rửa. Chuyện thường ngày ấy mà.

“Mẹ nó, tức thật, thằng khốn đó chạy thoát rồi @#%\$” anh thanh niên ngồi vào bàn mà miệng vẫn còn rủa.

“Hôm nay lại sao thế nữa anh?” tôi hỏi.

“Mẹ nó, nhóc, mày xem tức không? Thằng khốn đó ở đâu đến đây, cả gan vỗ mông Tiểu Lợi, may mà tao ở đó, sẵn tiện tặng nó vài đấm.”

“Cái gì? Thằng nào?” tôi sôi máu hỏi gần.

“Thôi thôi cho tao xin. Chúng bây suốt ngày đánh với chửi đũa, chửi nhau mới nên người hả con? Thằng Cái, mày không được dạy hư nó nữa.” bà Hai cắt ngang lời của tôi.

“Làm gì có hả bà...” anh thanh niên gãi đầu cười xòa.

“Chuyện người ta con ạ. lo đến làm gì? Đứa bây ăn đi, hôm nay tao đãi. Mà nhóc nè, sao mày khẩn trương thế? Nói thiệt bà nghe, thích con Lợi phải không?”

“Không mà bà. Làm gì có. Thì... chơi từ nhỏ đến giờ mà.” Tôi áp ứng.

“Ha ha, nó đỏ mặt rồi kia bà.”

“Anh im mà ăn mì đi...”

“Ồi ghê thật, hôm nay dám chọc cả anh mày. Sức mạnh tình yêu đây rồi” anh gật gù.

Anh thanh niên này là đại ca của tôi, tên Ngọc Thanh. Cái tên nghe y như con gái, cho nên anh chỉ thích người ta kêu anh bằng cái tên ở nhà là Cái. Anh cũng là người Hoa, nhà anh sống ở đây cũng lâu rồi. Bố mẹ anh bị tai nạn giao thông nên mất sớm, chỉ còn họ hàng thân thích gì ở đây cả. Tôi quen anh từ lúc nhỏ và chơi thân đến tận bây giờ. Anh lúc nào cũng bảo bọc tôi như đứa em, có lẽ là vì chỉ còn 1 mình nào nên anh coi tôi như người thân duy nhất.

Còn Tiểu Lợi, cái tên mà bây giờ nhắc đến, vẫn khiến tim tôi nhói đau...

Trong mắt tôi, em là 1 thiên thần với nụ cười như hoa bồ công anh dưới nắng. Không cần biết mặt đến nhường nào, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của em là mọi mệt mỏi của tôi như biến mất. Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ, mặc dù cùng tuổi nhưng em lúc nào cũng gọi tôi là anh. Lúc còn nhỏ em hay leo đèo theo tôi và anh Cái như là tiểu muội. Thời gian dần trôi qua, không biết từ khi nào, trong mắt tôi, em không còn là đứa nhóc nữa. Cảm giác của tôi với

em cũng dần thay đổi. Nó không còn là cảm giác của 2 người bạn thân, tìm tôi đã đập mạnh hơn mỗi khi ngồi gần em. Không biết em có biết không vì tôi chưa từng dám thổ lộ với em điều đó. Anh Cãi cũng thường nói tôi:

“Thích thì nói, có gì mà rụt rè. Đàn ông con trai mà nhát thế. Mà xem nó dễ thương vậy, ngày nào cũng có người dòm ngó. Không nhanh tay thì đừng hối hận nha nhóc.”

Mỗi lần như vậy tôi đều ậm ừ. Thật ra không phải tôi nhát gan, mà là vì tôi tự thấy mình không xứng với em. Bỏ em mở đại lý gas bán lẻ, có thể gọi là , giàu có, có của ăn của để. Còn tôi? Tôi chỉ là 1 thằng nhà nghèo, rách rưới. Vì người Hoa hay có quan niệm môn đăng hộ đối, nên tôi đâm ra tự ti với bản thân mình. Cứ như vậy, mỗi ngày đều được nói chuyện với em, được nhìn em cười là tôi mãn nguyện

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tại Sao?

Một đêm năm 2009...

“Lợi Lợi...”

Tôi choàng tỉnh dậy, hóa ra là mơ... Phòng tuy lạnh nhưng mồ hôi tôi tuôn ra như suối...

Dạo này tôi thường hay mơ đến em nhiều hơn. Tại sao? Chẳng lẽ em có chuyện gì? Đã bao năm rồi, tôi không gặp lại em.

Với tay lấy gói thuốc 3 số còn lại vài điều mà tôi mang từ quê nhà sang.

Tách. Bật lửa, tôi rít 1 hơi dài... Đang suy nghĩ mông lung bỗng có 1 bàn tay khẽ lay tôi...

Tôi xoay người lại, em khẽ dụi mắt nhìn tôi, nhìn em như 1 con mèo con vừa thức dậy. Khoác lấy chiếc áo che tấm thân, em khẽ hỏi:

“Alan, what’s wrong?”

“No, no... Continue to sleep...”

“You have a nightmare?” Vừa hỏi, em vừa choàng tay qua người tôi, ôm lấy tôi từ đằng sau.

“Yes...”

“You wanna do that again?” Tôi cảm nhận được hơi thở của em phả vào gáy.

“Do that? What do you mean, Tiff?”

“Make... love...”

Tôi phì cười, dụi tắt điếu thuốc rồi xoay người lại. Khẽ nâng cằm em lên. Mũi tôi chạm đến mũi. Người em như run lên trong vòng tay tôi. Hai thân thể quấn lấy nhau trong cuồng nhiệt. Giữa đêm khuya, chỉ còn vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ. Tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Đồng hồ báo thức vang lên, tôi ưỡn oải vươn tay, nhìn xung quanh, em đã đi mất. Bật điện thoại, em để lại cho tôi 1 tin nhắn:

“I go home first, I have class today. Breakfast’s on the table. When you wake up, reply me. xxx”

Tôi sực nhớ là hôm nay mình cũng có lớp buổi chiều. Nhìn đồng hồ, mới 10 giờ sáng. Tôi bước xuống giường, vào nhà tắm. Từng dòng nước mát lạnh làm tôi tỉnh ra và nhớ lại giấc mơ đêm qua. Uh, chỉ là mơ. Không suy nghĩ nữa.

Tôi ăn sáng xong rồi ngồi vào bàn, bật máy xem tin tức rồi cổ phiếu của mình. Được 1 lúc, cảm thấy ở nhà bức bối, tôi bỏ sách vở vào cặp, ra khỏi nhà, bắt xe xuống khu phố người Hoa. Ở cái xứ sở này, tôi chẳng có hứng thú đi đâu hết, ngoại trừ nơi đây. Không khí nơi đây luôn nhộn nhịp, đầy ắp tiếng nói, nó làm tôi liên tưởng đến khu phố ngày xưa của tôi. Tất nhiên là không thể sánh bằng, nhưng nó cũng làm tôi thấy ấm lòng nơi đất khách quê người.

La cà 1 hồi lâu, tôi bắt xe lên trường, vào lớp tap thể dục xong rồi về. Thật là tôi không có chút hứng thú nào ngồi lại trong lớp nghe lão thầy Ân Độ đọc rap, mà tôi thì là cả đến rapper 50 cents cũng phải chào thua lão về trình độ rap của mình. Câu chữ chẳng ra làm sao, thà về tự học còn hơn.

Điện thoại trong túi rung lên. Là em gọi, nhưng lúc này tôi không có tâm trí bắt máy. Tôi cũng không hiểu trong đầu mình lúc này đang nghĩ gì. Nó hoàn toàn trống rỗng.

Mở cửa phòng, tôi mệt mỏi ngồi vào ghế, mở mail lên. Có 1 thư mới, là của ai đây?

“Tiểu Lợi”

Tôi không tin vào mắt mình. Dụi mắt nhìn lại lần nữa.

Đúng là em, là em. Đã bao năm rồi? Em ơi... Tôi mừng rỡ nhấp chuột...

Một lát sau đọc xong mail...

Tôi thần thờ ngồi đó trên ghế...

“Tách” tiếng bật lửa vang lên.

Nhìn từng làn khói trắng, long tôi thất lại, trống rỗng...

Điện thoại lại reo. Tôi khẽ nhìn vào màn hình: “Tiff”

Cứ như vậy, chuông đổ 5-6 lần. Tôi nhấc tay lên, với cái điện thoại, ném mạnh vào tường. Vỡ nát, hình như lúc này long của tôi cũng vậy. Phải, vỡ nát.

Tôi hét lên: “Tại sao???”

Lấy tay quệt đi 2 hàng nước mắt đang lăn dài. Tôi chợt nhớ lại ngày xưa...

Vâng, là ngày đó...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lễ Nào Mất Em

Cứ như thế, từng ngày trôi qua lặng lẽ. Cho đến khi tôi nhìn thấy 1 chàng trai đến nhà em, mang theo những bông hoa hồng đỏ thắm. Đạo này anh ta thường đến đây. Em ngập ngừng đón nhận những bông hoa đó rồi trò chuyện với anh ta. Mặc dù em vẫn cười, nhưng không còn là nụ cười của ánh nắng ban mai mà tôi thường hay gặp, mà nó thoáng chút gì đó buồn bã xa xăm.

Theo lời anh Cái, cậu ta là con trai bạn hàng lâu năm của bố em. Nhà giàu có, ăn mặc bảnh bao, đi trên chiếc xe mà có lẽ tôi không bao giờ mua nổi. Lòng tôi đau thắt, có những đêm tôi giật mình tỉnh giấc, tìm đâu đến nỗi không ngủ tiếp được. Phải chăng tôi sắp mất em??

“Lặng. Lặng... Nghe em nói không?” tiếng em vẫn trong trẻo như tiếng họa mi

“Sao? Có chuyện gì vậy?” tôi thờ đáp lại “Đạo này anh sao thế? Sao không qua tìm em? Có chuyện gì ah?”

“Không có gì đâu. Đạo này anh bận quá, bài vở nhiều...”

“Nhưng giờ thi xong rồi mà, sắp nghỉ hè rồi, sao vẫn không thấy anh đâu...” giọng em trầm xuống, đôi mắt như hồ thu pha lẫn chút buồn.

“Thì anh bận đi làm, kiếm thêm tiền. Anh đâu được giàu có như ai kia. Không cần làm gì cũng vẫn tiêu xài không hết!” tôi cố lảng tránh ánh mắt của em

“Ai cơ chứ? Anh đang nói ai?”

“Không, chẳng nói ai cả...”

“4 ngày nữa sinh nhật em...”

“Vậy ah? Nhanh nh?” tôi vẫn cố gắng hờ hững.

“Anh quên rồi sao? Vậy hôm đó anh có đến không?”

“Không biết được, để anh xem đã.” “Không nhưng nhị gì hết. Anh Cái hôm đó cũng đến mà. Anh phải đến nhé, nhé.” Em lay lấy tay tôi, đôi mắt long lanh hi vọng.

“Uhm, anh đến...” Làm sao tôi có thể từ chối đôi mắt ấy được.

“VẬY NHÉ, ANH HỨA RỒI NHÉ. ANH MÀ KHÔNG ĐẾN EM NGHỈ CHƠI ANH.” Em tươi cười le lưỡi trêu tôi.

Uhm, anh sẽ đến. Làm sao anh có thể quên được... Anh hứa anh sẽ đến...

Hôm nay là sinh nhật em, năm nào đến ngày này tôi cũng vui mừng bồn chồn. Nhưng năm nay sao mà nó lại buồn đến thế? Anh Cái vỗ vai tôi.

“Nhóc ah, anh biết mày đang nghĩ gì. Anh biết !”

“Làm sao anh biết?”

“Từ nhỏ đến giờ, có gì mày qua mắt được anh chưa?”

“...” tôi im lặng

“Nhưng mà anh nói này. Dù thế nào đi nữa. Mày cũng phải nói ra lòng mình. Không có gì mà khổ bằng mặt mờ không rõ ràng. Tao thấy Lợi Lợi đâu phải người ham tiền ham vẻ bề ngoài.”

“Uhm”

“VẬY MÀY CÒN ĐẮN ĐO GÌ? MÀY CÒN TRẺ, LẠI HỌC GIỎI, TƯƠNG LAI CÒN DÀI. SAU NÀY MÀY GIÀU CÓ, LO GÌ KHÔNG XỨNG. LÚC ĐÓ ĐỪNG QUÊN THẮNG ANH NÀY. HA HA. ĐI THÔI.”

Anh biết không? Đến tận bây giờ, em vẫn không quên. Không bao giờ quên được. Em vẫn nhớ mãi lúc anh đưa cho em cái bánh trung thu. Bọn mình có 5 người nhưng chỉ có 2 cái bánh. Anh không ngần ngại đưa em 1 cái, còn anh và 3 người bạn chia nhau cái còn lại. Anh biết không? Em vốn rất ghét ăn đậu xanh. Nhưng đó là cái bánh trung thu đậu xanh duy nhất vàng ươm nhất mà cả đời em ăn được. Em sẽ không quên giây phút đó, nhưng giờ anh đã không còn nữa...

Đến nhà em, hôm nay không khí thật náo nhiệt. Bạn em tới rất đông. Hôm nay em thật xinh đẹp với chiếc đầm màu xanh nhạt, nụ cười luôn thường trực trên môi.

“ĐẾN RỒI AH? VÀO ĐI...” mẹ em hững hờ. Bố mẹ em không thích tôi và anh. Tôi biết điều đó. Họ chê tôi nghèo, không xứng để chơi với em. Nhưng trước giờ em hoàn toàn mặc kệ điều đó, chưa hề than vãn, vẫn thân thiết với tôi và anh.

“2 ANH ĐẾN RỒI AH? VÀO VỚI EM” Nhận ra chúng tôi, em mừng rỡ.

“CHÀ CHÀ, LỢI LỢI RA ĐÁNG THIẾU NỮ LẮM RỒI. HẾT LA CON BÉ HAY KHÓC NÈ LỄ ĐỂ THEO MÌNH RỒI HỈ? XINH LẮM, HÈN CHỈ CU CẬU NHÀ MÌNH CHẠO ĐÀO. HA HA” Anh huých vai tôi mỉm cười.

“Anh này...” Mặt em đỏ bừng lên như bông hoa hàm tiếu e ấp dưới nắng mai.

“LỢI OI ! AI ĐẾN VẬY?” tiếng bạn em vang lên

“SUỐT QUÊN MẮT. 2 ANH THEO EM VÀO ĐÂY... ĐÂY LÀ BẠN VỚI ANH CỦA MÌNH. CÒN ĐÂY LÀ BẠN CỦA EM, 2 ANH LÀM QUEN NHÉ.”

“CHÀ, CÓ BẠN ĐẸP TRAI NHƯ VẬY MÀ GIẤU KÌ NHA, KHÔNG GIỚI THIỆU. ĐỊNH CHIẾM LÀM CỦA RIÊNG HỈ ?” bạn em châm chọc

“BẠN TÊN GÌ VẬY? HỌC TRƯỜNG NÀO?” cô bé cất tiếng hỏi

“MÌNH TÊN LĂNG, HỌC TRƯỜNG. RẤT VUI LÀM QUEN VỚI BẠN.”

“Wah, giỏi quá. Mình tên Quỳnh, là bạn thân của Lợi Lợi. Lợi Lợi kể mình nghe nhiều về bạn rồi.” cô bé nháy mắt với tôi.

“Ê, CHO TAO HỎI CHUYỆN VỚI. LÀM GÌ GIÀNH HẾT VẬY?” mấy đứa kìa nhao nhao...

Thấy mấy đứa con gái bu hết vào tôi. Anh cất tiếng:

“CHÀ, LÀM GÌ MÀ ÁI MỘ GHÊ VẬY? BỐ ANH KHÔNG ĐẸP TRAI AH?”

Câu nói của anh khiến cả đám phì cười.

Một lát sau, ngoài cửa xuất hiện 1 bóng người. Là người hay đến tặng hoa cho em. Mẹ em gọi em ra, cả đám con gái cũng nhao nhao ra theo. Anh ta hôm nay thật bảnh bao, mang theo lồng hoa và món quà tặng em, một sợi dây chuyền lấp lánh bằng vàng trắng, một thứ quá xa xỉ đối với tầng lớp như tôi. Em tươi cười đón nhận, lòng tôi như thắt lại.

Buổi tiệc bắt đầu, mẹ em có ý xếp cho anh ta ngồi gần em, suốt buổi tiệc, lúc nào anh ta cũng chỉ chú ý đến em, luôn nói chuyện với em. Bọn bạn của em

xi xăm:

“Ghánh thật. Cái anh này tốt thật. Đẹp trai nhà lại giàu nữa. Nhìn chiếc xe của anh ta mình phát ghen. Ước gì anh ấy để ý đến mình nhỉ?”

“Uhm, tao cũng mong như mày. ”

“Bọn bây thích người ta hay thích ví của người ta thế?” Quỳnh khó chịu. Cô bé quay sang hỏi tôi :”Bạn sao vậy?Từ khi cái gã đó đến thấy bạn không vui.”

“Không có gì đâu. Mấy người kia nói đúng đó chứ?”

“Xi, tớ chả ham cái loại chi được mỗ cái mã đó đâu. Mà tớ biết Lợi Lợi cũng nghĩ như tớ vậy.”

Câu nói cô bé làm tôi thấy ấm lòng. Tan tiệc, mọi người ra về. Riêng anh ta được bố mẹ em giữ lại. Tôi đành bước đi với lòng nặng trĩu. Mà nghĩ lại, anh ta tốt thật, rất xứng với em, nên bố mẹ em niềm nở như thế cũng đúng thôi. Tôi chẳng có gì so sánh được với anh ta cả.

Dòng sông về đêm, gió vẫn mang theo những con sóng chạy nối đuôi nhau vào bờ. Mọi khi có chuyện buồn chán, tôi lại cùng anh đến đây. Ngồi nhìn những chiếc du thuyền cập bến mang đón đưa những dòng người sang trọng, trong gió đêm mát mẽ, chúng tôi tự nói với nhau sau này mình sẽ được lên đó, được hưởng cảm giác của người thượng lưu. Mỗi lần như vậy, chúng tôi lại phấn chấn và cùng nhau quyết tâm. Điều đó đã cho tôi nghị lực bước hết những ngày nhọc nhằn đầy nỗ lực cực khổ mà sau này tôi muốn được 1 lần nếm lại cũng không được.

Ngồi đã lâu nhưng sao lòng vẫn chưa lặng...Anh lấy bao thuốc ra, châm lửa...

“Anh, cho em 1 điếu.”

“Điên, tao đã cấm mày hút thuốc, chưa đủ tuổi, đua đòi làm gì?”

“Nhưng em buồn quá, hút vào có đỡ hơn không?”

“Không có gì phải buồn hết em ah. Mọi chuyện đã xong đâu?Chả lẽ mày định mang cái bộ mặt sầu nào này gặp tao mỗi ngày hả?Làm chuyện gì cũng phải biết đầu tranh đến cùng chứ. Nếu mà có thất bại thì cũng không nuối tiếc. Hiểu không?”

“Nhưng em làm thế nào mà bị được với người ta?”

Anh rít 1 hơi dài :” Trong mắt anh, thằng em là nhất. Hơn cả thằng kia. Uh thì nó có tiền. Nhưng tiền phải của nó đâu?Nó sinh ra tốt số, được vào gia đình giàu có. Mình số khô, nhưng có làm sao?Miễn là biết phấn đấu. Thế nếu được lựa chọn, mày có muốn đánh đổi những thứ mày đang có, cả gia đình, cả anh em xóm giềng để được làm nó không?”.

Anh nói phải, không gì bằng khi mình được làm chính mình, làm sao tôi có thể đổi tất cả những gì mình có, những gì mình trân trọng nhất để được làm người khác chứ. Như thế tôi sẽ không còn là tôi nữa rồi.

“Không chứ gì?Thằng em hiểu ra vấn đề rồi đó. Mà hình như không chỉ có mình tao nghĩ như vậy.” Anh mỉm cười ngoảnh đầu ra phía sau.

Tôi ngoái đầu nhìn lại, là em, vẫn nụ cười đó. Nó như tia nắng giữa bầu trời đêm đầy lạnh lẽo.

“Anh...” em dịu dàng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đêm Bình Yên

“Hai đứa nói chuyện. Anh đi trước.” Anh nháy mắt với tôi rồi bước đi.

“Làm sao em ra đây được?”

“Em nói với bố mẹ em nhờ anh Lâm chở đi dạo. Giữa đường em nói anh ấy cho em xuống rồi đến đây. Thấy em gọi không?” Em nháy mắt nhìn tôi cười.

Thì ra tên anh ta là Lâm...

“Giỏi gì mà giỏi?Sao không đi hóng gió với người ta mà ra đây chỉ?”

“Nếu anh không thích, em đi về.”

“Tiểu Lợi, đừng đi...”

Tôi nắm lấy tay em kéo lại. Em đỏ mặt: “Buông ra, em không định.”

...

Gió đêm vẫn thổi mát rượi, tôi và em ngồi bên nhau, không ai nói gì cả. Em lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

“Sao hôm nay em thấy anh có vẻ buồn? Bộ anh không thích đến dự sinh nhật em à?”

“Không, chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?” mắt em long lanh chờ đợi

“Thì là...”

“Là sao?”

“Thì thấy em có người khác quan tâm rồi, anh như người thừa chứ sao?”

Em cười nắc nẻ: “Hóa ra là ghen. Hi hi hi”

“Ghen gì? Tôi sợ cô bị người xấu dụ dỗ thôi...” Tôi chống chế

“Ai mà dụ dỗ? Anh Lâm không phải người vậy đâu.” Em lắc đầu

“Ai mà biết được?”

“Đã nói không phải vậy mà”

“Ừ, anh ta thì tốt quá rồi. Đẹp trai lại nhà giàu, lại ga lăng nữa. Con gái ai mà chẳng ham. Em thích anh ta cũng phải. Hai người xứng đôi đấy. Còn tôi chẳng là cái thá gì. Vậy được chưa?”

“Anh nghĩ em vậy sao?” Em nhìn thẳng vào tôi, hai hàng lệ lăn xuống từ khóe mi. Em khóc...

Không, tôi làm em khóc sao? Hôm nay sinh nhật em mà, là ngày vui nhất trong năm. Vậy mà tôi lại làm em khóc.

“Lợi Lợi, đừng khóc. Anh xin lỗi.” Tôi nắm lấy tay em an ủi.

“Buông ra đi. Kệ em...”

“Không buông. Đừng khóc nữa. Khóc nhè xấu lắm...”

“Xấu kệ tôi. Có ai thêm quan tâm?”

“Có, anh quan tâm... Lợi Lợi... anh... anh thích... em... thích nhiều lắm...”

Nhớ lại lúc đó, tôi phải lấy hết can đảm ra để nói những lời này. Lần đầu tiên mở miệng nói thích 1 người sao mà khó thế? Có lẽ lần đầu ai cũng vậy, rụt rè nhút nhát. Cho nên tình đầu luôn là mối tình đẹp,

nhất, dù có đắng cay, có chua chát, nhưng không ai có thể quên được. Sau này, tôi không thể tìm lại cảm xúc lúc đó nữa. Tiếng “yêu” nói ra sao mà dễ dàng quá...

Em giăng tay ra khỏi tôi, mặt ửng đỏ. “Thật không?”

“Thật.” Tôi quay đầu tránh ánh nhìn của em

“Vậy tại sao tránh mặt em?”

“Anh không có tránh. Tại vì...”

“...”

“Tại vì thấy không bằng người ta thôi.” người tôi như run lên.

“Ngốc. Em không có thích anh Lâm...”

“Vậy...em có thích anh không?” tôi nắm lấy tay em, tìm đập mạnh chờ đợi...

“Ngốc.” Em hôn nhẹ lên má tôi rồi rút tay bỏ chạy.

Tôi với tay níu em lại, em mất đà ngã vào lòng tôi. Ôm lấy em trong vòng tay, hai má em ửng hồng, ánh mắt bên lên. Tim tôi càng đập càng nhanh. Tôi hồi hộp nhìn thẳng vào mắt em. Đôi mắt trong như nước hồ thu, khẽ có chiếc lá rơi nhẹ làm mặt hồ rung lên, xuyên xao long người. Tôi như vô thức đặt lên môi em một nụ hôn, nụ hôn đầu đời. Giây phút đó tuy ngắn, nhưng với tôi, cả không gian như ngưng lại, thời gian như ngừng quay và tim như ngưng đập. Tôi còn nhớ cảm giác lâng lâng đó, theo tôi đến tận mấy ngày sau, đôi lúc nhớ lại tôi vẫn tự cười 1 mình. Ai đó nhìn tôi chắc nghĩ tôi không bình thường...

Giờ đây, em ngồi tựa đầu vào vai tôi, tay tôi nắm lấy tay em, những ngón tay đan nhau thật chắc như sợ rằng sẽ có 1 lực vô hình nào đó tách em ra khỏi đời tôi. Cả 2 cùng nhìn ra con sông. Lúc này những con tàu nhà hàng sang trọng đang đón đưa khách tấp nập, tiếng cười nói trò chuyện hòa cùng tiếng sóng vỗ bờ. Nhưng tại sao tôi chỉ nghe được tiếng nhịp đập của tim? Hồi ấy tôi có xem 1 bộ phim, người ta bảo rằng, khi 2 người cùng nhìn 1 hướng thì 2 con tim sẽ đập cùng 1 nhịp đập. Có phải đó chính là bây giờ???

“Hai anh chị, về thôi, định ngồi đây đến chừng nào? Định ngắm cả hoàng hôn à?”

Tôi và em giật mình xoay lưng lại thì bắt gặp anh đang đứng đó với 1 nụ cười khoái trá. Cả 2 buông nhau ra, mặt đỏ bừng.

“Không phải anh... về rồi à?”

“Về là về thế nào? Làm sao ngộ đây bỏ dở phim hay được? Ha ha”

Em ấp úng, mặt vẫn đỏ bừng: “Em... em kêu taxi về. Hai anh đi cùng chứ?”

“Thôi em về trước, bọn anh về sau. Anh ghét đi taxi lắm” anh cười xòa

“Vâng...”

Bọn tôi gọi taxi cho em, lúc lên xe em vẫn nhìn tôi thật lâu, tôi cũng không đành xa em lúc này, nhưng nếu về trễ bố mẹ em sẽ mắng mắng.

“Thôi được rồi. đủ rồi, có phải đi máy bay đâu mà quyến luyến ghê vậy. 2 đứa bây đừng coi ta không ra ký lô nào chứ.” Anh lảng nhảng

Câu nói của anh làm cả 2 phì cười.

“Thôi em về.”

“Ừ, em về...”

Nhìn theo bóng xe dần xa, tôi thấy lòng mình thật ảm. Trên môi vẫn còn cảm giác tê tê của nụ hôn đầu tiên.

“Thằng em khá lắm” anh quàng vai tôi cười đắc ý.

“Chuyện, em của đại ca mà.”

“Thôi đi, đi làm vài cốc bia. Hôm nay anh đãi.”

“Sao chơi sang vậy?” tôi trêu anh.

“Mày! Chả lẽ anh không mời mày được sao? Đi, nói nhiều tao đổi ý.”

“Vâng.”

Có lẽ, chưa đêm nào bình yên như đêm nay...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trò Chơi

Cộc cộc...

“Ai vậy?”

“Alan, là Tiff đây.”

“Vào đi, cửa không khóa” tôi ưỡ ỏi đáp lại. Em hiện ra trước mắt tôi, vẫn xinh đẹp như mọi ngày, nhưng không phải là khuôn mặt lạnh như băng không cảm xúc, thay vào đó là nụ cười trên môi.

“Sao em gọi anh không được?”

“Điện thoại hư rồi?” tôi nằm trên giường, lạnh lùng trả lời em.

“Sao lại hư? Cho em xem?”

“Hư thì hư chứ tại sao? Hỏi làm thế.” Tôi bức dọc.

“Sao anh lại khó chịu vậy? Có chuyện gì?” em bối rối.

“Chẳng có gì. Trong thùng rác ấy. Xem cho đã đi.”

“Sao lại vỡ nát vậy? Có chuyện gì? Nói em nghe...” Em đưa tay vuốt nhẹ tóc tôi.

Gạt tay em ra, tôi gặng lên: “Tôi đang mệt. Không có hứng. Cô về đi!”

“Anh làm gì vậy?” em to tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy em nổi giận.

Tôi chồm dậy khỏi giường: “Tôi đã bảo rồi. Đang bức bối. Cô về đi.”

“Thôi, đi ăn chút gì nhé. Hôm nay em đãi.” Em nhẹ giọng lại, đôi mắt lộ chút lo âu. Hôm nay lần đầu tiên tôi thấy em có nhiều thay đổi nhất, từ trước giờ, trên khuôn mặt xinh đẹp của em luôn là 1 lớp băng bao bọc. Em hứng hờ với mọi chuyện, với bất kì ai, ngay cả với tôi. Ngay từ lần đầu gặp em, tôi đã bị cuốn hút bởi cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo đó. Em không mang vẻ đẹp của thiên thần như Tiểu Lợi, mà mang vẻ đẹp bí ẩn như 1 ma nữ khó dò. Nếu là ngày thường, tôi đã thất vọng. Nhưng mà hôm nay, tôi không còn tâm trí để ý đến điều đó nữa.

“Bộ tôi không có tiền để tự mình đi ăn sao? Phải đợi cô đến dẫn đi như 1 đứa trẻ vậy à? Cô nghĩ mình là ai vậy?” tôi cười nhạt.

“Hôm nay anh sao vậy? Thôi, đi với em đi mà...” em vẫn nhẹ giọng, nhưng tôi đã kịp nhận ra trong mắt em đã ngấn nước. Em nhìn tôi với đôi mắt mong chờ, giống như trẻ con đang vói vĩnh. Thật sự tôi thấy hôm nay, sức chịu đựng của em thật phi thường.

“Không ăn uống gì cả. Về đi !!!” tôi gặng từng chữ trong lúc đưa tay chỉ về phía cửa.

“Anh quá đáng lắm...” ngấn nước long lanh trong mắt em cuối cùng không kiềm chế được, hóa thành 2 dòng suối tuôn trào trên khuôn mặt. “Hôm nay... là sinh nhật tôi !!!” em nói trong tiếng nấc, quay người bước ra khỏi cửa.

Rầm, cánh cửa đóng sập.

Tôi ngăn người 1 lúc rồi suy nghĩ. Ừ, hôm nay 16/7, sinh nhật em, lại sinh nhật...

Tôi định chạy ra giữ em lại, nhưng lại thôi. Đành ai cũng mau nước mắt. Vài hôm sau chắc sẽ hết thôi. Giả như em nói sớm thì tôi đã không làm em buồn như vậy. Tôi vốn ghét cái tính nập mờ của phụ nữ, thật là phiền phức. Nhưng mà... không phải tôi vừa làm vậy với em sao?

Lúc đó tôi chỉ suy nghĩ đơn thuần là tại sao em không nói, mà không nghĩ là tại sao tôi không nhớ. Ừ phải rồi, sao mình không nhớ nhỉ. Mà em là gì của tôi?

Lúc trước, tôi đã từng suy nghĩ liệu mình có sai lầm khi xem em là trò chơi? Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua rồi lại biến mất. Nhưng bây giờ, nó lại tồn tại rõ ràng hơn bao giờ hết.

Có lẽ tôi đã sai...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người Con Gái Kỳ Lạ

Tôi thầm gọi em như thế. Bởi vì em không giống như bất cứ người con gái nào tôi từng gặp gỡ trên bước đường đời...

Một ngày...

Hai ngày...

Rồi ba ngày...

Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi như không bao giờ kết thúc. Ngày nào cũng như thế mà thôi, vô vị. Tôi đã chịu đựng nó suốt 3 năm rồi. Nhưng sao mấy ngày nay, tôi có cảm giác nó càng ngày càng nhạt hơn trước. Hình như thiếu cái gì đó. Đúng rồi, thiếu tiếng chuông điện thoại của em, thiếu giọng nói của em, thiếu cả những bữa ăn sáng của em. Chẳng lẽ giận dai đến vậy sao? Đã 3 ngày rồi. Cầm lấy cái điện thoại mới mua, tôi bấm số của em, chuông reo... Bíp... Em tắt máy.

Đúng là quá quắt, phải tìm cô ta hỏi cho ra lẽ. Lấy lý do đó, tôi đi đến trường em. Con người tôi khi làm gì luôn phải tìm 1 lý do nào đó. Nhưng hơn ai hết, tôi hiểu, lý do của lần này đơn giản chỉ là : tôi nhớ em.

Sao không thấy đâu cả, mọi hôm chẳng phải học giờ này sao? Tôi bắt đầu khó chịu, buổi học đã kết thúc hơn 2 tiếng rồi, sao em còn chưa ra?

“Chờ ai đấy?” một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi mừng rỡ quay lại, đúng là em. Mới 3 ngày mà tưởng như đã lâu chưa gặp. Nét mặt em thoáng qua vẻ mừng rỡ khi thấy tôi, nhưng nó chỉ thoáng qua thôi, y như là ánh nắng yếu ớt hiếm hoi chiếu rọi lên tầng băng ở Nam Cực rồi tắt hẳn, trả lại cho em vẻ lạnh lùng thường thấy.

“Sao em ra trễ thế?”

“Anh hỏi làm gì? Không phải tôi nói gì anh cũng nghe không lọt tai sao?” Em vẫn còn giận.

“Còn giận sao? Giận gì mà dai thế?”

“Kệ tôi, không phải từ lâu đã thống nhất là không đụng chạm đến riêng tư của nhau sau?” vẻ mặt em kênh kiệu thật dễ ghét.

“Ừ, thì...hỏi đó là vậy. Nhưng bây giờ không như vậy nữa. Được không?”

“Tại sao?” vẫn cái vẻ mặt đáng ghét đó, y như là trẻ con.

Tôi không thêm trả lời, nắm lấy tay em kéo lại gần, đặt lên môi em một nụ hôn.

“Uhm...bỏ ra. Muốn ăn tát nữa phải không?” Em đẩy tôi ra, mặt hờn dỗi.

“Không, một lần là đủ rồi, người đâu mà dữ quá.”

“Ai bảo...”

“Thôi mình đi.” Tôi nắm tay em thật chặt.

“Đi đâu?” em thắc mắc.

“Đi ăn, hôm nay anh đãi...” tôi quay lại nháy mắt với em. Và kia, tầng băng đã tan ra, để lộ tia nắng chiều thật đẹp. Tôi hiểu được đây chính là thứ mà mấy ngày nay tôi thiếu, không có nó cuộc sống của tôi thật vô vị : nụ cười của em. Nghĩ đến e-mail của Tiểu Lợi, lòng tôi đã có quyết định...

Người con gái này tên là Tiểu Vy. Tôi thường hay trêu em là small tail (cái đuôi nhỏ). Tôi gặp em cách đây 1 năm về trước. Trong bar rượu...

...

Tôi xa quê hương đã được 2 năm, khoảng thời gian tuy không dài nhưng cũng đủ để người ta thay đổi. Sống ở nơi đất khách quê người, tôi không có chuyện gì thú vị để làm. Quanh quẩn trong nhà, rồi lên trường, rồi lại lủi thủi về nhà. Hôm nay cuối tuần, tôi lần đầu tiên vào 1 quán bar ở nước ngoài. Nó không sôi động như ở quê nhà, và có vẻ không mấy thân thiện. Tôi đi 1 mình, vì các chiến hữu bên đây của tôi đều là những kẻ lập dị (tôi sẽ nói sau)...

“Em gái, đi chơi với anh không?”

“Bỏ tay ra.”

Trong tiếng nhạc xập xình vang lên tiếng ồn khiến tôi ngoái đầu nhìn lại. Một đứa con gái đang giằng co với một thằng Ấn Độ. Không, phải nói là 1 cô gái rất xinh đẹp. Như tôi đã nói, đây có lẽ là vẻ đẹp mà quái, lạnh lùng, vẻ đẹp khiến bạn không thể rời mắt. Cô ta mặc 1 chiếc áo thun màu trắng bó sát lấy người và 1 chiếc quần đùi ngắn cùn cộn để lộ ra 2 chân thon dài. Khuôn mặt cô toát lên vẻ gì đó rất khó tả. Nó lạnh như được bọc bởi 1 lớp băng mỏng, nhưng lại có vẻ gì thoáng chút ưu tư của chiều buồn.

Tôi bình sinh rất ghét bọn Ấn Độ, chúng dơ bẩn, ồn ào, hay gây sự và trên hết là rất háo sắc, thấy con gái đẹp là tứ tập tấp vào. Có lẽ vì thế nên chúng

chỉ chơi được với nhau. Chắc hình như mình cũng đang nhìn cô ấy này giờ.

“Tôi nói rồi. Bỏ ra.”

“Ngoan nào người đẹp. Làm gì nóng thế?” gã Ân Độ vẫn cố gần.

Cô gái cầm lấy ly rượu hát thẳng vào mặt cái gã đang nắm lấy tay mình.

“Mày...” gã vung tay lên, cô ta vẫn không chút sợ sệt.

“Anh bạn. Dịu dàng, từ tốn 1 chút đi...” một bàn tay ngăn gã lại

“Ài?” gã xoay lại thì thấy tôi, miệng đang ngậm miếng thuốc, mặt hát lên nhìn gã.

“Mày dám xen vào chuyện ông à? Cho mày...”

“Bốp Bốp”

Gã chưa nói hết câu thì lãnh 2 cú đấm vào mặt, bay mất cái rang cửa và bật máu mũi. Tôi học võ từ nhỏ, bố tôi vốn là quân nhân mà.

“Mày nhớ lấy, thằng khốn...” gã ôm miệng bỏ chạy.

“Xin nhớ, không tiễn... Cô có sao không?”

Cảnh này thật quen, nó làm tôi nhớ tới Quỳnh-bạn thân của Tiểu Lợi. Cô bé cũng là 1 người con gái mà tôi đã làm lỗi.

Cô gái quay mặt bỏ đi, không nói lời nào...

“Này, cả 1 tiếng cảm ơn cũng không có sao?” tôi buột miệng, mà mình giúp người đâu cần cảm ơn, chỉ tại vì ghét bọn Ân Độ thôi mà.

Cô ta quay đầu lại, vẫn không nói gì, chỉ nở 1 nụ cười, dù chỉ thoáng qua thôi, rất nhanh. Thậm chí tôi mới hiểu, nụ cười của em còn hơn cả 1 lời cảm ơn rất nhiều.

Mở cửa bước vào nhà, thằng MC vẫn đang miệt mài chơi game trên cái máy tính của nó.

“Về rồi hả? Đi đâu mà nồng nặc mùi rượu đấy?” nó hỏi trong lúc mắt vẫn không rời màn hình.

“Đi giải khuây chút. OD đâu rồi?”

“Nó sang nhà thằng em rồi, cuối tuần mà...”

“Ừ...”

“Có ới thì nhớ dọn giùm. Nhà vệ sinh mới rửa...”

“Rồi !!!”... Tôi mở cửa phòng, đặt mình xuống giường. Chẳng thú vị gì, lần sau không đi nữa. Tôi nhắm mắt mà trong lòng vẫn còn thấp thoáng hình dáng cô gái ban nãy.

Hôm sau:

Tôi không hiểu tại sao mình lại đến đây lần nữa. Hình như có điều gì đó cuốn hút tôi ở cách chốn này. Hình như tôi muốn tìm cái gì đó...

Ngồi vào quầy, tôi gọi 1 ly rượu, nhìn sang chỗ hôm qua. Cô ta vẫn ngồi đó, vẫn là khuôn mặt đáng yêu mà cũng đáng ghét đó, nó toát lên vẻ gì đó khinh khỉnh bất cần đời.

Tôi hỏi anh bartender:

“Cái cô kia hay đến đây lắm hả anh?”

“Ừ, cuối tuần nào cô ta cũng đến đây, cá biệt có khi ngày nào cũng đến, trông thế mà dữ lắm, biết bao anh nếm mùi rồi.”

“Anh cho cô ta 1 ly rượu mà em đang dung, tính tiền em.”

“Vâng...”

Anh bồi mang ly rượu đến bàn cô ta, nói gì đó. Cô ta thoáng chút ngạc nhiên rồi quay sang nhìn theo hướng anh bồi chỉ. Tôi nâng ly rượu về phía cô ta. Vẫn lạnh lùng, quay mặt đi hướng khác.

“Cô tên gì?” tôi ngồi xuống bàn cô ta, mở lời.

“Anh hỏi làm gì?”

“Xem như có qua có lại nhé, hôm qua tôi giúp cô, giờ tên cũng không nói được sao?” tôi lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

“Tiffany”

“Tên thật kia.”

“Chan Xiao Wei. Còn gì nữa không?”

“Cô không muốn biết tên tôi à?”

“Thế anh tên gì?”

“Alan. Cô là người Trung Quốc?”

“Uhm”

“@#%^^” (tiếng Quảng Đông)

“&^%\$#@” (tiếng Phổ Thông)

“@^#%/\$^”

“\$&^##%”

Bất chợt cả 2 phì cười vì không ai hiểu ai, cứ như là gà nói chuyện với vịt vậy.

“Anh mới đến đây? Lúc trước tôi không thấy anh.”

“Cô cũng chú ý đến xung quanh à? Tôi tưởng cô coi mọi thứ xung quanh như vô hình chứ?”

“Trong những tên đến tán tôi trước giờ, không có anh...”

“Ha ha, bộ cứ ai ở đây là đều phải chú ý đến cô sao? Có cần như vậy không?” tôi cười lớn.

Nhưng em vẫn không đổi sắc mặt.

“Anh muốn uống cùng tôi chứ?”

“Nếu không uống rượu thì vào đây làm gì?”

Tôi gọi anh bồi mại 1 chai rượu ra... 1 lúc sau, hơi men dần ngấm vào người, chúng tôi rủ nhau ra sàn nhảy. Trong ánh đèn mập mờ, tôi và em thỏa sức cháy nhiệt tình trong tiếng nhạc vang dội. Một lát, từ phía sau tôi khẽ đặt tay lên hông em. Em vẫn im lặng. Tôi đánh bạo dần dần tiến lên trên.

Em quay lại...

“Bốp.” “Anh làm gì? Coi tôi là cái gì chứ?”

Cái tát làm tôi nóng mặt. Từ trước đến giờ, chỉ có 1 người phụ nữ duy nhất tát tôi, là mẹ tôi. Em là người thứ 2. Máu nóng sôi lên đến não. Tôi nắm tay em kéo gần về phía mình, đặt lên môi em 1 nụ hôn.

“Bốp” lại 1 cái tát nữa, em đẩy tôi ra. Lần này tôi chỉ cười khẩy, lại ôm chặt lấy em, môi lại tìm môi. Sau một lúc chống cự quyết liệt, em dần thả lỏng người ra trong tay tôi, rồi em đáp trả nụ hôn của tôi. Cảm giác ngây ngất này, lâu rồi tôi không tìm lại được. Tất nhiên nó không thể nào bằng nụ hôn đầu đời, nhưng nó cũng như 1 mảnh ruộng khô cần lâu ngày gặp được cơn mưa rào mát mẻ, dù thoáng qua thôi nhưng cũng đủ rồi.

Mãi lát sau chúng tôi mới tách nhau ra. Trên mặt em lúc này, không còn là lớp băng thường ngày nữa, nó đỏ hồng như tia nắng của buổi bình minh vừa lộ.

Em đẩy tôi ra, quay bước ra cửa. Tôi níu tay em lại, nhủ vào tay em mảnh giấy có ghi số điện thoại của mình.

“Gọi cho anh...”

...

“Ke’e’e’t”

“Lại đi nhậu về à?”

“Ừ...OD, mai điểm danh giùm tao. Mệt quá rồi.”

“Ok, đi ngủ đi. Chặc...”

Nằm trên giường, tôi trần trọc, chỉ mong sao điện thoại mình reo lên, dù chỉ 1 lần. Chờ mãi không thấy, tôi thiếp đi lúc nào không hay...Đến sáng, tiếng chuông điện thoại đổ dồn...

Thằng nào giờ này gọi điện phá thế ?

“Hello.”

“Hello.”

“Ai vậy?”

“Đồ vô lại...”

Là giọng nói của em.

“À, small tail. Chào buổi sáng.”

“Cái gì mà small tail?”

“Không phải đó là tên của em à?” tôi hóm hỉnh.

“Không được bóp méo tên tôi. Cho ăn tát nữa giờ đây.”

“Cũng được, đang thèm ăn tát đây.”

“Tát mà cũng thèm ăn?” em ngạc nhiên.

“Ừ thì thèm, nhưng mà có vay có trả, như hômqua. Mỗi cái tát là 1 lần hôn. Ha ha”

“Đừng mơ. Muốn ăn tát nữa thì cuối tuần. Chỗ cũ.”

Nói xong em cúp máy cái rụp. Người đầu mà không có kiên nhẫn gì hết, định nói chuyện thêm chút nữa. Tôi mỉm cười lẫn người ngủ tiếp. Từ lúc đó, cứ cuối tuần là tôi có mặt ở quán bar đó, hướng mắt nhìn về phía cái bàn quen thuộc. Cũng từ đó, mỗi ngày tôi nhắn tin nhiều hơn, gọi điện nhiều hơn. Không biết từ khi nào, giọng nói của em trở thành 1 phần cuộc sống của tôi. Cứ như thế...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ký Ưc Ngày Xưa

“Nhẹ thôi em! Đau!”

“Cho chết. Ai bảo đi đánh nhau làm gì?” Lợi Lợi lườm tôi 1 cái.

“...”

“Bộ không sợ đau à?”

“Không sợ.”

“Tại sao?”

“Vì nếu anh có bị thương, anh biết là em sẽ băng bó cho anh.” Tôi gãi đầu cười xòa.

“Xì xì xì, ai mà rảnh rang vậy. Từ nay anh tự lo. Xong rồi đấy.” Em nguyền dài, cái miệng cong lên thật dễ ghét.

“Em nở bỏ mặc anh sao?” tôi tiu ngưu.

“Sao lại không?”

“Này thì bỏ này.”

Tôi vật em xuống cù lét. Em cười nắc nẻ trong vòng tay tôi.

Từ cái đêm mà em nhận lời tôi, cái đêm mà chúng tôi trao nhau nụ hôn đầu tiên, tôi và em càng ngày gần bó hơn. Chúng tôi quấn quít bên nhau mọi lúc không rời. Chúng tôi lân la khắp phố, từ những gánh hàng rong cho đến bên tàu tấp nập. Không nơi đâu là,

không có dấu chân 2 đứa.

Tôi xếp những ngôi sao be bé xếp đầy hũ thủy tinh tặng em. Người ta nói mỗi ngôi sao tượng trưng cho một điều ước, tôi thì coi nó như là mỗi một năm chúng tôi được bên nhau. Anh mong sao chúng ta được bên nhau đến hết cuộc đời này, Lợi Lợi...

Đôi khi tôi cố gắng dành dụm, muốn mua cho em 1 món quà ý nghĩa hơn, có giá trị hơn, thì em gạt đi. Em bảo với em không gì quý giá hơn, ý nghĩa hơn bằng tấm lòng. Nếu tôi mua em sẽ giận. Tôi thắc mắc thế tiền không quan trọng sao? Đồng tiền làm ra cực khổ, đáng trân trọng, đáng quý lắm chứ? Em cười hiền dịu. Tiền không phải trên hết, có tiền nhưng không có hạnh phúc thì cũng chỉ là 1 cái xác mà không có linh hồn. Như bố mẹ em suốt ngày cãi nhau, những lúc đó, em chỉ biết đóng chặt cửa phòng rồi khóc. Lúc đó tôi chưa hiểu lắm, hoặc giả tôi còn ngu dại. Tại sao có tiền, cuộc sống hạnh phúc thì lại cãi nhau? Trong khi đó nhà tôi nghèo khó nhưng lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười? Chính câu nói của em sẽ theo tôi đến mãi sau này, khi mà tôi hiểu thâm thía từng câu từng chữ trong đó.

Đổi lại, em tặng tôi những con hạc giấy, được chính đôi bàn tay nhỏ nhắn của em xếp ra. Chúng trắng tinh như làn da của em vậy. Em bảo em thích màu trắng, thích bầu trời. Em muốn được tự do như những cánh chim, thỏa sức bay lượn. Tôi hỏi, thế có một ngày nào đó, em như cánh chim, bay khỏi cuộc đời tôi không. Em dựa đầu vào lòng tôi mỉm cười, anh là đôi cánh của em, thiếu anh em không thể bay được. Thế thì đi máy bay vậy? Tôi trêu em. Thôi, em sợ độ cao lắm, không bay. Tôi công em lên vai, chạy dọc bờ sông. Thế này có đủ cao chưa? Sợ không? Không đủ cao, không sợ, cao thêm nữa đi, hì hì... Giây phút đó, tôi đâu có ngờ được rằng, phi trường là nơi để lại cho tôi nhiều nỗi niềm đau xót nhất...

...

“Chào bà.” Chúng tôi cất tiếng.

“Hai đứa đến muộn vậy? Suýt nữa là bà dọn hàng.” Bà cụ nhìn chúng tôi cười hiền từ. Nụ cười hiền như của bà ngoại tôi vậy.

“Sao bà dọn sớm thế? Giờ này sớm mà?”

“Giờ buôn bán khó khăn con trai à. Giờ này toàn nhậu nhẹt, ít ai thèm ăn cháo của bà già này nấu nữa.”

Ừ, giờ này ông anh của mình chắc cũng đang chén tạc chén thù với đám chiến hữu mất rồi.

“Có tụi con ăn nè bà.” Em nhanh nhẩu.

“Hai đứa bà biết từ nhỏ, lúc nào bà chẳng thương. Đây, của 2 con đây...”

“Dạ cảm ơn bà...” hai đứa tôi ăn xì xụp, miệng dính đầy cháo, ngẩng đầu lên nhìn nhau cười nắc nẻ. Bà nói:

“Nhìn 2 đứa bà thấy như trẻ lại. Bà thương lắm, ráng gìn giữ nha con. Không được ăn hiếp con gái của bà đâu nha.”

“Ai ăn hiếp ai còn chưa biết.”

“Anh nói gì?” em véo tôi 1 cái thật mạnh.

“Đấy, bà thấy chưa? Lộ mặt rồi...”

Bà cười làm em đỏ mặt. Lợi Lợi, chừng nào anh còn sống, anh sẽ bảo vệ em, không ai ăn hiếp Lợi Lợi của anh được.

Không ai biết tên bà là gì, tôi thường gọi bà là làng ngoại. Bà không thân không thích, sống một mình trong căn nhà nhỏ nằm sâu trong hẻm. Tôi nhớ mãi lần đầu tiên được mẹ cho tiền tự đi ăn sáng, cầm 2 ngàn trên tay, lúc đó tôi nghĩ số tiền ấy rất lớn. Vội chạy ra chợ, thấy hàng cháo của bà, mùi cháo thơm nghi ngút, bốc khói. Tôi thèm rõ dài, ngồi xuống như 1 ông chủ, nói với bà: “Cho 1 tô cháo đặc biệt”.

Bà cười hiền, lát sau 1 tô cháo nghi ngút khói đã ngay trước mặt tôi. Tôi vục mặt vào ăn, thoảng cái tô cháo hết sạch. Tôi chùi mép rồi nói với bà: “Tĩnh tiền”

“Hai ngàn rưỡi con à.”

Tôi tái mặt, như đứa trẻ lấm lổ sợ người lớn trừng phạt. Thấy tôi chần chừ hồi lâu, bà hỏi:

“Sao vậy con?”

“Bà, con có 2 ngàn thôi...” Tôi bẽn lễn nhìn bà

“Không sao con trai, hôm sau ra trả bà cũng được.” vẫn nụ cười hiền từ đó, bà nói.

“Dạ cảm ơn bà.” Tôi như mở cờ trong bụng, xách lấy cặp chạy đến trường.

Hôm sau tôi xin mẹ thêm 500 để trả bà. Lòng tự hứa không ăn tô đặc biệt nữa. Chỉ ăn tô thường thôi.

“Hôm nay ăn tô đặc biệt nữa hả con?”

“Đa. Tô thường thôi...”

...

“Bao nhiêu vậy bà?”

“Hai ngàn con ạ.”

Tôi vui vẻ trả tiền cho bà, đưa thêm 500 thiếu hôm qua rồi vội đến trường.

Từ đó, tôi trở thành khách hàng thường xuyên của bà. Mỗi sau này tôi mới biết. Hàng cháo của bà không có tô thường hay tô đặc biệt gì cả, chỉ có 1 loại và giá là 2 ngàn rưỡi. Lúc đó tôi mới thực nhớ, lúc nào tô của tôi cũng nhiều hơn những tô khác. Hỏi bà thì bà bảo: “Học sinh ăn nhiều mới có sức, ráng học nghe con.” Và bà vẫn chỉ lấy tôi 2 ngàn mặc dù tôi nằng nặc trả đúng giá.

2011

Trời vào đêm.

Khung cảnh đã thay đổi đi nhiều so với trước, nhưng hàng cháo của bà vẫn vậy, vẫn những cái bàn, cái ghế thân thuộc nơi mà tôi và em đã từng ngồi đây, đút cho nhau ăn, lau miệng cho nhau, rồi cùng cười cùng nói.

“Bà ơi.”

“Cậu dùng gì hả cậu?”

Nhìn bà yếu hơn trước nhiều lắm. Lưng đã còng hơn trước, mái tóc đã bạc phơ. Và giá cháo bây giờ cũng đã lên 5000 ngàn. Con người đổi khác, vật cũng khác.

“Cho 1 tô đặc biệt nha ngoại.” tôi nháy mắt

“Cậu...”

“Con trai của ngoại đây.”

“Trời ơi thằng bé. Con trai của tôi. Đi đâu mà biến biệt thế hả con?” nước mắt ngoại lưng tròng. Tôi cũng không kiềm được.

“Đi đâu không quan trọng, bây giờ con đã về. Về với hàng cháo của ngoại.”

“Con gái của ngoại đâu con? Vẫn không về à?”

Tôi lắc đầu, phải rồi, cảnh vật đã đổi, và con người cũng vậy. Thiếu em, thiếu đi niềm vui trọn vẹn.

“Thôi con ngồi, ngoại làm cháo cho con ăn.” Bà gạt nước mắt.

“Hình như giá cả thay đổi phải không bà?” tôi hóm hỉnh.

“Đồ quý, với mầy thì vẫn 2000 thôi con ạ.”

Nhìn tô cháo trước mặt, trong đầu tôi vẫn còn vang lên câu nói

“Minh đi ăn cháo nha anh.”

...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngã Rẽ Đầu Tiên

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa

Nó đi đi mãi chẳng chờ đợi ai

Mới đó mà nhanh thật, sắp hết 4 năm cấp 2 rồi. Tôi không còn là thằng nhóc ngây ngô bồng bột nữa. Có cảm giác, cứ mỗi năm trôi đi, con người ta lại lớn hơn, học được nhiều thứ hơn. Cay đắng có, ngọt ngào có. Và với tôi lúc này, có được em là niềm vui to lớn nhất. Mặc dù bố mẹ em vẫn ghét tôi ra mặt nhưng vẫn không ngăn cấm được chúng tôi. Lúc này đây, tôi chỉ ước ao thời gian lúc đó kéo dài vĩnh viễn, dài vô tận, để tôi và em mãi được bên nhau, mãi không chia lìa.

Tôi đâu ngờ cuộc đời tôi sắp sang trang mới... Một trang giấy hoàn toàn khác lạ...

“Khụ... khụ... Mẹ khiếp... Khụ...”

Chàng trai ném mạnh cái khăn mùi xoa dính đầy máu xuống đất.

“Tao khuyên mày nên vào bệnh viện đi Cái à. Ở đó người ta có thuốc, có điều trị đàng hoàng cho mày. Không thì tao e sớm muộn mày cũng...”

“Cũng chết phải không ông già? Ông thừa biết ung thư làm sao chữa được? Chắc giai đoạn cuối mẹ nó rồi. Vào đó tốn tiền tốn bạc, thả tôi nằm nhà cho xong.”

“Con à, được chừng nào hay chừng đó, mày còn có 1 mình, không lo ai lo...”

“Không! A Lục, tôi không chỉ có một mình.”

...

“Anh! Anh!”

“Sao?”

“Anh đang nghĩ gì vậy?” tôi vỗ vai hỏi anh.

“Không! Chẳng có gì cả.”

“Mà em thấy anh sao đó. Đạo này ít gặp anh hẳn. Bị bệnh hả? Đi khám bác sĩ chưa?”

“Gớm. Thân lo chưa xong mà lo anh mày.” Anh cốc đầu tôi 1 cái. “Chỉ là đạo này đi làm nhiều quá thôi.”

“Làm chi quá sức vậy? Định để dành tiền sớm cưới vợ hả?”

“Vợ cái đầu mày. Thi cô được bao nhiêu hay bấy nhiêu thôi.”

...

“Mà nè nhóc, tao bảo cái này.”

“Sao hả anh?”

“Ráng lo cho Tiểu Lợi. Dù có gì cũng đừng bao giờ bỏ cuộc nha.”

“Chuyện, em biết rồi. Mà sao anh tự nhiên nói vậy. Cứ như là sắp đi đâu ấy.”

“Đi đâu đâu. Nhắc nhở mày vậy thôi.”

“Biết rồi. Mà đừng gọi em là nhóc nữa. Em lớn rồi.”

“Vội tao, mày vẫn chỉ là thằng nhóc. Ha ha.” Anh xoa mạnh đầu tôi làm rối hết cả tóc.

“Vớ vẩn...”

“Ha ha...”

...

“Chuyển hết đọt này vào kho lấy thêm gạo ra nha mày.”

“Rồi...”

Rầm...

“Mẹ cha thằng Cái, nó bị sao vậy?”

“Nó xỉu rồi. Dem đầu ra đây.”

“...”

“Không được rồi, đưa nó đi bệnh viện nhanh lên.”

...

“Từ khi nào vậy anh?” tôi nghen ngào.

“Chả từ khi nào cả. Đến số thì chết thôi.” Anh thờ dài.

“Sao...không nói cho...bọn em biết?...” em nói, nước mắt không ngừng lăn trên má

“Con ngốc này. Nói để bọn bây lo thêm à? Có được gì đâu. Anh không muốn thấy bọn bây buồn.”

“Khụ...khụ...”

“Anh!!!”

“Nhóc...lại đây!”

“Em đây...anh.”

“Nín. Đàng ông không được khóc. Nín.”

“Em nín rồi mà. Hức...” nước mắt vẫn tuôn ra, không gì có thể kiềm chế được.

“Nhớ...mày đã hứa với tao...những gì không?” anh thều thào.

“Em nhớ mà...Hức...đừng nói nữa...anh nghĩ ngợi đi...”

“Tao phải nói...Nghe nè...tiền tao để dưới cáiphần...khụ...trong nhà. Không có bao nhiêu hết...Nhưng đó là tiền tao dành dụm bấy lâu nay...khụ...mày cầm lấy, lo cho Lợi Lợi, lo cho thân mày. Người chết là xong, không cần ma chay ma chiếu gì hết, tốn tiền, nghe chưa...”

“Không, anh...”

“Nghe chưa? Có phải lớn rồi...khụ...không nghe lời tao nữa không?” anh gằn giọng.

Em lay nhẹ tay tôi.”Vâng, em nghe...” tôi đáp trong nước mắt.

“Lợi Lợi. Lại đây.”

“Dạ...”

Anh cầm tay hai đứa, để lên nhau, xiết thật chặt.

Đời này anh có một chuyện hối tiếc, không nhìn thấy được hai đứa bây trưởng thành. Cho nên ráng sống tốt...đừng làm tao thất vọng nghen. Tâm

nguyện cuối của thằng vô dụng này... Mong hai đứa em mãi hạnh phúc...”

Anh xoa đầu tôi: “Cho anh lần cuối gọi mày là... nhóc...”

“Em vẫn mãi là nhóc của anh... Bây giờ vẫn vậy... Mãi mãi vẫn vậy...”

Anh mỉm cười, nụ cười sau cùng của anh. Cũng là nụ cười mãn nguyện nhất. Tay anh buông xuống, lướt qua mái tóc tôi, tựa như xoa đầu tôi lần cuối. Trong giây phút đó, tim tôi như vỡ nát ra. Không kiềm được nước mắt, hai đứa tôi gào tên anh trong tuyệt vọng. Vĩnh biệt anh. Không! Anh không hề mất đi, anh vẫn sống mãi trong lòng em. Mãi mãi. Người ta nói, khi 1 người chết đi, họ sẽ hóa thành ngôi sao trên bầu trời, soi sáng cho những người họ yêu thương khi lâm đường lạc lối phải không anh? Vậy thì xin anh tiếp tục soi sáng cho chúng em, chỉ dẫn cho chúng em, vì chúng em cần có anh, anh nhé...

Đám ma của anh diễn ra ngay sau đó với sự giúp đỡ của bà con láng giềng. Xin lỗi anh, đây là lần đầu tiên và cũng lần duy nhất em không nghe lời anh. Em muốn anh được an giấc một cách trọn vẹn.

...

Sóng vào buổi đêm, vẫn mạnh mẽ gào thét dữ dội. Như lòng của tôi lúc này.

“Tách!”

Tôi châm lửa mồi thuốc, rít 1 hơi thật dài. Nước cả ngum khói vào họng, cổ họng đau rất khiến tôi ho sặc sụa, nhưng tôi vẫn không ngừng. Từng điếu, từng điếu một, ướt đầm nước mắt. Cứ như là đốt nước mắt vào trong lòng vậy. Tôi từng hỏi anh, tại sao anh hút thuốc? Anh bảo, đời anh có quá nhiều nỗi buồn, mỗi khi anh hút thuốc thấy lòng nhẹ nhõm hơn, như là nuốt nỗi buồn vào trong lòng. Nhưng tại sao? Tại sao bây giờ nỗi buồn của tôi, không, chính xác là nỗi đau, lại không hề giảm? Phải chăng nó quá lớn, không gì có thể bù đắp được? Phải rồi, nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, một người mà duy nhất cả đời này, có thể gọi tôi là nhóc.

Em sẽ mãi là nhóc của anh... Bây giờ vẫn vậy... Mãi mãi vẫn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bất Công

Cuộc đời không cho ai tất cả, nhưng cũng không lấy đi của ai tất cả.

Có đúng như vậy không? Không, đời là bất công. Là những cuối ngày bất công, bạc bẽo...

...

“Đi về thôi anh” em lay nhẹ tôi.

“Về đâu?” tôi mông lung.

“Về nhà.”

“Về để làm gì?” tôi lạnh lùng

“Bất công!” tôi gào lên trong tuyệt vọng, át cái tiếng sóng dữ đang vỗ vào bờ.

“Anh đừng như vậy. Anh còn bố mẹ. Anh còn có em...” Em ôm chặt lấy tôi, khóc nức nở...

Phải rồi, tôi còn gia đình, gia đình nhỏ của tôi, còn mẹ hiền luôn bảo bọc, còn người cha luôn nghiêm khắc mỗi khi tôi phạm sai lầm. Còn đó những tiếng cười hạnh phúc. Và tôi còn có em, tình yêu của tôi. Họ là ngọn đuốc soi sáng cho tâm hồn tôi trong bóng đêm tuyệt vọng này. Tôi ôm chặt lấy em, nước mắt cả hai hòa cùng vào nhau. .

...

Nếu nước mắt xóa nhòa được nỗi đau.

Xin hãy cho tôi được khóc một lần.

Một lần thôi và sẽ là vĩnh viễn.

Khóc cho người đã đi xa đời tôi.

...

“Em, đừng buông anh ra nhé. Vì anh sẽ không buông em ra đâu. Anh sẽ giữ em thật chặt, thật chặt. Vì anh không muốn để mất em.”

“Vâng, em sẽ không bao giờ buông, không bao giờ...”

Chúng ta không ai muốn buông tay, nhưng liệu có giữ được không em? Khi con sống đời vô cùng nghiệt ngã...

Công việc làm ăn không suôn sẻ, bỏ em lại hay cò bạc, vay mượn khắp nơi. Căn nhà lúc nào cũng tràn ngập tiếng chửi bới, đòi nợ. Gặp đại hạn, đành phải bán hết cửa tiệm để trả cho chủ nợ. Giờ nhà em tay trắng, không khác gì tôi. Em buồn khóc hết nước mắt, những lúc như vậy, tôi chỉ biết ôm em vào lòng. Còn biết làm gì hơn? Anh có thể làm gì cho em được hả em? Anh thật vô dụng đúng không?

...

Ai cũng phải trưởng thành, từ 1 đứa nhóc, đến 1 thằng con trai, rồi sau cùng là 1 người đàn ông.

Làm con trai có gì là nhục nhã nhất? Có, đó là khi tôi phải vô vọng nhìn người tôi yêu nhất đau khổ rồi xa mình.

Làm đàn ông có gì là nhục nhã nhất? Có, đó là khi tôi phải nhìn người thân của tôi, gia đình của tôi bị chèn ép, chà đạp mà bản thân bất lực.

Những nỗi đau này, tôi đâu ngờ mình phải nếm hết. Vị đắng của nó, vị chát của nó vĩnh viễn sẽ tồn tại trong cuống họng, trong lòng, không bao giờ phai được.

...

Dạo này nhà em hay có người đến ngắm nghía, đi ra đi vào. Không biết là chuyện gì. Tôi hỏi thì em bảo người ta đến xem phong thủy giúp bố, để trừ bớt vận xui. Tôi thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa. Nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy bất an?

...

Đúng là khi trước con bão, mọi thứ đều bình yên đẹp đẽ đến lạ kỳ. Những chuỗi ngày êm đềm của tôi sắp kết thúc, như giọt nắng chiều lóe lói, yếu ớt chống cự lại màn đêm to lớn...

Một đêm nổi gió, sấm giăng kín bầu trời.

“Anh, chờ em có lâu không?”

“Không lâu, lâu mấy anh cũng chờ được.”

“Hi...” Em cười, nhưng sao không phải là nụ cười mang ánh nắng ban mai ngày thường, mà là nụ cười buồn chua chát của mùa đông âm ỉ?

“Em sao thế? Sao mắt sưng to vậy? Em khóc à?”

“Không, em bị đau mắt đỏ...”

“Vậy ngồi xa ra, đừng lay cho anh đấy.” tôi vẫn vô tư ghẹo em.

Em không nói gì, khẽ ngồi xuống, ôm chặt lấy tôi.

“Sao thế, đã bảo tránh xa ra rồi mà?” tôi làm bộ ra vẻ tránh né.

“Không tránh.”

Thấy em có vẻ không vui, tôi không trêu em nữa. Quảng tay qua xiết chặt vai em.

“Em hôm nay sao thế?”

“Không. Ước gì mình được như thế này mãi, anh nhỉ?”

“Uhm”

“Anh này, nếu mai này xa nhau, anh có nhớ đến em không?”

“Em nói gì vậy?” lòng tôi chợt dậy sóng, nhớ đến lúc anh hỏi tôi, cũng giống như vậy.

“A, không có gì, em chỉ ví dụ thôi mà.” Em cười buồn.

“Đừng đùa như vậy nữa, anh sợ...”

“Sợ gì? Con trai gì mà nhát vậy? Như thế sau này sao bảo vệ cho em?”

“Anh sợ mất em”

“Dù thế nào đi nữa, anh cũng phải cố gắng phấn đấu nhé. Hứa với em” Mắt em long lanh hi vọng.

“Ừ, anh hứa. Vì em anh sẽ cố gắng hết mình.”

“...”

“Mà sắp đến sinh nhật em rồi đấy. Hôm đó chúng mình sẽ làm gì nhỉ?”

“Sao cũng được, có anh là em vui rồi...”

...

Có anh thì em vui. Nhưng thiếu anh, sinh nhật em có còn vui nữa không? Lợi Lợi? Em cũng phải vui đấy nhé. Vì anh không muốn thấy em buồn.

...

Sáng hôm sau, trời vẫn âm ỉ, mây đen vẫn che kín bầu trời.

“Lợi Lợi ơi ! Lợi Lợi !”

Sao kêu cửa này giờ mà không có ai? Họ đi đâu mà khóa cửa thế này?

“Giờ đây thằng nhỏ?” bà Năm hàng xóm mở cửa đi ra hỏi tôi.

“Không, cháu tìm Tiểu Lợi ạ.”

“Tìm nó sao giờ còn ở đây? Lẽ ra phải ở sân bay chứ?”

“Sân bay là sao hả bà?” tôi bắt đầu lo lắng.

“Hôm nay cả nhà nó bay sang Đại Lục rồi, nó không nói với mày hả?”

“Họ đi về thăm họ hàng hả bà?”

“Thăm cái gì? Đi về đó luôn. Ông Dinh nói về đó nương tựa họ hàng gì đó, nhà cửa ông cũng bán rồi. Hôm nọ người ta đến xem nhà ầm ầm ra đấy.”

Tôi nghe như sét đánh ngang tai. Cả người tôi run lên.

“Chú, cho cháu ra sân bay!”

“Ừ.”

“Nhanh lên chú, không kịp nữa rồi.”

“Từ từ tao mặc áo mưa vào đã, trời chuyển mây ầm ầm ra đấy.”

“Nhanh lênnnnnn...” tôi gào lên

...

Tại sao chứ? Tại sao vậy hả em?

...

Từng cơn gió lạnh tấp vào người tôi, lật phất những hạt mưa li ti cuốn theo gió. Tôi như gục ngã ở sân bay. Không, em ơi, tại sao như thế? Em đã hứa cả đời không buông anh ra mà? Tại sao em làm thế? Em nhần tâm với anh như vậy sao? Trời đổ mưa tầm tã. Tôi lê từng bước chân về nhà, mặc cho khắp người ướt sũng, gió thổi mạnh có thể làm bất kì ai run cầm cập. Nhưng bây giờ lòng tôi còn lạnh hơn. Vì sao? Vì nó đã chết rồi. Tôi không phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

...

“Trời ơi con trai, đi đâu mà ướt nhẹp thế này?”

“Ngoại, hức...Tiểu Lợi đi rồi...”

“Bà biết. Tội nghiệp. Hôm qua nó chạy đến gặp bà. Khóc sưng cả mắt. Nó để lại cho con 1 bức thư. Con đọc đi...”

...

“Lăng Lăng của em,

Em phải đi rồi. Xin lỗi anh, em đã không giữ lời hứa, em phải buông anh ra rồi. Anh đừng buồn, đừng khóc, anh bảo khóc nhè xấu lắm cơ mà.

Khoảng thời gian qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất của cuộc đời em. Cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm cho em. Từ cái đêm sinh nhật của em ở bến tàu, em luôn tin rằng chúng ta có cùng chung số mạng, cùng chung nhịp đập con tim, anh có cảm thấy thế không?

Anh phải vững bước, phải cho em thêm niềm tin và sức mạnh để bước qua những ngày đau khổ nhất sắp tới. Không được gục ngã nhé, anh đã hứa với em rồi cơ mà. Anh phải làm điểm tựa cho em, làm hi vọng cho em.

Anh vẫn mãi mãi là đôi cánh của em, nhưng bây giờ nó chưa đủ lớn. Vì vậy khi nào nó đủ lớn rồi, anh hãy dùng nó bay đến với em. Chúng ta sẽ gặp lại, em tin là như vậy. Đừng quên em anh nhé, vì em cũng sẽ không bao giờ quên anh.

Tiểu Lợi. “

...

Từng dòng chữ nhỏ nhắn của em dần dần bị nước mắt của tôi che lấp. Vậy là tôi đã mất em thật rồi sao? Tại sao? Tại sao từng người thương yêu nhất của tôi lại bỏ tôi mà ra đi như thế? Tôi có làm lỗi gì hay sao?

Đời này vốn không công bằng, là bất công. Lấy đi của tôi tất cả.

Bất công!!!

2011

“.....

.....

.....

Hãy quên em đi, vì em cũng sẽ quên anh

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lạc Lối

Trong ánh đèn xanh vàng nhấp nháy liên tục, những thân hình uốn éo như điên dại, những tiếng la hò kích động bị át bởi tiếng nhạc xập xình như muốn ép vỡ tim. Đây là 1 thế giới khác xa với thế giới mà tôi từng biết. Thế giới của tiếng nhạc, của ánh đèn, của những điệu nhảy cuồng nhiệt. Đây là nơi để thể hiện mình? Là nơi đốt tiền? Là nơi kiếm ăn của những cô gái bay đêm? Hay đơn giản chỉ là nơi để thác loạn? Có lẽ là tất cả. Nếu cách đây hơn 1 năm thôi, tôi sẽ tròn mắt ngạc nhiên, sẽ bị ép đến vỡ tim trong tiếng nhạc chất chứa này. Nhưng bây giờ, nơi đây dường như đã quá quen thuộc với tôi.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, tôi dừng lại ở bàn đối diện. Một cô gái ăn mặc đầy vẻ khiêu khích, gương mặt dễ thương pha lẫn chút gì đó còn non dại đang nâng ly rượu nốc cạn. Ngồi kế bên cô là 1 gã tóc nhuộm vàng, mặc áo phanh ngực, đeo sợi dây chuyền to như sợi xích đang choàng tay qua eo cô gái vuốt ve. Xung quanh là những tên ăn theo đang to to mồm oang oác điều gì đó. Bắt gặp ánh nhìn của tôi, cô ta đưa mắt đáp trả. Tôi nháy mắt với cô ta 1 cái, cả hai cùng mỉm cười.

Phát hiện điều gì đó, gã tóc vàng hất hàm hỏi:

“Thằng kia, nhìn cái gì?”

Tôi mỉm cười nhạt.

Như thấy sự khinh bỉ trong nụ cười của tôi, gã bật đứng dậy, đi cùng đám bạn tiến lại gần.

“Mẹ mày, ông hỏi sao không trả lời.” gã đã đứng trước mặt tôi.

Tôi vẫn điềm tĩnh, lấy 1 điều thuốc ra, châm lửa...

“Tách...”

“@#%&” sau tiếng chữi thè, hấn vung tay lên.

“Xoảng...”

Một chai bia vỡ nát trên đầu, gã ôm cái đầu bê bết máu gục xuống sàn. Liền sau đó, các bàn xung quanh tôi đứng dậy, lao thẳng vào bạn bè của gã. Một trận hỗn chiến xảy ra... Tôi vẫn coi như không có chuyện gì, tiếp tục hút thuốc, rồi kh4 nâng ly rượu về phía cô gái, cô ta mỉm cười ra vẻ thích thú lắm.

“Mẹ mày... Tìm đường chết.” thằng Dê già đá thêm mấy cái vào bụng tên toil c vàng, trong khi hấn vẫn lăn lộn dưới sàn.

“Giờ sao hả đại ca?” nó hỏi tôi

“Cút.” Tôi lạnh lùng ném tàn thuốc về phía gã.

...

“Em ngồi được không?” cô gái ban nãy hỏi.

“Ngồi đi.”

Cô ta lập tức xà xuống, khoác tay tôi, tôi mỉm cười đắc ý.

“Thằng cháu.” Một bàn tay đặt lên vai tôi.

Tôi xoay người lại, phía sau lưng tôi là một người đàn ông to con, đầu trọc, cũng đeo d6ay chuyền và lắc tay to như sợi xích.

“Dạ, chú Sáu.”

Chú ngồi xuống bên cạnh tôi, khẽ châm điều thuốc rồi nói từ tốn.

“Lại chuyện gì?”

“Dạ không...”

“Bớt nóng tính đi, mày làm đuổi khách, tao khó ăn nói với anh lớn lắm.”

“Dạ, cháu nghe...”

Ông ta mỉm cười rồi bỏ đi.

...

“Anh tên gì?” cô gái hỏi

“Em không cần biết.”

“Em tên...”

Tôi đưa tay che miệng cô ta lại. “Anh không muốn biết.”

Cô ta thoáng chút vẻ ngạc nhiên, nhưng liền sau đó hôn lên má tôi đánh chụt một cái rồi to.

“Uống đi anh em, hôm nay vui hết mình nha.”

“Chúc mừng sinh nhật anh.”

“Đại ca, hôm nay có hàng.” thằng dê già khẽ vào tay tôi, móc ra một bao thuốc nhỏ bằng ni long, bên trong là những viên thuốc nhỏ màu trắng. Tôi lấy 1 viên bỏ vào mồm, nốc cạn ly rượu rồi quay sang đưa cô gái bên cạnh 1 viên.

Đầu óc tôi bắt đầu lâng lâng. Tôi dần chìm vào tiếng nhạc và ánh đèn...

...

Trời đã sáng, ánh nắng chan hòa từ cửa sổ rơi vào làm tôi tỉnh giấc. Đầu vẫn còn đau buốt, nhức nhối. Mình đang ở đâu đây, tôi tự hỏi. Khách sạn. Ừ phải rồi, đêm qua tôi không về nhà. Xoay sang nhìn bên cạnh, là cô gái đêm qua, cô ta vẫn ngủ ngon lành.

Tôi mệt mỏi bước vào nhà tắm.

Mặc quần áo vào, tôi bật lửa châm 1 điếu thuốc.

“Anh dậy rồi à?” cô gái dụi mắt hỏi, có lẽ tiếng động nãy giờ làm cô ta tỉnh giấc.

“Ừ.”

“Anh đi đâu?”

“Đi về. Em cần gì không?”

“Không...”

Lấy cái điện thoại trên bàn, tôi mở khóa, không một cuộc gọi, không một tin nhắn. Tôi chán nản bỏ vào túi.

“VẬY ANH VỀ...” tôi bước ra cửa.

Cô gái không nói gì, vẻ mặt buồn bã. Khựng lại lát, tôi quay lại, cầm lấy điện thoại cô ta, bấm số của mình... Đặt nó xuống bàn, tôi xoay người sang nói:

“Số của anh...” rồi mở cửa ra về.

...

Sau khi Lợi Lợi ra đi. Cuộc đời tôi cũng có bước ngoặt mới.

Có lẽ sau khi lấy đi quá nhiều, ông trời đã nhốt tôi...

Nước ta mở cửa. Nhờ khôn khéo, bố tôi được thăng cấp ngồi vào chiếc ghế mà bao người thèm muốn, kèm theo là những khoản tiền không rõ nguồn gốc cứ ào ào chảy vào. Mẹ tôi cũng từ bỏ đồng lương công chức ít ỏi của cơ quan mà chuyển sang làm cho 1 công ty nước ngoài mới thành lập. Với kinh nghiệm bao năm quản lý nhân sự, bà không mất nhiều thời gian kiếm 1 vị trí chủ chốt. Kèm theo đó là những chuyến công tác kéo dài.

Tiếp đó, bố vay ngân hàng, cầm sổ đỏ, hùn vốn vào 1 vũ trường cùng với các cán bộ và ông trùm giang hồ thời đó. Nếu bạn sống ở Sài Gòn, bạn cùng thế hệ của tôi, chắc hẳn bạn phải biết đến cái vũ trường ấy. Trong những năm đầu thiên niên kỷ mới, nó như mặt trời giữa trưa trong cái chốn ăn chơi thác loạn của thành phố. Lợi nhuận không biết bao nhiêu mà kể, tiền đếm không sao cho hết.

Nhà tôi chuyển sang sống ở 1 căn hộ 3 tầng tiện nghi mà có năm mơ tôi cũng không nghĩ đây là nhà mình. Phải rồi, nó đâu phải nhà tôi, nó trống vắng, lạnh lẽo, đâu còn tiếng cười hạnh phúc. Không còn những bữa cơm gia đình giản dị, cũng không còn là gia đình nhỏ bé của tôi ngày xưa nữa. Có phải đây là điều mà em từng nói?

Về phần tôi, tôi như đôi đời, không còn khoác lên người những quần áo cũ kỹ nhưng ấm áp, không còn những buổi làm thêm ướt đẫm mồ hôi mà cũng ướt đẫm niềm vui ngày nào. Có lẽ muốn bù đắp cho tôi, nên bố mẹ không tiếc thứ gì, nhưng họ đâu biết, tôi nào có vui?

Những buổi tối của tôi bây giờ không còn là những buổi hóng gió ngoài bến tàu nữa, nó thay bằng những đêm xa xỉ, thác loạn ở vũ trường ngập tràn bia rượu. Tôi được chu cấp đầy đủ, được xưng anh gọi em với con cháu của các bậc cán bộ cao cấp và của cả những tay giang hồ sừng sỏ. Tôi được nếm mùi vị của tiền bạc, của sự sang trọng, được mua những món đồ đắt tiền, được làm những chuyện mà mình ngày xưa không làm được.

Nhưng tôi có hạnh phúc sao? Đây là cuộc sống mà ngày xưa tôi ao ước sao? Tại sao tôi thấy tất cả những thứ đó thật vô vị, thật nhạt nhẽo? Tại sao?

Nếu ông trời bù đắp cho tôi như vậy thì tôi không cần, không cần...

Trong xe, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đường phố về đêm thật đẹp. Lung linh dưới ánh đèn đường, những trung tâm mua sắm vẫn nhộn nhịp dòng người tấp nập. Tết sắp đến rồi. tôi chuẩn bị đón cái tết thứ 3 xa quê hương, giờ này mẹ đang làm gì, những thằng anh em chết tiệt của tôi đang làm gì, những người thân yêu của tôi đang làm gì? Bất chợt tôi thấy nhớ nhà.

“Suy nghĩ gì đấy?” em huých tay làm dòng suy nghĩ của tôi đứt đoạn.

“Chẳng nghĩ gì cả?”

“Minh đi đâu đây?” em tò mò.

“Đi rồi sẽ biết, lúc nào cũng chui vào cái chỗ ồn ào phức tạp đó không chán à? Ngày nào cũng có người hau háu nhìn em, bộ không sợ?”

“Có gì phải sợ?”

“Ừ thì không sợ. Đã nói đừng có ăn mặc cái kiểu khiêu khích đó mà không nghe.”

“Anh cấm được tôi à?”

“Không cấm được. Nhưng xem ra cũng dễ bảo đấy.” tôi nhìn em rồi khẽ gật.

Hôm nay em không ăn mặc như mọi ngày, không còn những chiếc áo và những chiếc quần ngắn cùn cùn, mà thay vào đó là áo sơ mi quần jean giản dị, nhưng em vẫn đẹp lạ lùng.

Em nguyt dài. Tôi nắm lấy tay em, em giăng ra, lại nắm, lại giăng ra lần nữa. Tôi buông tay thờ dài, mắt lại hướng ra phía ngoài. Bất chợt, em choàng tay qua tay tôi, khẽ dựa đầu lên vai. Tôi bật cười:

“Sao thế? Thích làm người xa lạ mà?”

“Tôi không cho anh nhưng tôi đâu có cấm tôi...”

Tôi lắc đầu. Đúng là vừa ngang bướng vừa kỳ lạ.

...

Chuyến xe cuối ngày thẳng tiến đến bờ biển, bước ra khỏi xe, chúng tôi tiến về phía có tiếng sóng rì rào.

“Lát làm sao về? Chuyến cuối rồi đấy.” em lay nhẹ tôi.

“Thì taxi về. Không thì đi bộ vậy.” tôi nháy mắt.

“Đi bộ cái đầu anh. Tôi mang guốc, làm sao đi nổi?”

“Ai bảo điệu đà làm gì? đi dép lê cho khỏe.”

“Kệ tôi.” Lại làm cái mặt kênh kiệu dễ ghét.

“Mà nói nghe. Đi không nổi thì tôi cõng hay bồng em vậy.” tôi đưa mắt nhìn em cười.

“Mơ đi. Mà đến đây làm gì? Chỗ vắng vẻ, lỡ có gì...”

“Cũng biết sợ à?” tôi cười khoái trá.

“Sợ cái đầu anh, tôi sợ anh thì có.”

“Anh làm gì mà sợ?”

“Ai biết, cái mặt gian lắm...”

“Thế sao dám đi theo? À hiểu rồi, hóa ra cũng thích bị lợi dụng. Ha ha.”

“Chết đi...” Em đánh tôi 1 cái thật đau.

...

Ngồi nhìn biển về đêm, nghe tiếng sóng rì rào, tôi nhớ về những đêm ngồi ở bến tàu quê nhà. Nhưng tôi có cảm giác, sóng ở đây êm dịu nhẹ nhàng, chứ không mãnh liệt như dòng sông ngày xưa. Có lẽ thời gian khiến tâm hồn lắng lại, không còn nổi sóng...

“Alan.”

“Sao hà, mèo con?”

“Mèo con là gì nữa?”

“Thì em không thích small tail, thế kêu là mèo con vậy.”

“Sao anh toàn nghĩ ra những thứ kì cục thế? Con người quái đản.” em nguyệt.

Ừ, tôi quái đản, em kỳ lạ. Chúng tôi khác nhau rất nhiều. Từ cách sống, tôi thích yên tĩnh, em thích ồn ào náo nhiệt, nên nếu không đi bar, thì em lại kéo tôi ra khu phố mua sắm nào đó, hết thử xem cái này thử cái kia, rồi lại chạy nhảy tung tăng khắp nơi không biết mỏi. Đến sở thích cũng khác biệt, tôi thích nghe nhạc nhẹ, em lại thích nhạc sôi động. Đến vấn đề nhỏ nhặt cũng cãi nhau, tôi thần tượng Yuri, em thì lại ghét SNSD. Tôi bảo thế sao em không đẹp mấy anh diễn viên thursinh của em đi. Người thì lạnh như băng mà thích con nít. Mỗi lần như thế em đều buống lên cãi lại. Tôi bảo em trẻ con, em lại nói tại tôi già, lỗi thời. Mà tôi già sao? Nghĩ như thế tôi bật cười, em cũng cười theo. Thế là lại hòa.

Dần dần, tôi thấy em không còn lạnh nhạt như xưa nữa. Ngày mới quen, ngồi bên em tôi có cảm giác như ở gần 1 tảng băng. Hỏi gì nói nấy, không thêm không bớt, không biết pha trò. Giống như 1 cuộc phỏng vấn chứ không phải là 1 buổi trò chuyện. Đôi khi tôi nản, không gặp em nữa, thì em lại gọi cho tôi. Mỗi lần như thế tôi có cảm giác lớp băng của em lại tan ra 1 ít. Phải rồi, băng đang tan dần, mà hình như sương mù trong lòng tôi cũng giảm đi không ít.

“Alan.”

“Sao nữa hả, mèo con?”

Lần này em không phản kháng gì.

“Học xong anh định làm gì?” mắt em nhìn mông lung.

“Thì học gì làm nấy, hỏi lạ.”

“Không, ý tôi là anh định ở lại hay đi về?”

Chắc, đây cũng là câu mà các du học sinh như tôi thường hỏi nhau.

“Chưa rõ, có thể ở đây, có thể đi nước khác miễn là ở đâu có tiền, nhưng chắc là không về.”

“Tại sao?”

“Tôi phải kiếm tiền thật nhiều.”

“Để làm gì?” càng lúc em càng ngạc nhiên.

“Để tiêu xài, đập phá chứ để làm gì? Ngốc.” tôi có đầu em

“Anh nói dối, đừng tưởng tôi không biết.” em xoa đầu rồi bĩu môi. “Nói mau đi, để làm gì?”

Tại sao em biết tôi nói dối? Tôi dễ dàng để người khác nắm rõ như vậy từ khi nào? Hay là tại vì em đã hiểu tôi? Tôi thờ dài:

“Để đi Trung Quốc.”

“Anh định hồi hương à?”

“Không, để tìm 1 thứ.”

“Tìm cái gì?”

“Hồi ức!”

“...”

Tôi cũng không hiểu sao lúc đó lại nói những chuyện này với em, mà cũng lạ, trước giờ chuyện gì em muốn biết, tôi đều không giấu được, chỉ trừ khi em không muốn hỏi mà thôi.

Cả hai im lặng hồi lâu. Xung quanh chỉ còn tiếng sóng rì rào bao bọc hai đứa. Tôi mở miệng:

“Thế em không muốn hồi hương à?”

“Không, tôi lớn lên ở đây, bố mẹ tôi cũng vậy. Về đó làm gì?” giọng em có vẻ trầm xuống.

“Thôi không nói chuyện đó nữa. Ra đây.” Tôi nắm tay em.

“Đi đâu nữa thế? Đi này giờ mọi chân rồi.” em nhàn.

“Đúng là tiểu thư mà. đi không nổi chứ gì? Vậy xem đây.” Tôi cúi xuống bồng em lên.

Dường như em quá bất ngờ trước hành động này. Em giãy tứ tung.

“Làm gì vậy. Thả tôi xuống.”

“Thả xuống lại than mỗi chân sao?Ha ha.”

Tôi bỗng em chạy thẳng ra biển, rồi ném em xuống nước.

“Sao?Tắm biển thích không?Nhìn như con mèo mắc mưa vậy. Ha ha.”

Em lấy tay vuốt mái tóc ướt sũng rồi bật dậy.

“Này thì mèo, này thì mắc mưa.” Em hất nước xối xả vào mặt tôi. Chúng tôi đùa nhau từ dưới nước lên đến trên bờ, lần đầu tiên tôi thấy em cười nhiều như hôm nay.

“Chết đi.” Em nắm cát, ném về phía tôi.

“Á...” tôi vội đưa tay lên mặt như là bị cát vào mắt vậy.

“Đau...”

“Sao thế?Có sao ko?”

“Cả đồng cát vào mắt, còn hỏi có sao không.” Tôi vội giận dữ.

“Để xem nào?” em nắm lấy tay tôi đang che mắt.

“Đây xem đi, sung hết cả mắt...” tôi bỏ tay xuống.

“Có thấy gì đâu nào?” mắt em tròn xoe.

“Có chứ sao không?” “Chụt...”. Đợi em đến gần tôi bất ngờ hôn lên má em 1 cái.

“Á...Lần này chết thật đi nhé.” Em tức giận ném cát liên tục về phía tôi.

“Thôi không dám nữa, đau lắm...”

...

Đùa giỡn 1 hồi lâu, tôi và em ngồi xuống nghỉmệt. Nhìn mặt em phụng phịu ra vẻ khó chịu.

“Gì vậy?Giận hờn ghê thật.”

“Im...” em đưa tay đánh tôi.

“Vâng, thì im”

“Giờ áo quần ướt hết. Lạnh quá. Tính sao đây?”

“Này, nữ hoàng. Đừng than nữa.” tôi lấy cái áokhoác choàng qua người em.

“Được chưa?”

“Tạm được.”

Tôi lắc đầu mở ba lô, lấy thức ăn ra.

“Ăn sandwich nhé, đói rồi. em có mang nước không đây?”

Em vói tay lấy cái giò. Bỗng nhiên:

“Á.”

“Gì thế?”

“Quên mất, khi nãy mưa có 1 chai nước.” Em thủ thỉ.

“Đấy, đã bảo để tôi mua 1 lần cho. Cứ bày đặt phân chia, nào là anh mua bánh, tôi mua nước.”

“...”

“Đành uống chung vậy.”

“Sao?”

“Thì uống chung, hay là muốn uống nước biển đây nữ hoàng?” tôi nói với vẻ châm chọc.

Em đỏ mặt gật đầu.

“Giờ ai uống trước đây? Để khỏi nói tôi ăn hiếp.” tôi trêu.

“Để tôi trước.” em giằng lấy. Nhìn vẻ mặt mắc cỡ của em, tôi cười. Bất giác, tôi thấy trong lòng dâng lên 1 xúc cảm

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ánh Nắng Bình Minh

Cảm giác nằm thả lưng trên bãi biển thật là thoải mái. Gió mát rượi, sóng biển rì rào, không khí trong lành hơn hẳn cái thành phố xô bồ nhộn nhịp. Tôi nhìn lên trời, hôm nay trời quang không mây, thấy rõ cả những vì sao nơi xa xăm. Ngôi sao sáng nhất có lẽ là anh, cũng như đêm đó, khi tôi lầm đường lạc bước, anh đã soi sáng cho tôi làm lại cuộc đời, cảm ơn anh.

“Nằm xuống đi cho khỏe. Ngồi mãi lưng lắm.” tôi lay nhẹ vai em.

Em khẽ nằm xuống, nhìn lên trời.

...

“Alan, xem kia.”

Sao băng, không, là 1 con mura sao băng. Chúng nối đuôi nhau rơi xuống, cả 1 góc trời như bùng sáng.

Tôi quay sang em, lúc này vẫn mãi mê ngắm nhìn. Em cười thật tươi, đôi mắt long lanh phản chiếu, chiếc áo ướt chưa khô dính vào người, ngực em phập phồng theo từng nhịp thở. Sao băng đẹp, nhưng tôi thấy em còn đẹp hơn, tôi không thể nào rời mắt khỏi em.

“Đẹp quá nhỉ?”

Em quay sang tôi, phát hiện ánh nhìn của tôi, em đỏ mặt quay đi, lấy cái áo khoác đắp lên người. Tôi ngồi dậy, nhìn sâu vào mắt em. Em định vùng dậy thì bị tay tôi ghì lên vai.

“A...”

Tôi từ từ cúi xuống, mắt vẫn không rời nhau. Tôi cảm nhận được hơi thở gấp gáp của em đang phả vào mặt. Mắt em từ từ nhắm lại, đôi môi xinh xinh của em khẽ mở, mong chờ. Tôi cúi xuống đặt lên đó 1 nụ hôn. Không chống cự, em đáp trả. Chúng tôi quấn chặt lấy nhau, trao cho nhau những xúc cảm dâng trào. Môi của tôi lướt trên mặt em, hôn lên tai, rồi dần dần xuống cổ. Tôi nghe được tiếng thở mạnh dần của em, nghe được cả tiếng nhịp đập của 2 con tim. Tay đặt lên eo của em, xoa nhẹ, từ từ lướt xuống đùi, tiến vào trong. Em nắm tay tôi lại, mở mắt nhìn, không cho em nói, tôi chặn em lại bằng 1 nụ hôn tiếp theo. Lưỡi tôi dần tách môi em ra, đôi môi này mọi khi chỉ biết cong cong cười lại tôi vanh vách, bây giờ sao mềm mại, dịu dàng lạ thường. Lưỡi tôi xoắn chặt lấy lưỡi em. Em chỉ còn biết ú ớ rồi nhắm mắt lại, thả lỏng. Đặt tay lên đùi quần của em vuốt mạnh, người em run bần bật. Từ đồng tro tàn, ngọn lửa trong lòng tôi bùng phát dữ dội. Cảm xúc mãnh liệt ở đâu ùa về, từng mạch máu sôi lên như muốn vỡ tung, tôi nhẹ nhàng cời hết hàng nút áo của em, từng cái từng cái một... Tay luồn vào áo lót, tôi cảm nhận được bầu ngực căng mọng của em dưới lớp áo, làn da em mát rượi và cả nhịp tim em đang đập càng lúc càng nhanh... Chính lúc này, em dùng hết sức đẩy tôi ra khỏi người em. Đôi mắt em ngân nước, long lanh trong suốt. Em nói trong tiếng thở mạnh:

“Tôi không muốn.”

“Ok, Ok...”

Tôi buông em ra, ngọn lửa trong lòng đã tắt...

Với tay tìm gói thuốc trong ba lô, tôi châm lửa.

“Tách.”

Rít 1 hơi thật sâu, nhìn làn khói trắng vừa phả ra, tôi dần bình tâm lại. Phải rồi, khi người ta không muốn thì không nên ép buộc.

Em cài lại áo, nhìn tôi 1 hồi. Chúng tôi lại chìm vào không gian im lặng, tĩnh mịch. Tôi nhìn xa xăm, trong lòng trống rỗng, không biết nên nói gì với em đây, làm gì bây giờ? Trong lúc đang suy nghĩ thì tôi cảm nhận được hương thơm dịu dàng của em, em khoác lấy tay tôi, ngã đầu lên vai thì thầm

“Xin lỗi anh, em không muốn...”

Em không giận tôi sao, không chút trách móc, hờn dỗi hay sao? Không rõ nữa. Em luôn là như vậy. Luôn có những hành động bất ngờ.

...

Mặt trời đã ló dạng từ phía xa, không đỏ rực như lòng đỏ trứng lúc hoàng hôn, mà dịu dàng, ấm áp như một tình yêu vừa chớm nở, long lanh, thanh khiết. Ánh nắng ban mai từ từ lan tỏa khắp nơi trên bãi biển, soi rọi những hạt cát trong suốt như thủy tinh và mặt biển xanh như màu ngọc bích. Xa xa, những con sóng bạc đầu đang chơi trò cút bắt, nối đuôi nhau vào bờ... Em cạ đầu vào vai tôi, nũng nịu như 1 con mèo con, nắng sớm làm sáng bừng khuôn mặt em, và kìa, băng đã tan hết. Với tôi, em lúc này như 1 thiên thần trong sớm bình minh. Thiên thần, tôi đã từng nghĩ đời tôi chỉ có 1 thiên thần mà thôi...

“Alan.”

“Gì thế, small tail?”

“Alan...”

“Gì thế, mèo con?”

“Anh không buồn ngủ à?”

“Không, thế còn em? Ngày thường giờ này vẫn còn cuộn mình trong chăn mà?”

“Không buồn ngủ. Bên anh, em không buồn ngủ.”

Tôi gật mình với câu nói của em. Có khi nào...

“Hôm qua có vui không?”

“Vui.”

“Bị lợi dụng mà cũng vui sao?”

“À, còn chưa tính với anh chuyện đó nhé.”

Ôi, cái đánh đá thường ngày đã trở lại rồi đây.

“Mới bảo vui mà? Thích lắm mà bày đặt.” tôi nheo mắt em 1 cái.

“Thích cái đầu anh. Tôi chưa cho ăn tát là may rồi.”

“Thế thì tát đi, này. Coi như ăn sáng vậy.”

Em vung tay lên rất mạnh, nhưng khi đến gần mặt tôi lại thả lỏng dần. Cuối cùng chỉ phớt nhẹ trên má.

“Sao bảo tát mà? Biết lắm, thích quá mà, chứ nào được lợi dụng nữa đây?” tôi cười ha hả.

“Còn có lần sau à? Đừng mơ.”

“Ai bảo không có?” tôi bẹo má em 1 cái rõ đau.

“Đứng lại. Chết với tôi.”

“Không đứng, làm gì nhau.”

“Tôi mà bắt được thì lần này ăn tát thật.”

“Catch me if You can.”

Dưới biển là những con sóng bạc đầu đang chơi trò cút bắt. Trên bãi, tôi và em đang vui vẻ đuổi theo nhau. Lòng tôi dâng lên một cảm giác đã mất đi từ

lâu, lâu rồi. Lẽ nào tôi thích em mất rồi?

...

“Á...”

“Sao thế?”

“Chân...đau...”

“Thấy chưa?Trật chân rồi. để xem nào?”

Tôi cầm lấy bàn chân nhỏ nhắn của em, vuốt ve, sưng to quá.

“Đã nói đừng mang guốc cao quá mà có nghe đâu?”

“Anh không chọc, làm sao tôi đuối?Tôi không đuối, làm sao bị trật chân?” em tuôn 1 tràng dài.

“Thôi, được rồi. Không cãi nữa.”

“Đau...”

“Đi được không?”

“...Ui...”

“Thôi lên đây thưa cô.”

Tôi khò người xuống.

“Anh làm gì vậy?” em ngạc nhiên hỏi.

“Lên đi, anh công em”

“Kì lắm...” má em ửng hồng.

“Lên đi, hay phải kêu cả cáng đến mới chịu?”

“Còn ba lô và túi xách?”

“Ba lô anh vớt, túi xách em đưa đây, anh đeo luôn.”

Em từ từ ngấp ngừng thả người lên lưng tôi.

“Túi xách đâu?”

“Thôi bỏ luôn. Hi hi” Em cười.

Tôi cũng cười theo rồi đứng dậy, công em đi. Đột nhiên có ý nghĩ muốn trêu em, tay tôi vỗ mông em 1 cái.

“Làm gì đấy?Chết này.” Em véo tai tôi thật đau.

“Khoan khoan, chưa rồi, không dám nữa.”

“Chỉ giỏi lợi dụng.” em nguyệt dài.

“Đừng mang guốc cao nữa nhé, hại chân lắm.”

“Ừ.”

Vừa dứt lời, em ném đôi guốc cầm trên tay ra xa.

“Làm gì vậy?”

“Thì không mang nữa nên vớt.”

“Thế lát lấy gì mang, định để anh công vào nhà luôn à?”

“Thì mang...dép của anh...” Em ngượng ngùng.

“Trời, thế anh mang gì?”

“Mỗi người...1 chiếc...”

“Cũng như không.”

Tôi lắc đầu cười rồi tiếp tục công em xa dần bãi biển. Đột nhiên, em quàng hai tay qua cổ tôi, tựa cằm lên vai, má kề má. Em hôn tôi 1 cái lướt nhẹ.

“Này, phải trả lại đây nhé.”

“Mơ à?đi đi.”

Có cảm giác, tôi đang công theo mặt trời ban mai vậy. Và nó đang tỏa ra những ánh sáng đầu tiên, xua tan sương mù, ấm áp...

“Kéttt...”

“Về rồi à?”

Thằng MC vẫn tỉnh bơ như mọi ngày, hỏi chuyện trong lúc mắt vẫn dán chặt vào cái màn hình.

“Ừ...” tôi đáp lại

“Overnight ghé nhĩ, đi đâu?Bị ai đánh phải chạy mất dép hay sao mà còn có 1 cái thế?” thằng OD nheo mắt nhìn tôi.

“Chả đi đâu cả. Dép bị đứt nên vứt thôi.”

“Còn thuốc không?Quăng tao 1 điếu.”

“Còn, chờ chút...” Tôi đưa tay vào túi.

“Cho tao nữa.” thằng MC oang oang.

“Mẹ nó, sao bọn bây không đi mua đi?”

“Guộm đã, lát đi chợ tao mua cho.”——“Ừ ừ...” chúng nó kẻ tung người hứng.

“Đây này, bắt lấy.” tôi ném gói thuốc về phía chúng nó.

“Đây đây, hàng về, anh em ta chia nhau. Lấy hếtcủa nó đi. Ha ha...”——“Hay hay...Ha ha”

“Vãi hàng các bố...”

...

2011,

Tiff, mèo con của anh, chúng ta có được như những con sóng, chơi trò cúp bất tình yêu, đuổi theo nhau cho đến lúc bạc đầu được không???

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Những Trang Nhật Ký

Ngày đầu tiên không có em

Lợi Lợi, anh nhớ em nhiều, nhớ nhiều lắm. Lúc nào xung quanh anh cũng u tối, mây đen che khắp trời, tựa như ngày hôm qua, ngày mà em bỏ anh mà đi. Anh thấy cuộc sống giờ đây thật vô vị, không còn chút ý nghĩa.

Giờ này em đang làm gì?Có nhớ đến anh không?

Ngày thứ 3 không có em

Hôm nay nhận được e-mail của em, lòng anh vui mừng không tả được. Em phải giữ gìn sức khỏe, đừng khóc nữa, anh đã từng nói khóc nhè xấu lắm mà. Anh không muốn thấy em khóc, anh bảo em phải cứng rắn như anh đây, nhưng tại sao mắt anh lại nhòe đi thế này.

Ngày thứ 31 không có em

Đã một tháng từ khi em ra đi, giờ đây em có về đã nguôi ngoai, đã biết pha trò chọc anh cười. Anh mừng lắm, mạnh mẽ lên em nhé.

Ngày thứ 100 không có em

Tối hôm nay anh lại ngồi hóng gió trên bến tàu. Cách đây chưa lâu thôi, vẫn còn 3 người ngồi nói chuyện cười đùa. Nhưng sao giờ đây chỉ còn mình anh?

Anh nhớ những cái xoa đầu của anh Cái, nhớ những cái bấu môi hôn đôi và nhớ cả những nụ cười hồn nhiên của em. Anh nhớ nhiều lắm...

Ngày thứ 300 không có em

Em nói cuộc sống gia đình em đã có phần ổn định, tuy không dư giả, nhưng lúc nào cũng ngập tràn tiếng cười. Ngày xưa em thường ganh tị với anh điều đó, bây giờ thì không cần nữa em nhỉ, hình như chúng ta đang đổi chỗ cho nhau phải không em?

Ngày thứ 366 không có em

Ngày nào của anh cũng như cái ngày mà cách đây 1 năm vậy. Anh cảm thấy chán cuộc sống hiện giờ lắm rồi, anh chỉ muốn đánh đổi tất cả tiền bạc vật chất mà anh đang có, để trở về với ngày xưa thôi em à. Anh nhớ lắm những buổi chạy bàn mệt nhọc, những buổi rong chơi cùng em, nhìn những con hạc giấy em tặng, lòng anh thật xót xa, vật còn đây nhưng người đâu mất rồi? Tại sao dạo này em không gửi mail thường xuyên cho anh nữa? Có chuyện gì phải không em?

Ngày thứ 400 không có em

Hôm nay anh lại đánh nhau, lại đổ máu. Anh cũng đã dần quen với cảm giác tự lo 1 mình như em nói, nhưng anh vẫn thèm được em chăm sóc, được em băng bó vết thương như ngày xưa. Nhưng có lẽ chỉ là trong mơ thôi phải không em?

Ngày thứ 500 không có em

Em bảo anh hãy quên em đi, và hãy tìm 1 người con gái tốt hơn em để chăm sóc cho anh, có thể cùng anh đi tiếp con đường sau này. Em không muốn thấy anh chờ đợi trong vô vọng nữa. Thế này là thế nào hả em? Anh không cần ai hết, chỉ cần một mình em thôi. Em có hiểu không?

Ngày thứ 600 không có em

Giờ này em đang làm gì? Bất chợt hôm nay, anh đi về nơi xưa, nơi lưu lại tuổi thơ của anh và của em. Từng con hẻm, từng góc phố đều gọi cho anh những bước chân của hai ta, những kỷ niệm không thể phai nhạt theo năm tháng. Nhưng tại sao anh vẫn không nhận được thêm chút tin tức nào của em nữa, mặc cho anh ngày nào cũng vô vọng ngồi gục trên bàn phím, em cũng không trả lời. Vậy là em đã quên anh thật rồi sao?

Ngày thứ 700 không có em

Khoảng thời gian này đã dễ thở hơn với anh, anh đã quen được 1 cô gái, cô bé có đôi mắt hết như em nhưng tính tình sôi nổi, dễ cười mà cũng dễ khóc. Anh thấy hình bóng ngày nào của em trong cô bé. Nhưng liệu anh có thể quên được em như em từng mong ước không?

Ngày thứ 757 không có em

Cô bé đã nhận lời làm bạn gái của anh trong biết bao ánh mắt ghen tức của cả trường. Nắm chặt tay cô ấy, anh có cảm giác những ngày tháng bên em đang từng chút ủa về. Để theo đuổi cô bé, anh đã từ bỏ tất cả, từ những đêm chìm trong tiếng nhạc ép tim, cho đến những buổi xung đột vô bổ. Thắng đề già phản đối kịch liệt nhất, nhưng cuối cùng nó cũng tôn trọng quyết định của anh. Anh muốn làm lại từ đầu và sống tốt hơn. Đây có phải điều em mong muốn không Tiểu Lợi?

Ngày 784 không có em

Hôm nay là Noel, cũng là lần đầu tiên anh hôn cô ấy, anh đã nghĩ cô ta sẽ thẹn thùng e ngại như lần đầu tiên anh hôn em vậy. Nhưng không phải, cô ấy chỉ vui sướng rồi đáp lại cuồng nhiệt, và còn muốn nhiều hơn thế nữa. Anh đã ngạc nhiên thật sự. Phải rồi, cô ấy đâu phải là em...

Ngày 791 không có em

Mấy đêm nay anh trần trọc suy nghĩ, anh đã vứt bỏ cả lòng tự tôn của mình, chịu sự chèn ép bắt nạt của những đứa không ra gì để đến bên cô ấy. Liệu nó có đáng không? Có phải anh đang coi cô ta như vật thay thế của em không? Bởi anh thường hỏi cô ấy những câu mà ngày xưa anh đã từng hỏi em, những câu hỏi làm cô bé bật ra cười tinh nghịch và trả lời sáo rỗng.

Ngày 835 không có em

Anh đã có một ngày Valentine hạnh phúc bên cô ấy. Hôm nay là ngày anh vui nhất kể từ khi em đi xa. Lúc này anh hiểu được 1 điều, cô ấy không phải là em, không thể và cũng sẽ không bao giờ thay thế cho em được. Nhưng trong tim anh, nơi dành cho cô ấy ngày càng lớn, và anh tin sự lựa chọn của mình không sai lầm. Anh hi vọng mình sẽ không phải viết tiếp những trang nhật ký này nữa. Nó sẽ được đóng lại, để em vẫn mãi mãi là mối tình đầu của anh, mối tình đẹp nhất mà cũng nhiều cay đắng nhất. Tiểu Lợi, anh thầm mong mỏi nơi xa, em tìm được hạnh phúc như anh.

...

Ngày 843 không có em

Lợi Lợi, anh lại phải viết tiếp những trang giấy buồn này rồi. Bọn anh đã chia tay. Cô ấy đã hiểu lầm anh, chỉ vì nghe những lời dèm pha của kẻ khác. Anh không trách đâu, anh sẽ chờ đến lúc cô ấy hiểu được, như đã từng chờ em vậy.

Ngày 872 không có em

Hóa ra tất cả chỉ là lừa dối. Chỉ là cái có thôi em à. Cô ấy già dối đến mức như vậy sao?

Thì ra đồng tiền quan trọng như vậy sao? Nếu muốn tiền, anh có thể cho cô ấy mà. Nhưng bất kì những thứ gì thuộc về tâm hồn, nếu xây dựng bằng tiền thì có còn bền vững nữa không em? Anh sẽ buông tay, theo đúng mong muốn của cô ấy. Nhìn anh đau khổ, những kẻ khốn nạn kia ắt hẳn vui lắm. Nhưng anh sẽ lại đứng dậy thôi, anh đã lớn rồi. Anh sẽ không để em phải lo thêm nữa. Anh sẽ không gục ngã, lạc lối như ngày xưa nữa đâu.

Mà quên mất, à ừ, đã đến lúc thanh toán nợ nần sông phẳng rồi nhỉ, những anh chàng choai choai hay ganh tị đáng yêu...

Ngày 880 không có em

Thật thoải mái khi anh dọn được hết những đồ đạc dơ bẩn tồn tại trong cái trường được mỗi danh tiếng hư ảo này. Có lẽ sau này, thầy hiệu trưởng không còn được chứng kiến thêm 1 lần nào trường bị lật tung lên như vậy nữa. Hóa ra những năm tháng lạc lối ngày xưa cũng không hẳn vô ích, nó mang lại cho anh những bài học, trên hết là những người bạn sẵn sàng giúp đỡ anh lúc anh cần, những ông bố nuôi quyền thế sẵn sàng che chở anh lúc cần thiết và luôn yêu thương anh hết mực.

Hơn lúc nào hết, anh nhớ em, Lợi Lợi. Hãy chờ anh thêm một lần nữa. Một lần nữa thôi. Anh đã từng quên em, anh đã từng làm lỗi. Nhưng giờ đây anh hiểu được, không 1 người con gái nào tốt với anh như em, không một người con gái nào có thể thay thế được em.

Và trên tất cả, người anh yêu nhất chỉ có mình em thôi. Mình em mà thôi, Lợi Lợi

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tạm Biệt

Ngày 25/9/2006

“Cô...”

“Đừng khóc, ngoan. Ngày thường lý lợm lắm mà, sao giờ mít ướt vậy...”

Những giọt nước mắt tôi cố kìm nén nuốt vào lòng đã tràn ra. Tim tôi đang rất đau. Cô đưa tay lên mặt tôi, gạt đi dòng lệ đang tuôn trào. Cảm giác được cô quan tâm, an ủi hết như cảm giác mà ngày xưa anh thường xoa đầu tôi. Cô là cô giáo mà tôi kính yêu nhất từ trước đến giờ, có lẽ tuổi còn trẻ, nên cô thân thiết với học sinh như là chị em vậy. Tôi là 1 đứa ngang bướng, bất cần, lại hay quậy phá nhưng cô luôn quan tâm, lo lắng, tha thứ cho tôi và không bao giờ bỏ rơi tôi cả. Tôi có thể lừa được mọi người xung quanh, có thể chôn sâu cảm xúc vào lòng, luôn giữ gương mặt lạnh lùng vô cảm. Nhưng khi đứng trước cô, tôi vẫn chỉ là 1 thằng học trò nhỏ dại, cần được cô lo lắng, cần được cô bảo bọc, cần được cô rầy la mỗi khi làm lỗi.

Hôm nay là ma chay của bố tôi. Ông mất trong 1 tai nạn giao thông. Khi nghe tin sét đánh, mẹ tôi đã gục ngã, lòng tôi cũng chấn động như muốn vỡ vụn ra từng mảnh. Với tôi, ông không chỉ là một người cha, mà còn gần gũi như một người bạn, truyền dạy cho tôi kinh nghiệm như một người anh. Có lẽ với ai đó, tôi biết, họ không thích hoặc thậm chí ghét bố tôi. Nhưng đằng sau vẻ bề ngoài nghiêm nghị lạnh nhạt đó, là 1 tâm lòng yêu thương vợ con hết mực, ông đã hi sinh rất nhiều cho tôi và mẹ.

Lúc đó, tôi chỉ muốn khóc thật to, gào thật to hoặc đập phá gì đó để giải tỏa nỗi buồn trong lòng. Nhưng tôi không được làm vậy, không được gục ngã, tôi phải thay bố làm điểm tựa cho mẹ. Tôi cố nuốt hết nước mắt vào lòng, đóng chặt nó lại bằng 1 khuôn mặt trơ trơ lạnh lùng. Người ta nói đúng, đàn bà khi khóc, nước mắt chảy ra ngoài, còn đàn ông khi khóc thì nước mắt chảy ngược vào lòng. Để rồi khi mỗi đêm về, tôi đều không ngủ, ngồi suy tư với đôi mắt đăm đăm.

Khi đưa ông vào lò hỏa táng, tôi không gào lên với tay theo như mẹ, khóc nức nở như các dì, mà lặng lẽ đứng, đưa tay chào ông theo

kiểu tiền đưa 1 người quân nhân lên đường. Con đã đủ lớn để hiểu chuyện, cả đời bố đã cực khổ nhiều, giờ đây hãy để con tự chăm sóc bản thân và thay bố lo cho mẹ. Bố hãy an tâm lên đường.

Bố tôi mất, nhà tôi cũng có 1 số biến cố. Những mối làm ăn lớn bị người khác giành hết, những người mà xưng huynh gọi đệ với bố tôi ngày xưa. Không lâu sau đó, bà nội tôi vì quá đau lòng nên cũng ra đi. Tất cả tài sản lớn đều đứng tên mẹ tôi, duy chỉ có căn nhà gia đình tôi đang ở là bố đứng tên. Nội tôi mất trong lúc chưa kịp ký tên vào bản di chúc để lại cho tôi phần của bố dành cho nội. Thế là những người anh chị em ruột của bố, những người cô chú bác ruột của tôi, những người mà khi còn sống bố tôi hết mực giúp đỡ, chăm sóc đã nhảy vào đòi bán nhà chia phần. Họ chỉ đồng ý ký tên vào giấy chứng nhận di chúc của nội tôi với 1 điều kiện: mẹ tôi phải lo tất cả chi phí ma chay chôn cất.

Một đám ma kỳ lạ nhất từ trước đến giờ tôi từng chứng kiến đã diễn ra trước mắt. Mẹ tôi, các dì bên ngoại và bạn bè thân thiết phải chạy ngược chạy xuôi tiếp đãi khách. Đứng bên quan tài trả lễ là tôi. Còn những người gọi nội tôi là mẹ, những đứa con của họ gọi nội tôi là bà thì ngồi phía sau nhà ăn uống, cờ bạc. Thật là nực cười phải không. Cười thật chua chát cho cái gọi là tình mẫu tử, cái gọi là tình anh em, cái gọi là tình máu mủ. Và mỗi khi khách đến, là những người gần gũi với gia đình, họ không cần tôi lạy trả lễ, những con người máu lạnh kia lại kiêu căng nói ra nói vào mẹ tôi, làm bà rơi nước mắt.

Phần của họ thì được bao nhiêu? Mẹ cứ bán nhà, mình quẳng tiền vào mặt họ, xem như bố thí. Không con ơi, nhà này của bố, có kỷ niệm của gia đình mình, dù mất gì mẹ cũng phải giữ, con nghe lời mẹ, ráng chịu, nội cũng là mẹ của bố, xem như trả hiếu cho bố vậy...

Xong xuôi ma chay, lúc nghỉ thức cuối cùng, bọn thú vật đó đều xả tang, không mang tang cho nội được lấy 1 ngày, chỉ còn tôi và mẹ là giữ tang cho nội. À vâng thú vật, chứ đâu phải là con người, mà cả thú vật chắc cũng không bằng, con chó con mèo còn biết xót thương khi bạn gặp nạn, còn biết bảo vệ cho con cái, còn chúng nó thì biết làm gì? Tôi tự nhủ, chỉ lần này thôi là xong, từ nay tôi và mẹ không còn liên quan gì đến cái dòng họ cao thượng đầy tình người đó nữa. Đừng bao giờ cầu xin giúp đỡ, cũng đừng bao giờ hi vọng lấy đi bất cứ thứ gì của gia đình tôi nữa, nếu không tôi không bỏ quan như vậy đâu.

Thật là xót xa cho câu nói: "Một giọt máu đào còn hơn ao nước lã."

Người đứng đôi khi còn tốt hơn họ hàng là vậy, đúng là: "Bán bà con xa mua láng giềng gần." để khi tôi lửa tắt đèn còn có nhau.

...

Tối nay tôi buồn não ruột, lẻ từng bước đến nhà thằng dê già, định bụng rủ nó đi uống rượu giải sầu. Vừa bước đến gần nhà thì nghe tiếng cãi nhau:

"Con ơi, mày suốt ngày la cà, đánh nhau, chửi nhau, chừng nào tao mới yên tâm được..."

"Có gì đâu bà già. Tôi vẫn sống tốt đó thôi..."

"Mày đi theo thằng đó, suốt ngày ăn chơi, có hay ho gì hả con?"

"Đừng nói nữa, tôi xem ông là anh, ông chưa hề đối xử tệ bạc với tôi lần nào..."

"..."

"..."

...

Tôi quay mặt bước ra khỏi hẻm nhà nó. Phải mà, tôi đang dạy hư nó. Nhìn nó tôi nhớ đến ngày xưa của mình, cũng lẽo đẽo theo anh như vậy. Nhưng tôi làm gì được cho nó, chẳng phải tôi đang đưa cuộc đời nó vào ngõ cụt đó sao? Nó cũng như tôi, còn lại mỗi mình mẹ là người thân, nhà nó còn khó khăn, nghèo khổ. Nếu cứ vậy tương lai nó sẽ ra sao?

...

"Ngoại ơi, cho con tô cháo."

"Lâu lắm rồi đó con trai."

"Dạ..."

"Bà tưởng con đã chê tô cháo nghèo hèn của bà già này rồi."

"Dạ không đâu ngoại. Con..."

"Thôi ăn đi cho nóng con. Lát nói chuyện sau."

Tôi đưa mũi hít thật sâu cái hương thơm quen thuộc, hương thơm của hành, của cháo nấu vừa đủ, hương thơm của ngày xưa ấy. Đưa từng muỗng cháo vào miệng, vị thanh ngọt làm tôi tỉnh hẳn. Phải rồi, những món ăn đắt tiền, những ly rượu am5nh cay xè, những viên thuốc độc hại nhưng đầy cảm dỗ làm sao bằng được tô cháo của ngoại. Chúng không hề có chút tình thương, không hề mang lại chút ấm lòng nào, chúng chỉ mang cảm xúc vô bổ, thăng hoa

nhất thời mà thôi.

...

“Ăn xong rồi hả con trai...”

“Dạ.”

“Bà biết ngày nào đó con cũng quay lại mà.”

“Sao ngoại biết?”

“Bà rành con quá mà, con là con trai của bà.”

“Ngoại, con sắp đi xa.”

“Đi đâu nữa hả con?”

“Con đi nước ngoài.”

“Cũng tốt đó con, rang đi học cho giỏi nghen.”

“Con muốn bắt đầu lại, con sẽ đi tìm một người.”

“Ai vậy con?”

“Con gái của ngoại.” tôi trả lời trong ánh mắt kiên định, đầy sự tự tin của mình.

“Ừ phải rồi, con be1 đáng yêu đó...”

“...”

“...”

...

“Đzô đi an hem, không say không cho về nha.” Thằng dê già vẫn oang oang như mọi khi.

“Tao có chuyện muốn nói.” Tôi khẽ ược hết ly rượu rồi điềm tĩnh lên tiếng.

“Chuyện gì vậy anh?” cả đám hỏi.

“Lần này là lần cuối mình gặp lại. Tất cả giải tán, bọn bây rang sống tốt, làm lụng kiếm tiền...”

“Đại ca, sao nữa vậy. Vì ai nữa...” thằng dê già lớn tiếng ngạc nhiên.

“Không vì ai cả, vì bản thân tao. Vì tụi bây.”

“...”

Cả đám im lặng, không khí ồn ào sôi nổi đã biến mất. Chợt thấy 2 bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi nhìn, thằng Đức và thằng Heo Sữa mỉm cười đồng cảm. Chúng nó hiểu lần này không như lần trước nữa, tôi đã làm đúng. Cảm ơn, chỉ có 2 đứa bây là hiểu tao. Tôi nắm chặt lấy tay chúng nó.

Ngày thứ 1100 không có em

Tiểu Lợi, hôm nay trời xanh mây trắng, ánh nắng chan hòa. Anh thấy lòng mình thật thanh thản, không vương bận. Anh đã làm đúng phải không em? Em hãy chờ anh nhé. Không bao lâu nữa, đôi cánh em gửi lại cho anh sẽ đủ lớn, anh sẽ dung nó bay đến với em. Đợi anh nhé, Lợi Lợi.

...

“Đại ca, anh đi giữ gìn sức khỏe...” thằng dê già rom róm nước mắt.

“Ngốc.” tôi xoa đầu nó như anh đã từng làm ngày xưa với tôi.

“Tao có phải anh của mày không?”

“Anh luôn là đại ca của em, mãi mãi...”

“Vậy thì nghe lời tao, bỏ hết tất cả đi, học hành cho tốt, lo cho bà già, hiểu không?”

“Dạ hiểu...”

Nó khóc còn to hơn.

...

“Chào 2 chiến hữu...” tôi ôm chặt lấy 2 người anh em này, không biết bao giờ mới gặp lại.

“Lên đường mạnh giỏi, nhớ gửi mail cho bọn tao. Bọn tao nhớ mày nhiều lắm...”

Chúng nó cũng bồi hồi không kém.

...

“Em đi nha chị...”

“Đồ quý, phải gọi là cô biết chưa?”

“Cô mãi là cô giáo em thương yêu nhất. Mai mốt em bé ra đời, cô nhớ gửi hình cho em xem.”

“Được rồi, ráng học nha. Cô sẽ nhớ em nhiều lắm.”

Cô xoa đầu tôi cười hiền.

...

“Mẹ, con đi...”

Mẹ không nói gì, ôm tôi thật chặt, tôi cảm nhận được vai áo mình ướt ướt. Lòng tôi lúc này ấm hơn bao giờ hết, con yêu mẹ nhiều lắm.

“Giữ gìn sức khỏe nha con, qua đến nơi nhớ báo tin cho mẹ.”

“Dạ.”

...

Vẫy tay chào tất cả, bạn bè của tôi, anh em của tôi, gia đình của tôi, người thân của tôi, quê hương của tôi, tôi sẽ nhớ nhiều lắm. Tạm biệt. Tôi sẽ trở về 1 ngày không xa. Tạm biệt!!!

...

Khi ta ở đất chỉ là đất ở.

Khi ta đi, đất đã hóa tâm hồn

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khung Trời Mới Lạ

Ngày 25/9/2006

“Cô...”

“Đừng khóc, ngoan. Ngày thường lý lợm lắm mà, sao giờ mít ướt vậy...”

Những giọt nước mắt tôi cố kìm nén nuốt vào lòng đã tràn ra. Tim tôi đang rất đau. Cô đưa tay lên mặt tôi, gạt đi dòng lệ đang tuôn trào. Cảm giác được cô quan tâm, an ủi hết như cảm giác mà ngày xưa anh thường xoa đầu tôi. Cô là cô giáo mà tôi kính yêu nhất từ trước đến giờ, có lẽ tuổi còn trẻ, nên cô thân thiết với học sinh như là chị em vậy. Tôi là 1 đứa ngang bướng, bất cần, lại hay quậy phá nhưng cô luôn quan tâm, lo lắng, tha thứ cho tôi và

không bao giờ bỏ rơi tôi cả. Tôi có thể lừa được mọi người xung quanh, có thể chôn sâu cảm xúc vào lòng, luôn giữ gương mặt lạnh lùng vô cảm. Nhưng khi đứng trước cô, tôi vẫn chỉ là 1 thằng học trò nhỏ dại, cần được cô lo lắng, cần được cô bảo bọc, cần được cô rầy la mỗi khi làm lỗi.

Hôm nay là ma chay của bố tôi. Ông mất trong 1 tai nạn giao thông. Khi nghe tin sét đánh, mẹ tôi đã gục ngã, lòng tôi cũng chấn động như muốn vỡ vụn ra từng mảnh. Với tôi, ông không chỉ là một người cha, mà còn gần gũi như một người bạn, truyền dạy cho tôi kinh nghiệm như một người anh. Có lẽ với ai đó, tôi biết, họ không thích hoặc thậm chí ghét bố tôi. Nhưng đằng sau vẻ bề ngoài nghiêm nghị lạnh nhạt đó, là 1 tấm lòng yêu thương vợ con hết mực, ông đã hi sinh rất nhiều cho tôi và mẹ.

Lúc đó, tôi chỉ muốn khóc thật to, gào thật to hoặc đập phá gì đó để giải tỏa nỗi buồn trong lòng. Nhưng tôi không được làm vậy, không được gục ngã, tôi phải thay bố làm điểm tựa cho mẹ. Tôi cố nuốt hết nước mắt vào lòng, đóng chặt nó lại bằng 1 khuôn mặt trơ trơ lạnh lùng. Người ta nói đúng, đàn bà khi khóc, nước mắt chảy ra ngoài, còn đàn ông khi khóc thì nước mắt chảy ngược vào lòng. Để rồi khi mỗi đêm về, tôi đều không ngủ, ngồi suy tư với đôi mắt đăm lẹ.

Khi đưa ông vào lò hỏa táng, tôi không gào lên với tay theo như mẹ, khóc nức nở như các dì, mà lặng lẽ đứng, đưa tay chào ông theo

kiểu tiễn đưa 1 người quân nhân lên đường. Con đã đủ lớn để hiểu chuyện, cả đời bố đã cực khổ nhiều, giờ đây hãy để con tự chăm sóc bản thân và thay bố lo cho mẹ. Bố hãy an tâm lên đường.

Bố tôi mất, nhà tôi cũng có 1 số biến cố. Những mối làm ăn lớn bị người khác giành hết, những người mà xưng huynh gọi đệ với bố tôi ngày xưa. Không lâu sau đó, bà nội tôi vì quá đau lòng nên cũng ra đi. Tất cả tài sản lớn đều đứng tên mẹ tôi, duy chỉ có căn nhà gia đình tôi đang ở là bố đứng tên. Nói tôi mất trong lúc chưa kịp ký tên vào bản di chúc để lại cho tôi phần của bố dành cho nội. Thế là những người anh chị em ruột của bố, những người cô chú bác ruột của tôi, những người mà khi còn sống bố tôi hết mực giúp đỡ, chăm sóc đã nhảy vào đòi bán nhà chia phần. Họ chỉ đồng ý ký tên vào giấy chứng nhận di chúc của nội tôi với 1 điều kiện: mẹ tôi phải lo tất cả chi phí ma chay chôn cất.

Một đám ma kỳ lạ nhất từ trước đến giờ tôi từng chứng kiến đã diễn ra trước mắt. Mẹ tôi, các dì bên ngoại và bạn bè thân thiết phải chạy ngược chạy xuôi tiếp đãi khách. Đứng bên quan tài quý trọng là tôi. Còn những người gọi nội tôi là mẹ, những đứa con của họ gọi nội tôi là bà thì ngồi phía sau nhà ăn uống, cờ bạc. Thật là nực cười phải không. Cười thật chua chát cho cái gọi là tình mẫu tử, cái gọi là tình anh em, cái gọi là tình máu mủ. Và mỗi khi khách đến, là những người gần gũi với gia đình, họ không cần tôi lạy tạ lễ, những con người máu lạnh kia lại kiêu có nói ra nói vào mẹ tôi, làm bà rơi nước mắt.

Phần của họ thì được bao nhiêu? Mẹ cứ bán nhà, mình quảng tiền vào mặt họ, xem như bố thí. Không con ơi, nhà này của bố, có kỷ niệm của gia đình mình, dù mất gì mẹ cũng phải giữ, con nghe lời mẹ, ráng chịu, nội cũng là mẹ của bố, xem như trả hiếu cho bố vậy...

Xong xuôi ma chay, lúc nghỉ thức cuối cùng, bọn thú vật đó đều xả tang, không mang tang cho nội được lấy 1 ngày, chỉ còn tôi và mẹ là giữ tang cho nội. À vâng thú vật, chứ đâu phải là con người, mà cả thú vật chắc cũng không bằng, con chó con mèo còn biết xót thương khi bạn gặp nạn, còn biết bảo vệ cho con cái, còn chúng nó thì biết làm gì? Tôi tự nhủ, chỉ lần này thôi là xong, từ nay tôi và mẹ không còn liên quan gì đến cái dòng họ cao thượng đầy tình người đó nữa. Đừng bao giờ cầu xin giúp đỡ, cũng đừng bao giờ hi vọng lấy đi bất cứ thứ gì của gia đình tôi nữa, nếu không tôi không bỏ quanh quẩn vậy đâu.

Thật là xót xa cho câu nói: "Một giọt máu đào còn hơn ao nước lã."

Người dung đôi khi còn tốt hơn họ hàng là vậy, đúng là: "Bán bà con xa mua láng giềng gần." để khi tôi lửa tắt đèn còn có nhau.

...

Tối nay tôi buồn não ruột, lẻ từng bước đến nhà thằng dê già, định bụng rủ nó đi uống rượu giải sầu. Vừa bước đến gần nhà thì nghe tiếng cãi nhau:

"Con ơi, mày suốt ngày la cà, đánh nhau, chửi mắng tao mới yên tâm được..."

"Có gì đâu bà già. Tôi vẫn sống tốt đó thôi..."

"Mày đi theo thằng đó, suốt ngày ăn chơi, có hay ho gì hả con?"

"Đừng nói nữa, tôi xem ông là anh, ông chưa hề đối xử tệ bạc với tôi lần nào..."

"..."

"..."

...

Tôi quay mặt bước ra khỏi hẻm nhà nó. Phải mà, tôi đang dạy hư nó. Nhìn nó tôi nhớ đến ngày xưa của mình, cũng leo đèo theo anh như vậy. Nhưng tôi làm gì được cho nó, chẳng phải tôi đang đưa cuộc đời nó vào ngõ cụt đó sao? Nó cũng như tôi, còn lại mỗi mình mẹ là người thân, nhà nó còn khó khăn, nghèo khổ. Nếu cứ vậy tương lai nó sẽ ra sao?

...

"Ngoại ơi, cho con tở cháo."

“Lâu lắm rồi đó con trai.”

“Dạ...”

“Bà tưởng con đã chê tô cháo nghèo hèn củabà già này rồi.”

“Dạ không đâu ngoại. Con...”

“Thôi ăn đi cho nóng con. Lát nói chuyện sau.”

Tôi đưa mũi hít thật sâu cái hương thơm quen thuộc, hương thơm của hành, của cháo nấu vừa đủ, hương thơm của ngày xưa ấy. Đưa từng muỗng cháo vào miệng, vị thanh ngọt làm tôi tỉnh hẳn. Phải rồi, những món ăn đắt tiền, những ly rượu am5nh cay xè, những viên thuốc độc hại nhưng đây cảm dỗ làm sao bằng được tô cháo của ngoại. Chúng không hề có chút tình thương, không hề mang lại chút ấm lòng nào, chúng chỉ mang cảm xúc vô bổ, thăng hoa nhất thời mà thôi.

...

“Ăn xong rồi hả con trai...”

“Dạ.”

“Bà biết ngày nào đó con cũng quay lại mà.”

“Sao ngoại biết?”

“Bà rành con quá mà, con là con trai của bà.”

“Ngoại, con sắp đi xa.”

“Đi đâu nữa hả con?”

“Con đi nước ngoài.”

“Cũng tốt đó con, rang đi học cho giỏi nghen.”

“Con muốn bắt đầu lại, con sẽ đi tìm một người.”

“Ai vậy con?”

“Con gái của ngoại.” tôi trả lời trong ánh mắt kiên định, đầy sự tự tin của mình.

“Ừ phải rồi, con be1 đáng yêu đó...”

“...”

“...”

...

“Dzô đi an hem, không say không cho về nha.” Thăng dê già vẫn oang oang như mọi khi.

“Tao có chuyện muốn nói.” Tôi khẽ ược hết ly rượu rồi điềm tĩnh lên tiếng.

“Chuyện gì vậy anh?” cả đám hỏi.

“Lần này là lần cuối mình gặp lại. Tất cả giải tán, bọn bây rang sống tốt, làm lụng kiếm tiền...”

“Đại ca, sao nữa vậy. Vì ai nữa...” thăng dê già lớn tiếng ngạc nhiên.

“Không vì ai cả, vì bản thân tao. Vì tụi bây.”

“...”

Cả đám im lặng, không khí ồn ào sôi nổi đã biến mất. Chợt thấy 2 bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi nhìn, thăng Đức và thăng Heo Sữa mỉm cười đồng cảm. Chúng nó hiểu lần này không như lần trước nữa, tôi đã làm đúng. Cảm ơn, chỉ có 2 đứa bây là hiểu tao. Tôi nắm chặt lấy tay chúng nó.

Ngày thứ 1100 không có em

Tiểu Lợi, hôm nay trời xanh mây trắng, ánh nắng chan hòa. Anh thấy lòng mình thật thanh thản, không vương bận. Anh đã làm đúng phải không em? Em hãy chờ anh nhé. Không bao lâu nữa, đôi cánh em gửi lại cho anh sẽ đủ lớn, anh sẽ dung nó bay đến với em. Đợi anh nhé, Lợi Lợi.

...

“Đại ca, anh đi giữ gìn sức khỏe...” thằng dê già rom róm nước mắt.

“Ngốc.” tôi xoa đầu nó như anh đã từng làm ngày xưa với tôi.

“Tao có phải anh của mày không?”

“Anh luôn là đại ca của em, mãi mãi...”

“Vậy thì nghe lời tao, bỏ hết tất cả đi, học hành cho tốt, lo cho bà già, hiểu không?”

“Dạ hiểu...”

Nó khóc còn to hơn.

...

“Chào 2 chiến hữu...” tôi ôm chặt lấy 2 người anh em này, không biết bao giờ mới gặp lại.

“Lên đường mạnh giỏi, nhớ gửi mail cho bọn tao. Bọn tao nhớ mày nhiều lắm...”

Chúng nó cũng bồi hồi không kém.

...

“Em đi nha chị...”

“Đồ quý, phải gọi là cô biết chưa?”

“Cô mãi là cô giáo em thương yêu nhất. Mai một em bé ra đời, cô nhớ gửi hình cho em xem.”

“Được rồi, ráng học nha. Cô sẽ nhớ em nhiều lắm.”

Cô xoa đầu tôi cười hiền.

...

“Mẹ, con đi...”

Mẹ không nói gì, ôm tôi thật chặt, tôi cảm nhận được vai áo mình ướt ướt. Lòng tôi lúc này ấm hơn bao giờ hết, con yêu mẹ nhiều lắm.

“Giữ gìn sức khỏe nha con, qua đến nơi nhớ báo tin cho mẹ.”

“Dạ.”

...

Vẫy tay chào tất cả, bạn bè của tôi, anh em của tôi, gia đình của tôi, người thân của tôi, quê hương của tôi, tôi sẽ nhớ nhiều lắm. Tạm biệt. Tôi sẽ trở về 1 ngày không xa. Tạm biệt!!!

...

Khi ta ở đất chỉ là đất ở.

Khi ta đi, đất đã hóa tâm hồn

tôi thì đầu năm. Trùng hợp là nó với tôi học cùng trường, lại ở cùng ký túc xá. Quả thực cái giọng của nó rất là khó nghe, đa số mỗi câu nó đều lặp lại 2 lần tôi mới hiểu được nó muốn nói gì. Sau này lâu dần rồi tôi cũng quen, cả đám đặt biệt danh cho nó là MC. Nó là 1 thằng lập dị, cả đời niềm vui của nó là 2 thứ: game online và game không online. Ngoài ra nó không quan tâm bất kì thứ gì khác. Hình như với nó game là niềm vui, là cuộc sống, là không khí vậy. Đa số học sinh đi du học đều buồn, nhưng nó bảo nó thì khác, nó mừng như bắt được vàng khi nghe tin bố nó cho đi nước ngoài. Tôi hỏi vì sao, nó bảo tại vì sang đây không ai quản, nó có thể tự do chơi game thoải mái. Nghe xong tôi cười muốn lộn ruột, nó cũng cười theo.

Đây là người bạn đầu tiên của tôi khi xa quê hương.

4 tháng sau,

15 phút...

“Anh Dũng ơi, anh về đi. Bọn nó đi săn anh kìa.”

“Ừ, đợi tui farm nốt đợt creep này rồi về.”

“Trời ơi, muộn rồi, anh ráng ăn hết đi, đừng bỏ sót con nào, mua hết đồ để nhà đi, chết đỡ mất tiền.” tôi ngao ngán.

“Trời, sao ở đâu mà đông quá vậy? Tui chết rồi...”

“Chán anh quá, cấm mắt cho rồi vẫn chết. Má, có mỗi ông Dũng cùi mà 4 thằng đi gank là sao?”

Cả đám ngồi bàn đối diện cười sặc sụa.

“Mẹ, 3 thằng bây trốn đâu hết, lại toàn mấy con có blink tàng hình, thằng MC kia thì chạy nhanh vãi đái. Có mỗi ông Dũng đang tung tăng ở giữa, không giết thì lấy tiền đâu mà ăn?” thằng OD ôm bụng cười.

...

35 phút...

“OD ơi, tao đánh mấy con creep rừng gần hết máu rồi, mày vào đánh mấy cái là ăn.” Thằng mập lên tiếng.

“Mẹ, đồng đội như chim. Để tao carrier mà chết liên tục, giờ còn giờ trò sĩ nhục...”

“Má, tao nói thật, giờ creep to rồi, mày đánh mỗi tay được 20 mấy gold không khéo bị nó tát chết, vào ăn bãi creep rừng được 60 mấy đồng, không chịu thì thôi. Ha ha.”

“Im đi...”

“Ê OD, thằng Tùng nhỏ vứt 2 cái bracer trong secret shop kìa, vào lấy đi, bọn tao không mai phục đâu... Ha ha ha.”

“Tổ cha chúng bây...”

“Nhục vãi đái, ha ha...”

...

48 phút

“Hay quá, chúng nó chết hết rồi, push thôi, thắng rồi...”

“Anh Dũng ơi, anh đi farm này giờ đã chưa, đồng bọn chết hết rồi giờ anh mới về làm gì?” tôi chán nản.

“Nether blast... Double kill... Tripple kill”

“Trời ơi cái gì vậy, ông Dũng ở đâu ra vậy?”

“Tripple kill...”

“Má, tao bị con sex book hút mana chết mới nhục.” thằng mập la lớn.

“Hô hô còn mỗi tao sống, ông Dũng hết skill rồi, push thôi, chúng bây yên tâm, thắng rồi. Hô hô” thằng OD tỏ vẻ khoái trá

“Tripple kill...”

“Cái đéo gì thế này?”

“Dagon chết chứ gì. Sex book 3, Dagon 5. Vãi hàng.” Thằng Bách xoa cằm gật gù.

“Trời ơi anh Dũng ghê quá, thắng rồi, push lại đi anh. Anh Dũng tỏa sáng rồi. Dũng siêu nhân, chúng em yêu anh hhhhhhhhh” cả đám bọn tôi nhao nhao lên.

...

Tôi qua đây đã được 4 tháng, đã quen với cuộc sống mới, quen được nhưng người bạn mới.

Thằng OD cùng với thằng MC là 2 người bạn thân nhất của tôi ở nơi xa lạ này. Nó là người Hà Nội, tính tình cũng quái dị không kém thằng kia. Cho nên sau này khi dọn ra ở riêng với 2 đứa chúng nó, mỗi lần bọn tôi cãi nhau là cái nhà loạn lên, đủ thứ tiếng, y như là chiến tranh 3 miền đất nước vậy.

Nếu như thằng kia coi game là sinh mạng, thì với thằng này, anime và những bản nhạc cổ điển là cuộc sống của nó. Chỉ khác ở chỗ là nó biết thích con gái, thằng kia thì thậm chí đưa mắt nhìn cũng không thèm. Khi đã thân nhau rồi, nó kể với tôi hồi học cấp 3, nó cũng thích 1 cô bạn cùng trường, yêu nhau 3 năm trời, tình cảm sâu đậm. Nhưng vì lý do gì đó mà nó không muốn nhắc đến, thế là chia tay. Nó chán nản nên đi qua đây học. Tôi cũng kể nó nghe về chuyện của tôi, về em và về cuộc đời. Lần đầu tiên tôi thấy mắt nó rom rom, nó bảo làm nó nhớ lại chuyện ngày xưa, rồi lúc nào cũng ủng hộ tôi tìm lại em.

Ở đây lúc rảnh rỗi, cuối tuần chúng tôi lại tụ tập lại chơi game đến sáng, rồi lăn ra ngủ. Không thì đi lên núi cắm trại, đi nướng đồ ăn. Nói chung cuộc sống cũng khá dễ chịu, thoải mái. Mỗi tội ở đây lớn quá, không có xe đi thì mệt lắm, y như ở Việt Nam mà không có xe máy là cụt giò. Tiếc là thằng nào cũng làm biếng, không có bằng lái, rồi thấy mấy đứa kia lái xe hay bị phạt lung tung nên đâm ra nản.

Văn hóa phương Tây nó rất khác biệt, tuy không phải phân biệt chủng tộc gì, nhưng tất nhiên chúng tôi không được hưởng lợi ích nhiều như người bản xứ, và đôi khi không được đối xử công bằng trong 1 vài trường hợp. Chuyện yêu đương thì chẳng nhít đầy ra đường, mấy đứa kia thằng nào cũng kiếm 1 em về ở chung. Từ lúc dọn ra với 2 anh chàng gặp dị kia, cái nhà bọn tôi lúc nào cũng chỉ có 3 thằng đực rựa ngồi chình ịch ra 1 đồng. Chúng tôi mỗi đứa 1 tính, thường xuyên cãi nhau. Chúng nó chỉ đồng quan điểm khi cùng nhau trấn lột thuốc của tôi thôi. Vãi hàng.

Nhiều khi nhìn cái cảnh đó phát nản. Bước vào nhà, thằng MC ngồi trên bàn, mắt dán vào màn hình, 1 tay rê chuột, tay kia gõ bàn phím lách cách. Thằng OD thì nằm trườn trên sa lông, cầm quyền anime mới xuất bản, gật gù theo tiếng nhạc cổ điển. Tôi thì không biết làm gì, không say mê game, không yêu nhạc cổ điển, đành lủi thủi ngồi hút thuốc.

Ban đầu thì không sao, 6 tháng, 1 năm, 2 năm rồi. Ngày nào cũng nhìn cái cảnh đó. WTF! ! ??

Thế là đành ra ngoài 1 mình, dạo này tôi lang thang khắp nơi. Hết lượn lờ ở trung tâm mua sắm, lại đi ngắm cảnh 1 mình, lủi thủi lên trường, lủi thủi về nhà, sống như 1 cái máy.

Bấy lâu nay tôi vẫn không có chút tin tức gì về em, tôi luôn nhớ đến em, nhớ khuôn mặt và nụ cười của em. Tôi ngủ không ngon giấc được, có vẻ vì hút thuốc lâu rồi nên người dần yếu đi. Nhiều đêm giật mình tỉnh giấc, đôi khi ước gì trước giờ là giấc mộng, chỉ là mộng thôi để giờ này em vẫn còn ở bên tôi như ngày nào. Tôi lại lẳng lặng châm lửa...

...

Một sáng nào thức dậy,

Ước gì quên được nhau.

Như tình là gió thoảng,

Như tình là chiêm bao.

...

Thế rồi cho đến 1 hôm, tự dưng tôi thêm cái cảm giác được say sưa, được giải sầu, vô thức đặt chân vào bar rượu đỏ và gặp được em, cô nàng con ngang bướng của tôi – Tiffany

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không Là Gì Cả

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại đổ dồn...

Holy shit ! Cái gì thế này? Tôi vươn người khỏi cái chăn với tay lấy cái điện thoại.

“Hello...?”

“Giờ này mà còn ngủ à? Lười biếng thế?”

Tôi cố mở mắt ngược nhìn đồng hồ...

“Mới có 12 giờ sáng thôi nữ hoàng... Đêm qua thức làm assignment... Mới ngủ được chút là bị phá...” tôi cần ngủ.

“Hôm nay anh rảnh không?”

Tôi suy nghĩ một lát, ừ hôm nay có lớp buổi chiều, mà cũng cuối tuần rồi, chẳng lẽ ngày mai chẳng nghĩ, nhờ chúng nó điểm danh giùm cũng được. Để xem có chuyện gì đã.

“Hôm nay anh có lớp. Có gì không?”

“Thế hôm nay anh bận rồi à?” giọng em xiu xuống.

“Nghỉ cũng được. Mà có chuyện gì không đã?”

“Đi chơi...”

“Trời, để tối cũng được mà...”

“Không, bây giờ cơ.”

“Sao hôm nay sớm vậy, mọi khi mình toàn hẹn buổi tối mà?”

“Hỏi nhiều quá... Có đi không?”

“Vâng vâng, chưa gì đã gắt lên. Thế mấy giờ?”

“2 tiếng nữa nhé.”

“Trễ chút nữa đi.”

“Sao thế?”

“Nóng thêm chút nữa...”

“Không trả giá, đúng 2 tiếng nữa, không đến tôi đẹp anh luôn...” Em cúp máy cái rụp.

Lại là cái giọng điệu chua ngoa đó, đến phát mệt, đẹp thì thôi vậy, bộ cần lắm sao?

Tôi tiếp tục trùm chăn kín mít, định bụng ngủ tiếp. Nhưng nhắm mắt lại, tưởng tượng ra gương mặt giận dữ của em khi tôi không đến, tôi chợt phì cười. Lết khỏi giường, tôi vươn vai mệt mỏi, 2 ngày ngủ được 5 tiếng, mai phải ngủ bù, không thì tiêu chắc...

...

Đến chỗ hẹn, tôi tìm mãi không thấy em đâu, định lấy điện thoại ra gọi thì bất chợt từ phía sau 1 đôi bàn tay nhỏ nhắn che lấy 2 mắt tôi lại.

“Tìm gì đấy? ^^ “

Hóa ra em biết tôi đã đến và cố tình núp đầu đó, làm tôi tìm nãy giờ.

“Tìm người.” tôi mỉm cười đáp.

“Tìm ai?”

“Một cô mèo con đi lạc, chắc bị ai bắt cóc rồi.”

“Mèo cái đầu anh.”

Tôi nhẹ nhàng gỡ tay em xuống, đưa lên môi hôn một cái, mùi nước hoa thoang thoảng thật dễ chịu.

Em rút tay lại, xoay người ra sau tôi thấy em đang làm vẻ hờn dỗi. Đôi môi hồng xinh cong lên nhìn muốn cắn cho 1 phát.

“Sao? Hẹn anh ra gặp thế có chuyện gì?”

Em không trả lời, vẫn làm cái vẻ mặt đáng ghét đó.

“Giữ đây nữ hoàng?”

“Anh trẻ...6 phút.”

Tôi muốn té ngã.

“Trời, làm gì mà tính từng phút ghê thế. Cho anh thời gian tắm rửa rửa chứ.”

“Không biết, xin lỗi đi.”

“Rồi rồi, xin lỗi mèo con. Sợ thật.” tôi đưa tay vuốt nhẹ má em.

“Đi thôi...” Vừa nói em vừa nắm tay tôi kéo đi.

“Đi đâu vậy?”

“Cứ đi theo em” Em mỉm cười thật tươi.

Hôm nay em mặc 1 cái váy màu trắng tinh, để tóc xõa. Nhìn từ phía sau, mái tóc em bồng bềnh trong gió, váy áo phất phơ, cứ như là một cánh bướm trắng đang bay lượn giữa cánh đồng hoa. Tôi cảm thấy rạo rực trong lòng, hôm nay em đẹp lạ, vẻ đẹp ngây thơ đến khó tả.

Chúng tôi bước vào nhà hàng, kéo ghế cho em ngồi xuống, tôi hỏi:

“Hẹn anh ra gặp vậy chỉ để đi ăn thôi à?”

“Anh không muốn đi với em sao?” ánh mắt em dò xét.

“Không phải, chỉ là...”

“Thưa anh chị dùng gì?” cô hầu bàn cắt ngang lời của tôi.

Sau khi gọi món, chúng tôi tiếp tục nói chuyện. Tôi thường nói em cười rất đẹp, tại sao không cười thường xuyên hơn, cứ giữ cái vẻ mặt lạnh lùng kén kiêu ấy trông thật khó gần. Mỗi khi như vậy em lại cong môi lên: “Kệ tôi. Không thích cười.” Nhưng hôm nay em cười thật nhiều, trông em cứ như là một bông hoa dưới ánh nắng ban mai, hồn nhiên, trong sáng.

“Sao hôm nay em cười nhiều thế?”

“Không phải anh thích em cười à?” mắt em tròn xoe, nhấp nháy nhìn tôi.

Tôi vốn quen với ánh mắt lạnh cảm của em thường ngày, hôm nay nó thật khác lạ, nó khiến tim tôi đập nhanh hơn.

“Không, anh thích lắm. Từ nay cười nhiều hơn nhé.”

“Em...chỉ cười với anh thôi...” đôi má em ửng hồng.

Bất chợt tôi cảm nhận được tâm hồn tôi đang dâng lên điều gì đó khác lạ. Con tim của tôi không phải là bãi cát vàng trên biển, dễ dàng in dấu nhưng cũng dễ dàng xóa sạch sau một cơn gió. Trải qua nhiều biến cố, sóng gió cuộc đời, nó trở nên chai sạn biến thành 1 tảng đá, tro tro trước nắng mưa cảm xúc, nhưng giờ đây lẽ nào nó đang được ai đó khắc lên những dòng chữ mãi không thể phai mờ???

Sau món tráng miệng, em nói nhỏ gì đó với cô hầu bàn, cô ta gật đầu rồi trở vào trong. Tôi thắc mắc hỏi nhưng em chỉ tủm tỉm cười, làm tôi càng thêm tò mò hơn. Lát sau cô ta mang ra 1 chiếc bánh đặt xuống bàn, tôi nhìn dòng chữ trên đó: “Happy birthday to Alan.” Tôi chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình...Mấy năm gần đây, với tôi ngày này cũng bình thường như bao ngày khác, dần dần ngay cả bản thân mình cũng quên mất. Đang ngạc nhiên thì em cất giọng hát:

“Happy birthday to you, happy birthday to you...Happy birthday to Alan, happy birthday to you.” Em vừa hát vừa vỗ tay, đôi mắt tròn xoe, cái miệng xinh xinh, sao hôm nay em đáng yêu đến thế. Nhìn em tôi ngẩn người ra, đờ đẫn như thằng khờ.

“Này, thôi nên đi chứ. Sao nhìn chăm chăm người ta vậy?” vẫn là đôi mắt chớp chớp đầy vẻ ngây thơ đó, cứ như là em đang dùng mắt nói chuyện với tôi vậy.

“Đừng dùng ánh mắt đó cười với anh.”

“Hử?”

“Nó làm tim anh đập nhanh hơn.”

“Vớ vẩn...Cầu nguyện rồi thôi nên đi kìa...” Em đỏ mặt.

Cầu nguyện à?... Mong sao những người thân yêu của tôi luôn mạnh khỏe, mong sao tôi sớm gặp lại Tiểu Lợi... Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu tôi... Phải rồi, mong sao tôi luôn được nhìn thấy nụ cười, ánh mắt ngày hôm nay của em.

“Phù... ừ... ừ...”

Cám ơn em, mèo con... Cám ơn em nhiều lắm...

...

Trong quán bar quen thuộc,

“Này, chơi trò chơi đi.” Em lay lấy tay tôi.

“Chơi trò gì?”

“Năm, mười. Ai thua bị phạt rượu và búng tai...” hơi men làm khuôn mặt em ửng hồng, nổi bật lên giữa làn da trắng muốt.

“Ok”

...

“Anh thua rồi. Uống đi, mau lên...”

“Ừc.”

“Đưa tai đây...”

“Chóc !”

“Đau, mạnh tay thế.”

“Hi hi...” em cười có vẻ thích thú lắm.

“Chơi lại nào...”

...

“Em thua rồi.”

Em nốc hết 1 hơi, dưới tác dụng của rượu, đôi mắt và khuôn mặt em trở nên quấy rầy kỳ, ừ, chẳng phải tôi đã nói sao, em có sự thu hút mạnh mẽ của 1 ma nữ, một vẻ đẹp bí ẩn. Đang mãi chìm trong suy nghĩ vẩn vơ thì...

“Chóc !”

“Ê, ăn gian quá vậy? Em thua sao lại búng tai người ta?”

“Ha ha...” em ôm bụng cười nắc nẻ.

“Không chơi nữa.” tôi tỏ vẻ cáu gắt

“Chơi đi, chơi tiếp đi mà... đi...”

Em lay mạnh tay tôi, cái mồm chu lên rồi cười hihi.

“Rồi, nhưng không được ăn gian nữa.”

“Biết... rồi... mà.”

Hôm nay, mọi ánh nhìn đều hút về phía em, từ anh bồi bàn đến những người khách quen đều như vậy. Quả thật em như 1 con người khác, không còn là 1 tảng băng lạnh cóng, mà là 1 bông hoa biết nói biết cười, không ai có thể cưỡng lại sức hút mãnh liệt đang tỏa ra từ em, tôi cũng không ngoại lệ...

...

“Chơi... tiếp... đi... ợ.” em loạng choạng

“Chơi cái gì mà chơi. Người ta đóng cửa rồi. Đi được không đấy?” tôi dìu lấy em bước ra khỏi cửa.

“Em... chưa say...”

“Chờ chút, anh bắt taxi đưa em về. .”

“Ờ...trễ quá rồi...Híc...Nhà khóa cửa rồi...Không về nhà đâu...” em xua tay.

“Chứ bây giờ đi đâu?”

“Đi...chơi...tiếp đi.”

“Say mềm ra mà còn đòi chơi. Về nhà anh nhé?” tôi buộc miệng, chắc em lại nổi nóng lên nữa đây.

“Ừ...Đi đi...”

“Em nói gì?” tôi sợ mình nghe nhầm.

“Thì...đi về nhà...anh...Bộ không nghe à?” em nhéo tay tôi rồi lại tiếp tục cười lớn.

“OMG. Rồi, đi nào...”

Em bước đi lảo đảo. Quàng tay qua eo em, tôi cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ của mái tóc, mặt em kề sát bên mặt tôi, thỉnh thoảng em xoay người sang thì thầm gì đó, hơi thở nóng ấm phả vào tai tôi. Chút nữa có khi nào...Tự mình trấn tĩnh, tôi xua đi cái tư tưởng vừa mới thoáng qua trong đầu ấy.

“Oe...Oe...”

“Trời ơi, coi chừng trúng người anh.”

Tôi thở dài. Ôi, sinh nhật...

...

Đi em về đến nhà, có vẻ em đã tỉnh ra được 1 chút.

“Sao? Có vào thật không?” tôi hỏi lại.

Vẫn ôm chặt lấy tôi, kéo nhẹ tay áo, em lí nhí: “Vào...đi. .”

“Cách...”

Tôi mở cửa vào nhà, khuya rồi, hai thằng lập dị kia đi ngủ hết, cả căn nhà im lặng. Điu em vào phòng, đặt em nằm xuống giường, đắp chăn lại kĩ càng, tôi cời cáo áo dính đầy rượu và nước ối của em quăng vào phòng vệ sinh. Mở tủ lấy bộ chăn gối dự phòng, thở dài bước ra cửa. Sinh với chả nhật...

“Alan...”

“Gì nữa đây nữ hoàng?”

“Lại đây...” em nằm trên giường, vươn tay vẫy vẫy, ngực em phập phồng theo từng hơi thở.

“Sao nào?” tôi đưa mặt sát lại gần.

Bỗng nhiên em kéo đầu tôi xuống, mắt đờ, tôi úp mặt vào ngực của em, tôi cảm nhận được sự mềm mại đằng sau lớp vải mỏng manh kia, nghe được cả tiếng đập của con tim trong lồng ngực, càng lúc càng nhanh. Những ngón tay thon mềm, nồn nà luồn vào tóc tôi. Em xoa đầu tôi rồi cười: “Ngoan ngoan...hì hì”

Tôi ngẩng đầu lên. Nhìn vào mắt em. Em không cười nữa, đôi mắt em mờ màng, môi em khép hờ, hơi thở em trở nên gấp gáp hơn, cả tôi cũng vậy.

“Tiff...” Tôi gọi tên em trong tiếng thở dồn dập.

Em nhắm mắt lại, ngấn đầu lên đợi chờ. Lúc này ngọn lửa trong lòng tôi đã bùng cháy dữ dội, không thể kiểm soát được nữa.

Tôi không nghĩ nhiều, mặc kệ tất cả, lao vào em. Chúng tôi trao cho nhau 1 nụ hôn mãnh liệt, nồng cháy. Em vẫn ghi chặt lấy cổ tôi, tay tôi luôn vào váy em khám phá...

“Ừ...” em cong người rên lên, nhưng không chống cự...

Môi tôi từ trên mặt em, lướt dần xuống cổ, rồi dừng lại ở ngực. Cả người tôi nóng ran lên, từng thớ thịt căng ra, tôi lần mở hết hàng nút rồi đến áo lót, tôi vục mặt vào ngực em. Tôi hít hà lấy cái hương thơm dịu dàng đặc trưng đó, da thịt em mát rượi, ngọt ngào.

Từng mảnh quần áo của chúng tôi được vứt xuống sàn, em vẫn rên khe khẽ, hình như có lực hút làm chúng tôi dính sát vào nhau. Tôi từ từ tiến vào

người em

“Ừ...á. . nhẹ thôi...đau...Úm...”

Hai hàng lệ em tuôn trào, tôi nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp rồi đặt lên môi em một nụ hôn sâu lắng. Sau nụ hôn dài, tôi bắt đầu đi chuyển...

Tôi chuyển động mỗi lúc một nhanh hơn, em bầu chặt vào lưng tôi, tiếng rên lớn dần...

Tôi cảm giác có 1 dòng điện đang chạy dọc sống lưng, truyền lên đến não, tất cả cảm xúc tuôn ra ngoài, tràn vào người em. Em rên thật to, hạ thể run lên bần bật. Tôi gục xuống người em, chân em quắp chặt lấy hông tôi, tay vẫn ghì chặt vai tôi, cả hai mồ hôi nhễ nhại, thở dốc, giây phút đó chúng tôi như hòa tan vào nhau...

Tôi say sưa nhìn em, gương mặt em đỏ hồng, hơi thở đứt đoạn, em dụi đầu vào ngực tôi thật ngoan ngoãn.

Ôm nhau một hồi, cảm xúc trong tôi lại bùng lên. Cảm nhận được điều đó, thoáng chút ngạc nhiên, em mệt mỏi cất tiếng:

“Á...Lại nữa sao...Anh...Còn đau lắm...”

Tôi mặc kệ lời em nói, xoay người em nằm sấp xuống giường, nhìn đôi mông căng tròn của em nhấp nhô theo từng nhịp thở, tôi lại lao vào.

“Á...Hự...”

Đêm đó, bao nhiêu cảm xúc tôi dồn nén, chất chứa bấy lâu nay đều trút hết vào em. Khắp căn phòng giờ đây không chỉ còn mùi rượu nồng nặc, thay vào đó là bầu không khí đầy nhục dục. Trong đêm tối tĩnh lặng, chỉ còn tiếng máy lạnh chạy êm đều hòa cùng tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ và âm thanh đặc trưng của những lần giao hoan cuồng nhiệt...

...

Trời đã sáng, những tia nắng đầu tiên đang rọi vào cửa sổ, tôi mở mắt nhìn sang bên cạnh, em gối đầu lên tay tôi, khẽ nép vào ngực. Lúc em ngủ thật dễ thương, đôi mắt nhắm hờ, khuôn mặt hồng hào vẫn còn thoáng chút ngại ngùng, hơi thở đều đặn. Trông em cứ như 1 thiên thần đang say giấc mộng.

Tôi ôm lấy em, hôn nhẹ lên trán. Em thức giấc, khẽ dụi mắt, bấu môi tình nghịch, giống như một chú mèo con bị đánh thức bất thình lình. Em là con mèo nhỏ đáng yêu của tôi.

“Em dậy rồi sao?” tôi hỏi trong khi tay vẫn xoa lấy bờ vai tròn trịa của em.

“Ừ. Nhưng mà ngủ chưa sảng...”

Em vừa nói vừa nũng nịu dụi đầu vào lòng tôi, dịu dàng hiền lành. Vuốt nhẹ mái tóc suôn dài, tôi nói:

“Lúc nào cũng ngoan như vậy có phải hơn không?”

“Xì” em nhéo tôi 1 cái rõ đau.

“Gi thế? Mới vừa khen xong...”

“Anh đó nha. Đáng ghét lắm”

“Sao?”

“Giờ vẫn còn...ê...” em thủ thỉ.

Tôi hôn lên má em rồi mỉm cười, một nụ cười thật tươi, đầy vui vẻ, không âu lo. Nụ cười mà tôi đã đánh mất từ lâu rồi.

“Em...đi tắm trước.”

Em đỏ mặt, gom lấy áo quần chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Tôi nhìn theo em mà lòng yêu thương vô hạn. Mở bao thuốc, tôi châm lửa...”Tách”. Có lẽ nào, anh lại phải buông em ra lần nữa, Lợi Lợi.

...

Chỉnh trang lại quần áo. em quay sang nhìn tôi:

“Anh còn một thì ngủ tiếp đi. Em gọi thức ăn sáng cho anh.”

Tôi hỏi:

“Còn em đi đâu?”

“Em đi về đây.”

Em khoác lấy túi xách, quay bước ra cửa. Tự dưng tôi cảm nhận được một tảng băng vừa xuất hiện, nó khiến căn phòng trở nên lạnh lẽo.

“Tiff...” tôi gọi với theo.

“Sao hả?” em xoay đầu lại.

Đúng rồi, chính ánh mắt đó, ánh mắt lạnh cảm thường ngày mà tôi nhìn thấy. Em làm sao vậy? Sao lại có sự thay đổi nhanh như thế.

“Em... làm bạn gái của anh nhé?” tôi ngập ngừng trong mong chờ.

Em đáp lại bằng cái lắc đầu nhẹ và nụ cười nhạt. Tôi thần thờ, lẽ nào em đã hồi hận? Lẽ nào đêm qua chỉ là phút nông nổi của em thôi sao?

“Vì sao?” tôi vẫn cố hi vọng.

“Không vì sao cả. Như bây giờ có phải tốt không?”

“Nhưng mà...”

“Em không cần anh chịu trách nhiệm. Bây giờ là thời nào rồi.”

Tôi nghe rõ từng câu từng chữ phát ra từ đôi môi xinh đẹp của em, chúng thật lạnh lùng, tàn nhẫn.

“Chúng ta... còn gặp lại nhau không em?” tôi hướng đôi mắt thoáng chút buồn bã về phía em.

“Khi nào anh rảnh thì gọi cho em.”

“Vậy bây giờ chúng ta là gì của nhau?”

“Không là gì cả.” em lạnh lùng quay ra cửa.

“Rầm” cánh cửa đóng lại, em đi, bỏ lại tôi một mình với những câu hỏi khó mà giải thích.

...

Tắm xong, tôi mở cửa bước ra khỏi phòng.

“Giới đây, kiếm đâu ra vậy?” thằng MC như mọi ngày vẫn ngồi trên cái bàn, mở miệng.

“Có kiếm gì đâu.” Tôi lắc đầu.

“Thôi đừng chối nữa, tao thấy rồi.”

“...”

“Hai đứa bây xứng nhau đấy. Đi chung với nhau cứ như hai cục nước đá vậy. Đứa nào cũng mặt lạnh như băng.”

“...”

“Hợp cái con khỉ.” Thằng OD ngồi trên ghế quất to, miệng đang nhai điều xì gà.

Thằng MC thấy vậy, lặng thinh không nói gì.

...

“Ding...doong...”

Có tiếng chuông, có phải em quay lại không? Tôi lao nhanh về phía cửa.

“Tôi giao thức ăn sáng.”

“Cảm ơn anh, bao tiền thế.”

“Có người trả rồi thưa anh.”

“Cám ơn.”

Tôi cầm bọc thức ăn nhanh, bước vào trong nhà...

“Sướng chưa, tận tình hết biết, lại còn kêu cả đồ ăn sáng nữa. Người vừa đẹp lại vừa biết quan tâm, phải mà tao...”

“Hừm... Rầm...” thằng OD bọc bọc đập cái ghế, bước ra khỏi nhà.

...

“Nó hôm nay ăn trứng gì à? Mới sáng sớm tự dưng nổi điên...” thằng MC hỏi tôi.

Không trả lời, tôi bước theo OD ra cửa. Nó xoay lưng lại miệng vẫn phì phèo nhà khói...

“Mày...”

“Im đi, mày làm vậy là sao? Mày đã quên Tiểu Lợi của mày rồi hả? Tao tưởng mày là người chung thủy, ai ngờ cũng là hạng Sở Khanh, thấy trắng quên đen thôi. Cái thứ đồ ăn cơm ở bát mà còn dòm trong nồi...” nó tuôn 1 tràng khiến tôi im lặng.

Nó bọc bọc quay bước hướng ra đường, vừa đi vừa lẩm bẩm. Tôi không trách nó, tình nó vốn bảo thủ quá mức, giận chút rồi lại đầu vào đó thôi. Đứng yên 1 chỗ hồi lâu, tôi suy nghĩ... Phải rồi, Lợi Lợi. Anh có lỗi với em. Điều nó nói đúng hay không? Chẳng lẽ mình thật sự là 1 thằng Sở Khanh hay sao? Trong mắt nó, mình tôi tệ như vậy à?

Lúc này trong đầu tôi còn vang lên 1 câu nói...

“Vậy bây giờ chúng ta là gì của nhau?”

“Không là gì cả.”

...

“Không là gì cả.”

...

“Không là gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lời Khuyên Của Bạn

“Bộp...bộp...bộp...”

Tôi đắm liên tục vào bao cát trước sân nhà, nó rung lên đều đặn theo từng nhịp ra đòn. Đã 2 ngày nay tôi không gọi điện cho em, lúc nào trong đầu tôi cũng vang lên câu nói đó, một câu nói hững hờ đến vô cảm “Không là gì cả.”

Ừ, không là gì cả, có lẽ em cũng chỉ xem tôi như người qua đường mà thôi, một người bình thường như bao người trước đó đến tán tỉnh em vậy. Có chăng là tôi may mắn hơn họ 1 chút, nhưng mà chỉ chiếm được một thân xác không có linh hồn thì còn có nghĩa lý gì nữa. Em coi tôi là gì chứ, từ khi nào tôi phải cần người khác ban phát ân huệ cho như thế? Tôi tội nghiệp đáng thương đến vậy sao? Càng nghĩ tôi càng tức, nhịp độ những cú đấm, cú đá tăng dần...

Một giờ sau,

“Phù...phù...”

Tôi ngồi lên bậc thềm, thở dốc. Lâu ngày không tập luyện, người yếu đi nhiều, cơ bắp tôi nhừ nhẽo, căng ra như sắp đứt. Với lấy chai nước, tôi ực 1 hơi dài...

“Sao hôm nay có hứng ra tập thế?” một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi xoay người lại thì thấy thằng MC đang mỉm cười, tay đang chỉnh lại vải băng...

“Không có gì...”

“OD kể tao nghe rồi.” nó lẳng lặng ngồi xuống cạnh tôi.

“Mày đừng trách nó. Tính nó trước giờ vốn thế mà.”

“Tao không trách nó, nhầm ra nó nói cũng đâu có sai.”

“Thế nào là sai? Thế nào là đúng? Chẳng qua là do bản thân mày suy nghĩ thôi.”

“Ừm...”

“Sao hà cục nước đá, có hứng dợt 1 trận không?” nó vẫn thường gọi tôi như vậy.

“Ok” dứt lời tôi và nó bước ra sân.

“Luật thế nào?”

“Vẫn như cũ thôi, không đánh mặt, không đánh hạ bộ, còn lại chơi tất.” nó nhún vai rồi thủ thế.

“Được, đỡ nè...”

Cả hai lao vào nhau...

...

Chúng tôi ngồi bật ra, thờ hồn hể, vớ lấy chai nước xối từ trên đầu xuống, người như tỉnh hẳn ra. Tôi đưa tay xoa những chỗ đau buốt vừa trúng đòn khi nãy.

“Tao hết thời rồi, mày thì càng ngày càng tiến bộ...” tôi thờ dãi.

“Ha ha. Mày nhầm rồi.” nó cười lớn.

“...”

“Đối kháng quan trọng tâm phải vững. Mày nôn nóng, lòng lại không tĩnh, ăn đòn là tất nhiên.” nó lắc đầu.

Tâm tôi đang dao động sao? Ừ, làm sao mà nøyên lặng cho được. Lúc nào tôi cũng cảm giác nó đang nổi sóng âm ỉ...

“Thuốc không?” tôi ngậm lấy điều thuốc rồi hỏi nó.

“Ừ...”

“Tách” “Tách”

...

“Phù... Sao hôm nay mày lại buông cái desktop ra thế, chắc sắp có bão lớn.”

Nó im lặng, trầm ngâm không nói gì. Rút 1 hơi dài rồi quay sang, nhìn tôi với ánh mắt khác hẳn.

“Chắc bọn bây nghĩ cuộc sống của tao chỉ có game thôi phải không?”

“...”

“Không sao, tao biết mà. Thực ra hồi đó tao không như vậy đâu.” Nó thờ dãi rồi bắt đầu kể...

“Quê tao ở miền Trung, cái nơi luôn nắng mưa thất thường. Lúc thì bão lụt, lúc thì nắng cháy da. Hồi đó nhà tao nghèo lắm, khi còn nhỏ, tao chưa được biết đến mùi sữa bò là gì, cùng lắm thì thoảng là được uống sữa dê thôi. Nhà tao lại đông con, ngoài tao ra còn 2 đứa em nữa. Ông bà già làm lụng vất vả mới đủ lo cho 3 đứa tao. Cực lắm, nhưng mà tao có rất nhiều bạn. Ngày nào bọn tao cũng đá bóng trên những cánh đồng, chạy chân đất, không giày dép gì hết. Nhiều khi nóng hết bàn chân, bong da phỏng rộp, vậy mà vẫn cười ha ha...”

Nói đến đó khuôn mặt nó trầm xuống, khẽ đưa điều thuốc lên môi, nó châm lửa rồi kể tiếp...

“Đến lúc tao học gần xong cấp 1, ông già tao nhờ liều lĩnh, băng rừng đốn cây rồi bán cho mấy thằng lái buôn, tuồn vào thành phố, sau đó có vốn, ông mở rộng hơn. Nhà tao giàu lên nhờ cái nghề đốn gỗ lậu đó... Mà kể cũng hay, đời lắm thăng hạ. Cùng hoạn nạn có nhau được, vậy mà lúc có tiền, lại không cùng hưởng phước được. Hồi đó thân biết bao nhiêu, có cái bánh cốm đám cũng chia nhau ăn, cùng nhau cời trường tắm mưa, tắm sông... Tao có tiền, không tiếc với bọn nó thứ gì, đi đâu tao cũng đãi, cũng trả, tao chỉ mong cả đám được vui vẻ... Vậy mà chúng nó coi tao như thằng ngu, thằng khò,

lừa gạt tao hết lần này đến lần khác... Tao biết chứ không phải không, nhưng tao vẫn mặc, tao không tính toán gì hết. Ấy vậy mà cũng không được. Riết rồi sau vài lần, chúng nó lại càng quá đáng hơn. Con người cũng có sức chịu đựng thôi, đâu tao cũng chưa nỡ chứ đâu phải bả đậu... Vậy là tao không chơi với ai hết. Chỉ còn 1 mình..."

"Rồi thế nào?... " tôi hỏi, giọng cũng trầm buồn theo nó.

"Rồi thì tao bắt đầu chơi game, bắt đầu hút thuốc mỗi khi buồn. Tao không say mê gì đâu, nhưng mà trong thế giới ảo đó, tao thấy mình được tôn trọng, được đối xử chân thành."

Thì cũng có khi bị gạt, bị lừa, nhưng mấy cái đó không đáng gì so với những gì tao trải qua. Tao quen nhiều người trong game, khi buồn thì cùng nhau chơi, thắng thì cùng cười, có khi thua cũng cười. Nhưng mà tao không bao giờ đi gặp ai ngoài đời hết, thả giữ tình bạn trên game còn hơn là gặp để rồi thất vọng, để rồi mất hết tất cả... Lúc tao đi qua đây, tao để lại ở nhà không chỉ là khí hậu thất thường, nắng gắt gió bão, mà còn cả những buổi đá banh chân đất, những lần uống nước sông no cá búng và cả những người bạn tao từng trân trọng bằng cả tâm lòng..."

Nó ngược mặt lên nhìn trời, dường như đang nuốt nước mắt vào lòng, cố ngăn không cho cái thứ nước trong suốt ấy trào ra. Đặt tay lên vai nó, tôi đồng cảm... Vậy là trước giờ mình không hề hiểu cho nó, xin lỗi mày, Nguyên.

"Vậy mà lúc mới gặp mày ở sân bay Hồng Kông, tao tưởng mày thân thiện lắm chứ."

"Ồ, thì lúc đó thực ra tao đang ngồi nhớ nhà, thấy hối hận khi quyết định đi, tự nhiên nghe tiếng mẹ đẻ, nên mừng quá bất chuyện thôi."

"Vậy giờ mày có hối hận không?" tôi cười.

"Không! Thật ra những lúc chơi game cùng bọn mày, những lần đi xa cắm trại, cả những lần cãi nhau vì mấy chuyện vớ vẩn, tao đều thấy vui, nó giống như cái cảm giác ngày xưa của tao vậy."

"Cám ơn mày..." tôi nắm chặt vai nó.

"Cám ơn gì, mày với thằng OD không chê tao là thằng nhà quê, thằng lập dị, suốt ngày ôm cái máy, chịu ở chung với tao. Không chê tao là thằng vụng về, chỉ biết chiêm trứng, chịu uống món canh nặn như nước biển của tao, tao vui lắm."

Nghe đến món canh nước biển, cả tôi và nó cùng cười ha ha.

"Mà nè, tao nói cái này..."

"Sao?"

"Tao không sâu sắc như thằng OD, tao chỉ là 1 thằng biết vui vẻ trong hôm nay thôi, chuyện ngày mai tao không nghĩ tới. Vấn đề trai gái tao không có kinh nghiệm, tao không có tư cách gì để nói mày. Nhưng mà với thân phận 1 thằng bạn, chỉ cần thấy mày vui là tao cũng vui. Đạo này mày không thấy mày vui hơn trước nhiều hả? Mày làm gì cũng được, mình sống làm sao mà cảm thấy vui, không hối hận là được rồi, đừng nghĩ nhiều cho phức tạp. Hiểu không?"

"Ừ."

"Nhà này vốn lạnh lẽo lắm rồi, đừng có làm cái mặt chăm đảm như cục nước đá suốt mấy ngày qua nữa."

"Rồi, tao biết rồi..." tôi mỉm cười.

"À, hay thật. Một cục tao còn chịu được, chứ nếu hai cục chắc lạnh chết. Ha ha..." nó đột nhiên cười lớn.

"Là sao? Hai cục gì?" tôi thắc mắc.

"Nhìn ra ngoài sân kia..." nó chỉ tay về phía trước.

Kia là bóng dáng quen thuộc, một làn da trắng hồng, một đôi mắt trong suốt thoáng vẻ ưu tư phiền muộn, một đôi môi luôn cong cón mỗi khi cãi lại lời tôi, một người mà mấy ngày nay luôn làm tôi suy nghĩ. Em đang đứng bên bờ rào, tóc bay bay trong gió, vẫn là khuôn mặt vô cảm, nhưng tôi không còn cảm thấy nó lạnh lùng nữa, nó mang đến cho tôi sự bình yên trong tâm hồn đang nổi sóng.

"Alan..." Em khẽ dịu dàng.

"A . A . l . a . n . . Ngọt ghê ta oi..." thằng MC vận vẹo người, bắt chước giọng của em, cái điệu bộ của nó khiến em bật cười khúc khích...

"Thôi đi ông nội!" tôi quát nó.

"Ha ha. . thôi tao đi vào... Nhớ đó, vui được cứ vui, đừng suy nghĩ nhiều..."

"Ừ, cám ơn mày. Bạn tốt."

Nó nhìn tôi cười rồi mở cửa bước vào nhà.

Nó nói đúng, tại sao vui được mà không vui. Sống lạc quan, hạnh phúc là tốt nhất. Làm người đơn thuần 1 chút, suy nghĩ đơn giản 1 chút, cuộc đời sẽ đẹp hơn... Cảm ơn mày thật lòng, người bạn tốt của tao.

...

Từ đó, những buổi ăn sáng của em xuất hiện nhiều hơn, những đêm em bên tôi cũng nhiều hơn. Chúng tôi là gì cũng được, điều đó không còn quan trọng với tôi nữa. Em cứ làm điều mà em thích, tôi cứ làm điều mà tôi vui là được. Thằng OD dần dà cũng quen với sự có mặt của em trong căn nhà này, nó không còn khó chịu ra mặt như lúc ban đầu nữa. Khi em lâu ngày không đến thì nó lại hỏi, tôi ngạc nhiên thì nó bảo không có em, nhà vắng nhiều tiếng cười. Thằng MC thì thỉnh thoảng lại gắt gù: "Hóa ra đề riêng từng đứa thì lạnh, ghép lại gần thì lại ấm, hay hay."

Ừ, hóa ra 2 tảng băng ghép lại thì thành một mặt trời, em là mặt trời bé con trong lòng của tôi, cô mèo ương bướng à...

Ngày 18 tháng 10 năm 2010...

...

"Xin mời cô dâu chú rể đọc lời tuyên thệ."

"....."

Tôi vẫn tìm kiếm khắp nơi, anh đang ở đâu, anh có đến không? Mắt tôi dừng lại ở phía cửa, anh kia rồi, tuy cái mũ đã che mất khuôn mặt, nhưng lòng vẫn mạch máu cho tôi đó là anh. Không ai trong căn phòng rộng lớn này mang lại cho tôi cảm giác đó được.

"Cô dâu... cô dâu..."

Tôi vẫn im lặng, cả sảnh bắt đầu vang lên tiếng xì xầm.

Anh bỏ mũ xuống, nhìn tôi mỉm cười. Một nụ cười ấm áp. Hai giọt nước trong suốt từ từ lăn trên má tôi. Bên cạnh, một bàn tay nắm lấy tay tôi thật chặt:

"Tiểu Lợi, anh sẽ lo cho em suốt cuộc đời còn lại."

Nhìn xuống dưới, anh gạt đầu, qua ánh mắt đó, tôi hiểu anh muốn nói gì với mình. Tôi cất tiếng:

"Tôi, Du Tiểu Lợi, nguyện suốt đời chăm sóc lo lắng cho chồng tôi, anh Trần Hạo Minh. Dù cho giàu sang hay nghèo khổ, dù cho vui sướng hay bệnh tật, tôi đều ở bên anh, lo lắng cho anh, cùng anh đi đến hết đoạn đường đời. Mãi không đổi thay"

Mãi không đổi thay sao? Anh và tôi cũng đã từng nói với nhau như thế...

Anh cười hạnh phúc, khẽ đưa tay chào tạm biệt. Bàn tay ấy từng nắm chặt tay tôi, nguyện mãi không rời, vòng tay ấy từng ôm chặt lấy tôi vào lòng, nguyện suốt đời bên nhau, nay nó lại phải vẫy chào tôi lúc ly biệt. Bóng anh dần khuất xa...

Tạm biệt anh, Từ Lăng, mong anh hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Một Chuyến Đi Xa.

15/7/2010,

Một ngày trước sinh nhật của mèo con, tôi nhận được e-mail của Tiểu Lợi, em sắp đám cưới...

17/7/2010,

Tôi đã làm em khóc, xin lỗi em...

20/7/2010,

Nắm lấy tay của Tiff, nhớ đến e-mail của Tiểu Lợi, lòng tôi đã có quyết định.

Lợi Lợi, anh chúc em hạnh phúc, vì anh đã tìm được người con gái của lòng mình rồi, lần này anh sẽ không buông ra nữa đâu, không bao giờ...

...

“Thôi mình đi.”

“Đi đâu?” em thắc mắc.

“Đi ăn, hôm nay anh đãi...” tôi quay lại nháy mắt với em

...

“No quá.”

“Ai bảo ăn nhiều vào.”

“Kệ em, sao anh cứ soi mói người ta thế.”

“Ăn nhiều sẽ biến thành heo mập đấy...Ha ha...”

“Chẳng sao cả, đã bảo kệ rồi mà...” Mặt em lộ vẻ cáu giận, nhìn như 1 đứa con nít, đáng yêu biết bao.

“Làm mặt xấu đáng ghét quá.”

Tôi hôn nhẹ lên má em

“Sao hôm nay chủ động đến làm lành thế? Mọi khi toàn nằm ườn ở nhà đợi người ta sang không mà?” em nháy nháy đôi mắt, làm bộ ra vẻ ngạc nhiên, có ý muốn trêu chọc tôi.

“Thế em muốn vậy à?” tôi mỉm cười.

“Ừ thì cứ vậy đi, ai thèm.”

“Thôi, anh chịu thua, đừng làm cái mặt đó nữa, dễ ghét lắm.”

“Kệ em, cứ thích làm đấy. .”

“Này thì làm” Tôi véo mạnh má em.

“Đau...Chết đi...”

“Ha ha...”

Mặc dù luôn tỏ ra vẻ ương ngạnh cứng đầu, nhưng thật ra em là 1 cô gái ngoan, biết nghe lời. Nói đừng ăn mặt hờ hang, em lập tức thay đổi. Kêu mang giày cao gót sẽ hại chân, em liền chuyển sang xăng đan hoặc dép lê. Biết tôi không chịu được mùi nước hoa quá nồng, em chỉ dùng loại nhẹ, hoặc thậm chí không dùng. Nói chung em không có gì đáng chê trách cả, ngoại trừ cái tính khó hiểu, sớm nắng chiều mưa...

Thực lòng tôi rất muốn em chính thức làm người yêu của mình, nhưng mỗi lần nhắc đến, em lại lắc đầu. Nếu em chỉ xem tôi qua đường, có người con trai khác thì tôi cũng hiểu được, nhưng mà không hề. Với những người khác, em đều lạnh lùng vô cảm, hết như cái lần đầu chúng tôi gặp nhau. Em cho tôi tất cả, không đòi hỏi gì ở tôi. Tôi cảm thấy quá thiệt thòi cho em, nhưng anh phải làm sao hả em? Chẳng lẽ chúng ta cứ như thế này mãi?

...

“Alan...”

“Sao?”

“Nói cho em biết, hình xăm trên vai anh là gì được không?” em dịu dàng dụi đầu vào vai tôi.

“Chỉ Ai Cập cổ.”

“Nó mang ý nghĩa gì vậy?”

“Không có gì đâu.”

“Anh không muốn nói sao?”

“Là một cái tên...” Tôi thở dài.

Em không hỏi nữa, mắt em dường như thoáng buồn, hướng về phía xa xa, nơi hoàng hôn đang buông xuống những giọt nắng cuối chiều, bóng hai đứa in lên bãi cát trắng. Trong ánh tà dương, chúng tôi nắm tay nhau đi chân trần trên nền cát ẩm lạnh, thanh thản và bình yên. Từng đợt sóng nổi đuổi nhau vào bờ, tung bọt trắng xóa, Mặt trời đỏ rực như hòn đá lửa, từ từ chìm xuống nước, cả mặt biển như biến thành màu vàng óng. Những cơn gió mát rượi từ xa thổi đến... gió từ những miền đất lạ... gió cuốn tóc em lòa xòa trên gương mặt, em và cảnh hoàng hôn dường như hòa làm một, tạo nên một bức tranh nên thơ, lãng mạn. Khẽ đưa tay vuốt mái tóc em, tôi hôn nhẹ lên trán, em ngừng buồn, anh đã quyết định không bao giờ để những giọt nước mắt long lanh trong suốt kia xuất hiện trên gương mặt em thêm một lần nào nữa. Anh hứa...

21/7/2010

“Tiểu Lợi,

Anh sẽ sang dự đám cưới em. Chuyến bay của anh đáp xuống lúc , ngày 5/10/2010. Không cần ra đón anh, anh sẽ ở khách sạn tự mình đi chơi vài ngày trước, sau đó đến dự tiệc cưới của em. Chúc em luôn hạnh phúc.”

“Your message has been sent...”

Tôi bình thần châm điều thuốc, khói trắng bay khắp phòng, nếu là khi trước thì chắc tôi sẽ nổi khùng, sẽ đập phá hoặc gào thét như điên, nhưng bây giờ tôi thấy lòng mình thật nhẹ nhõm. Có lẽ đã đến lúc anh buông tay rồi phải không, Lợi Lợi. Thật lòng anh chúc phúc cho em. Người ta nói cầm lên được thì bỏ xuống được, mặc dù không nở và có chút xót xa nhưng anh vẫn làm vậy để em được hạnh phúc. Anh không giận em đâu, em mãi mãi là Tiểu Lợi, là người con gái đầu tiên anh yêu, trong tim anh luôn có chỗ dành cho em.

...

Một ngày tháng 9 năm 2010

Một ngày như mọi ngày, tiếng nhạc cổ điển và tiếng gõ bàn phím kèm tiếng click chuột vẫn đều đặn vang lên trong phòng khách.

“Này bọn bây, tháng sau tao đi vài ngày, không có ở nhà nhé...”

“Đi đâu?” hai đứa nó hỏi.

“Trung Quốc.”

“Thế à? Sang đó làm gì? Tìm người cũ à?” thằng OD gấp quyển truyện lại, ngược đầu lên hỏi, tiếng nhạc im bật.

“Còn cục nước đá kia của mày?” MC cũng ngừng gõ.

“Sang đó dự đám cưới của nó...”

Dứt lời, tôi ra ban công ngồi xuống, châm lửa... Hai đứa nó cũng bước ra theo, không khí bây giờ thật im lặng.

“Mày có buồn không?”

“Buồn thì tất nhiên là có, nhưng biết làm sao được? Miễn sao người ta hạnh phúc thôi mà...”

“Tao hiểu, tao cũng đã như mày vậy. Có những chuyện mình không thay đổi được.” OD trầm giọng xuống.

“Không sao, mày vẫn còn em nước đá kia mà. Đa tình cũng sướng phết. Tại tao xấu trai không dám mơ cao, không thì...”

“Mẹ, đa đa con khi. Làm người không chung thủy thì đồn mạt lắm. Đồ ngu...”

“Làm cái đít gì gắt lên thế? Không được vậy nên ganh à?”

“Ganh cái đầu mày. Im mẹ đề...”

“Mày...”

Cái cảnh này xảy ra thường xuyên quá rồi, kể cũng hay, mỗi đứa 1 tính, đứa nào cũng nóng như lửa, vậy mà mới sáng cãi nhau buổi chiều đã làm lạnh.

“Bọn bây có im giùm được không?” tôi gắt lên.

Hai đứa nó im bật...

“Thôi xin lỗi, mày đang buồn mà bọn tao không giúp được gì. Tao chỉ có thứ này thôi.” OD đặt tay lên vai tôi, tay kia thò vào túi móc ra điều xì gà, thứ mà nó coi quý hơn vàng, chỉ thua mỗi anime và nhạc thôi.

“Cám ơn mày...”

“Mà hỏi thật, mày có thương con Tiff không?”

“Có.” Tôi trả lời không chút do dự.

“Ráng giữ gìn, tao ủng hộ mày, xin lỗi chuyện hồi đó...”

“Đó, thấy chưa, tao nói rồi mà. Cục nước đá xinh vậy, đến tao còn mê...”

“Mẹ, quan trọng về bề ngoài thế?”

“Hay nhỉ, cứ mở miệng ra là làm như cao thượng lắm. Thế mày lấy Thị Nở làm vợ đi nhé. .”

“Tao không có ý đó. Làm gì mà sồn sồn lên thế?”

“Chứ ý gì, cái đồ...”

“...”

“...”

...

Cuộc chiến lại tiếp tục. Nhưng kể ra nếu mà không có 2 thằng nó, mỗi ngày mà không nghe được chúng nó đấu đá nhau thì cũng nhớ lắm. Căn nhà này sẽ buồn chán, tĩnh lặng biết bao...

4/10/2010

Tôi mở cửa phòng, kéo theo cái va ly bước ra, hai thằng bạn lập dị của tôi đã ngồi sẵn ở phòng khách từ bao giờ.

“Mày...” thằng MC lên tiếng.

“Sao hả?”

“Cầm lấy” nó đưa tôi một xấp tiền.

“Làm gì đấy?” tôi ngạc nhiên.

“Giữ lấy qua đó mà dùng...”

“Thôi, tao có tiền mà.” Tôi lắc đầu.

“Được rồi, tao biết mày đâu còn bao nhiêu, mua vé máy bay mắc lắm...”

“Nhưng mà...”

“Cứ cầm lấy, tao không có xài nhiều. Ngày nào cũng trưng chiến với canh nước biển thì cần gì nhiều. Mày cũng nói rồi, nhà tao nhiều gỗ lắm mà.” Nó cười lên ha hả.

“Cám ơn mày.”

“Này.” Thằng OD cũng bước tới, chia thêm 1 xấp tiền ra.

“Sao nữa vậy trời, đủ rồi...”

“Cầm đi, qua đó đi chơi cho thỏa thích để đỡ buồn. Mày hay chọc nhà tao nhiều xi măng lắm mà.” Nó nắm lấy tay tôi, dúm tiền vào.

“Cám ơn 2 đứa bây. Cám ơn nhiều lắm.” Tôi khoác lấy vai hai đứa nó, hai thằng bạn thân duy nhất của tôi ở nơi đất khách quê người...

...

“Thằng MC kia, lát đi chợ nhớ mua thuốc lá nhé.”

“Sao mày không đi? Ngày nào cũng bắt tao đi chợ. Tao đã nấu cơm rồi thì thôi chứ.”

“Tao biết gì mà mua. Mà nấu cái gì? Có mỗi cái món canh mận chát đó mà cũng kể công...”

“Mẹ, nói thế sao vẫn ăn? Chê thì nhịn đi, ăn mì gói đi.”

“Còn thì tao cũng ăn. Chứ tao thèm à?”

“Thì đi mua. Lâm nhảm.”

“Mi bên đây ăn dở ẹc, hạ tiện như cái món canh của mày...”

“Mày...”

“...”

“...”

...

“Lay 2 bố, con đi.” Tôi ngao ngán bước khỏi nhà, đằng sau lưng vẫn là Bắc-Trung đại chiến đang đến hồi ác liệt...

Mèo con, hãy đợi anh nhé, anh sẽ về sớm thôi...

Ngày 4 tháng 10 năm 2010,

Quảng Châu, Trung Quốc,

Mưa vẫn rơi đều đều ngoài khung cửa, trời đã sáng mà sao mây đen vẫn giăng kín khắp nơi? Có lẽ hôm nay ánh bình minh không về. Phải rồi, tôi chưa từng được ngắm mặt trời mọc với anh...

“Mẹ, dạo này Tiểu Lợi sao buồn quá. Em ấy có chuyện gì à?”

“Không có gì đâu, con đừng lo, gần đến ngày cưới rồi, con gái ai mà chẳng vậy.”

“Dạ...”

...

Trời đã về đêm, tôi vẫn không thể ngủ được, vậy là tôi sắp gặp lại anh sao? Gặp lại người tôi đã từng yêu hơn chính bản thân mình. Lúc này tôi cảm thấy mình có lỗi hơn bao giờ hết... Bất chợt, tôi nhìn lên trời, giữa màn đêm bao la rộng lớn, một ngôi sao đang lấp lánh, tôi nhớ đến anh Cái, trước khi ra đi, anh ấy nắm chặt hai của hai đứa, nguyện cho chúng tôi hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Những tháng ngày ngọt ngào, những kỷ niệm xưa ủa về... Em vẫn còn yêu anh nhiều lắm... tôi vùng chạy ra cửa...

“Con đi đâu vậy?” Mẹ hỏi.

“Con... đi đón Tử Lăng.”

“Con ơi, gần tới ngày cưới rồi, đừng đi...”

“Con sẽ về mà. Con không đi luôn đâu.”

“Khó nói lắm con, mẹ biết con còn nghĩ tới nó mà. Ông à, khuyên con đi ông.”

“Đi đi con, đi theo tiếng gọi con tim thì không bao giờ sai lầm cả.” giọng bố buồn buồn.

“Ông...”

“Bố...”

“Bà hãy để con đi. Bố đã làm khổ con quá nhiều, con hãy đi đi, dù con có về hay không đi nữa, mọi chuyện bố sẽ giải thích với nhà thằng Minh.” Ông nắm chặt tay tôi, đưa cho tôi túi xách ông đã chuẩn bị từ trước.

Tôi gục đầu lên vai ông nức nở...

Em sẽ đi tìm anh...

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Vẫy Chào Tình Yêu

Hong Kong international Airport,

Cuối cùng tôi cũng trở lại đây, cách đây 4 năm, nó là điểm xuất phát cho tôi đi tìm lại cuộc tình, nay nó cũng là điểm kết thúc cho một tình yêu. Đời thật trớ trêu phải không? Có mong chờ bao nhiêu, có hi vọng bao nhiêu thì vẫn không thay đổi được, nhưng tôi không hối hận, vì tôi đã cố hết sức rồi. Có lẽ, chúng tôi không dành cho nhau. Đôi khi tôi thấy làm người đơn giản như thằng MC thật là thoải mái, không cần suy nghĩ đến ngày mai, cứ sống hết mình cho hôm nay đi. Nhưng mà tôi có làm được như nó không?

...

Sân bay Bạch Vân, Quảng Châu,

Tôi bước ra cửa, thử đưa mắt nhìn xung quanh, dù biết em sẽ không đến nhưng vẫn nuôi hi vọng, như tôi đã làm suốt 8 năm trời...

“Từ Lăng, là anh phải không?”

Giọng nói làm tôi thoáng giật mình. tôi nhìn về hướng có tiếng gọi, một cô gái tay đang cầm cái bảng có ghi tên tôi. Là em. Dù thời gian thay đổi nhiều, em không còn là 1 cô bé ngây ngô ngày nào nữa mà đã là 1 cô gái trưởng thành, xinh đẹp hơn, hiền dịu nữ tính hơn, nhưng ánh nhìn ấm áp dành cho tôi vẫn như thuở ấy...

Tôi từ từ bước lại.

“Là anh đây...”

Em ôm lấy tôi thật chặt, vai áo tôi ướt ướt. Vẫn như ngày xưa, em vẫn dễ dàng rơi nước mắt, vẫn thường gục đầu lên vai tôi mà khóc, nhưng giờ đây tôi đâu còn là chỗ dựa duy nhất của em nữa... Nghĩ đến đó lòng tôi bỗng xót xa...

“Minh đi thôi em” tôi đeo kính râm vào, tránh ánh mắt đăm lẹ của em rồi quay bước, bỏ lại em phía sau ngạc nhiên với sự lạnh lùng...

Xin lỗi em. Em đâu còn là của tôi nữa...

...

Chúng tôi thuê 2 phòng trong khách sạn, sau đó cùng nhau đi ăn, rồi chuyện trò. Em kể tôi nghe mọi chuyện bấy lâu, từ lúc chúng tôi chia tay. Thì ra em vẫn luôn biết tin tức về tôi thông qua Quỳnh, cô bạn thân của em... Tôi chợt nhớ đến cô bé ấy...

Em cũng kể về chồng sắp cưới của mình và cũng là anh họ của em. Người luôn lo lắng, an ủi cho em suốt thời gian qua, người đã giúp đỡ gia đình em rất nhiều, cũng là người luôn chờ đợi em biết bao lâu nay... Tôi vẫn giữ vẻ trầm ngâm, im lặng, biết nói gì đây hả em. Anh không trách em đâu, bởi anh cũng không giữ được lời hứa, giờ đây trong lòng anh đâu chỉ có mình em...

Ngày thứ 3 bên nhau,

Tôi cùng em đi dạo phố, như ngày xưa chúng tôi vẫn thường làm vậy. Nhưng cảm giác đã không còn giống nữa, tôi thấy mình và em như có khoảng cách, khoảng cách quá xa mà không thể nào thu hẹp lại được.

Ngày thứ 3 bên nhau,

Chúng tôi cùng nhau lên trên đồi ngắm mặt trời lặn, em ngồi ngay đó, dựa đầu vào vai tôi...

“Tách.”

“Anh vẫn hút thuốc à?”

“Ừ...”

“Hại lắm, sao anh vẫn không bỏ. Những cô gái sau này không khuyên anh sao?”

“Có. Nhưng anh vẫn hút...”

“Vậy... nếu em khuyên... thì thế nào...?” em ngập ngừng.

“Em đâu còn là của anh nữa...” tôi thờ dãi.

“...”

Cảnh chiều tà thật âm đạm, không có thơ mộng, cũng không có lãng mạn. Nó chỉ mang lại cho tôi cảm giác trống trải, cảm giác buồn bã...

Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.

...

Ngày thứ 4 bên nhau,

Đứng từ trên cầu Bạch Vân nhìn xuống, con sông thật là bao la, to lớn. Tiếng nước rì rào hòa cùng những cơn gió g lộng mát mẻ. Ngày xưa chúng tôi thường hay ra bến tàu về đêm, cũng nghe tiếng sóng đấy, cũng cùng nhau hóng gió đấy, nhưng tại sao lại khác biệt lớn đến thế? Con sông ở nhà không rộng bằng nơi đây nhưng lại ấm áp hơn nhiều. Cảnh vật về đêm cũng không hào nhoáng bằng nơi đây, nhưng lại bình yên, hạnh phúc hơn nhiều. Và cả hai chúng tôi cũng không còn là những cô bé, cậu bé ngây thơ, tươi cười không lo nghĩ ngày đó nữa. Cảnh vật khác, người cũng đổi thay và trái tim cũng đã không còn chung nhịp đập...

Phải rồi, em sắp đi lấy chồng...

...

Ngày thứ 5 bên nhau,

Chúng tôi cùng nhau đến 1 nhà hàng đầy nến và hoa. Trong phút cảm xúc dâng trào, nhớ đến những ngày xưa cũ, tôi bước lên bục, ôm đàn tặng cho em một bài hát. Một bài hát như mối tình của chúng tôi, có mong chờ, có nước mắt nhưng không thể đến với nhau.

Release me from this mysterious waiting, the stars are falling, the wind is blowing.

Finally I can hold You in my arms, two hearts beating together.

Believe me that my heart is never-changing, waiting a thousand years. You have my promise.

Despite many bitter winter, I never let You go.

Close your eyes and tightly grab my hands.

Every night my heart aches. I never stop thinking of You.

I'm used to being alone for such a long time and I face it with a smile.

Believe me, I choose to wait. Even though it's painful, but I won't leave.

Only your tenderness can save me from the endless cold.

Let love be a blossoming flower in our heart.

We can pass through the time. Only true love follows us through time...

Please recall the past, the days we were in love. We loved each other too much. It is sorrowful that we can't even say "I love You".

The love we have in our hearts is the only never-changing myth...

Những giọt nước trong suốt đã xuất hiện trên gương mặt em, từ từ rơi xuống. Mắt tôi cũng nhòa đi. Ngoài trời mưa đang to, nước mắt hòa cùng nước mưa...

Ngày thứ 6 bên nhau,

"Cộc...cộc..."

"Lãng Lãng, em vào được không?"

"Anh không khóa cửa, vào đi..."

Em mỉm cười bước vào.

"Lạ hút thuốc nữa rồi." giọng em trách móc.

"Ừ..." Tôi gãi đầu nhìn em, dụi đi điếu thuốc còn hút dở.

Em nhẹ nhàng ngồi xuống giường, tựa đầu vào vai tôi.

“Ước gì mình mãi được như bây giờ anh nhỉ.”

“Ừ...” tôi trầm ngâm suy nghĩ.

“Tại sao vậy hả em?”

“Sao anh?”

“Tại sao em không liên lạc gì với anh suốt thời gian dài?”

“Em... Em nghĩ làm vậy sẽ tốt cho anh. Em không muốn anh chờ đợi em vô vọng?” giọng em chùn xuống.

“Tốt cho anh sao?” tôi cười nhạt đứng lên, vùng khỏi tay em.

“Em nghĩ là tốt cho anh sao? Chẳng lẽ em không biết anh yêu em đến mức nào? Chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ vui hơn khi không biết chút tin tức gì của em sao? Chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ thoải mái khi biết bao nhiêu e-mail gửi đi trong thất vọng khi không được hồi âm sao?” tôi như muốn hét lên.

“Xin lỗi anh.” Mắt em ngấn lệ, nắm lấy tay tôi.

“Giờ em nói thế còn ý nghĩa gì nữa. Quá muộn rồi.” tôi vẫn nóng nảy hất tay em ra.

Căn phòng bây giờ im lặng, chỉ còn tiếng khóc nức nở của em. Bình tâm lại, nhìn nước mắt em tuôn rơi mỗi lúc một nhiều, nghe được tiếng nấc đau khổ của em, tôi thất mình thật tệ, thật xấu xa...

“Đừng khóc nữa, là anh sai, anh có lỗi...”

Áp tay vào má em, tôi nhẹ nhàng lau nước mắt.

“Không, em... mới có lỗi...”

Em gục đầu vào lòng tôi. Ôm chặt lấy em, khi xưa em cũng từng nằm gọn trong lòng tôi như vậy, vẫn là mùi hương thơm dịu ấy, vẫn là cảm giác ấm cúng, tràn đầy tình yêu ấy. Từng kỷ niệm như đi qua như cuốn băng quay chậm, hiện rõ mồn một trong tâm trí tôi. Không phải tôi luôn mong chờ giây phút được ôm em vào lòng suốt 8 năm qua sao? Không phải tôi mong giây phút bàn tay búp măng nhỏ bé của em nằm gọn trong tay mình suốt 8 năm qua sao?

“Tiểu Lợi...”

Tôi nâng cầm em lên, nhẹ nhàng hôn lấy em. Đôi môi em vẫn mềm mại, ngọt ngào như thuở đầu, như lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, cảm xúc đó một lần nữa lại trở về. Chúng tôi càng hôn càng cuồng nhiệt, không ai muốn rời nhau ra cả, tay tôi đan vào tay em, giống như ngày đó, tôi sợ sẽ có một thế lực vô hình, mang em đi khỏi tôi một lần nữa. Cảm giác ngây ngất khi ở bên em không ai có thể thay thế được. Tôi đặt tay xuống ngực em, lần cời khuy áo... Bất chợt, hình ảnh đáng yêu của cô mèo con nhỏ bé chợt hiện ra trong đầu tôi, em bấu môi hờn dỗi, hai má phồng lên phúng phính. Và cảnh tượng những đêm ở chúng tôi cuồng nhiệt bên nhau nữa... tôi giật mình buông em ra, vội lấy gói thuốc châm lửa, rít 1 hơi dài lấy lại bình tĩnh...

“Anh sao vậy?” em ngồi dậy tay che lấy ngực.

“Xin lỗi, anh thật quá đáng.”

“Không sao... em muốn thế mà...” mặt em đỏ lên, giọng lí nhí.

“Nhưng anh không muốn. Em về nhà đi. Sắp đến hôn lễ rồi.”

“Tại sao?... Có phải... anh có người khác rồi không?”

Tôi khẽ gật đầu, tôi không muốn che giấu sự thật là mình đã yêu Tiff quá nhiều nữa. Tôi đã từng có lỗi với Lợi Lợi, tôi không muốn Tiff cũng phải như vậy.

“Em có yêu chồng sắp cưới không?”

“Có...”

“Vậy thì em càng nên về đi. Anh không trách gì em cả, chúng ta cũng đâu còn như xưa nữa, ai cũng có cuộc sống riêng rồi.”

“Anh...”

“Nếu em thấy có lỗi với anh, thì hãy cố gắng sau này sống hạnh phúc. Anh luôn cầu chúc cho em được vui vẻ...”

Tôi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Lợi Lợi, anh xin lỗi, anh không muốn làm như vậy đâu, anh yêu em nhưng nếu anh làm vậy sẽ ích kỷ lắm, em đã kiếm được 1 người chồng tốt, anh mong em sẽ mãi mãi hạnh phúc...

...

18/10/2010, Ngày cuối nhìn thấy em,

Hôm nay là ngày em lên xe hoa, em thật lộng lẫy trong trang phục cưới, dù em vẫn cười nhưng tôi cảm nhận được trong đó có chút gì đau buồn. Em vẫn xinh đẹp, vẫn là 1 thiên thần tỏa nắng, nhưng người đứng bên cạnh em đâu phải là tôi...

Khi đến phiên mình đọc lời tuyên thệ, em bỗng im bất, cả căn phòng xuất hiện những tiếng xì xầm. Đừng dừng lại, Lợi Lợi...

Tôi bỏ mũ ra, nhìn em mỉm cười gật đầu. "Hãy đọc đi em."

Có lẽ chỉ qua ánh mắt, em đã hiểu được lời tôi, hiểu được tấm lòng của tôi và bắt đầu cất tiếng.

Tôi quay lưng ra cửa trong tiếng hò reo, tiếng vỗ tay hân hoan của những vị khách mời. Sụp nón xuống che đi 2 hàng lệ đang rơi, tôi bước nhanh dần...

...

Ngồi trong khoang máy bay, nhìn ra cửa sổ, tôi nghe đâu đó trong lòng vang lên một điệu nhạc buồn:

Ngày em đi lấy chồng

Anh nhận được thiệp hồng

Tìm anh se thất lại!

Thôi đã hết chờ mong.

...

Vẫy chào em, vẫy chào tình yêu. Hãy để anh thay lời anh Cái, vẫn là câu nói đó: Mong em luôn luôn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tâm Sự Người Cha

“@#%&”

“&^%\$#@!”

“Kétt...t...t...”

“Cái gì thế? Vừa về nhà đã nghe tiếng cãi nhau.” Tôi lầu bầu.

Hai chúng nó tự dưng yên lặng trong giây lát rồi la to:

“Ha ha, hàng về, hàng về...”

“Hàng gì? Chúng bây làm nhầm cái gì vậy?” tôi ngạc nhiên.

“Thuốc chứ gì, còn thuốc không? Cho xin vài điếu.”

“Má, tưởng khi gì. Chỉ được cái trần lột là giới.” tôi ném gói thuốc về phía 2 thằng nó.

Chúng nó bắt lấy, châm lửa rồi ngồi đó từ từ nhả khói, làm ra vẻ sung sướng lắm.

“Mà sao bọn bây vớ thế? Rồi tại sao mới sáng sớm mà cãi nhau om sòm...”

“Mày hỏi thằng MC này nè...” OD bọc dục.

“Sao?”

“Mẹ nó, hôm qua đã bảo đi chợ thì nhớ mua giùm thuốc hộ cái. Vậy mà cũng quên.”

“Thì tao mua đồ ăn nhiều nên quên, vậy mà nó cứ sồn sồn lên, từ hôm qua đến giờ, mỗi lần nó lên con thèm là chửi...”

“Chưa hết. Mấy ngày mày đi, không ai nấu cơm, nó tự nhiên nổi hứng. Đã bảo cứ trứng chiên với canh nước biển là được, bày đặt vỗ ngực tự tin, nói là mới học được trên mạng mấy món mới, tay nghề lên lắm. Rốt cuộc toàn nấu ra mấy món như thức ăn cho chó vậy, còn bắt tao phải ăn hết nữa.”

“Thế thôi nhịn đi, từ nay bỏ đũa thềm nấu nữa.” thằng MC gắt lên.

“Thôi con van hai bố, yên lặng hút thuốc giùm, mới đi xa về mệt lại nghe hai bố tra tấn.”

“...”

“...”

Tôi ngồi phịch xuống ghế.

“OD, đưa tao điều thuốc.”

“Này, bắt lấy...Mà sao rồi?Đi qua đó sao?”

“Cũng bình thường, chẳng sao cả. À, tao có mua cho 2 thằng bây 2 cái ống tẩu bằng sứ với gói thuốc lá sợi. Làm ơn sau này bớt trăn lột tao giùm.” Tôi mở ba lô đưa cho chúng nó.

“Hay hay...Để thử xem...”

“Ê, mấy bữa mày đi, cục nước đá có qua tìm vài lần. Bọn tao nói không biết mày đi đâu. Mà nhìn nó buồn lắm...”

“Ừ...”

Nhìn vào góc nhà, thấy chiếc dép sau cái lần đi biển với em, tôi phì cười. Chắc giờ cô mèo con của tôi đang tức giận lắm. Tưởng tượng ra khuôn mặt em lúc này, tôi cảm thấy nhớ em hơn bao giờ hết. Tôi vội đứng dậy, bước ra cửa.

“Mới về mà đi đâu thế?” thằng OD hỏi trong lúc vẫn còn loay hoay với cái ống tẩu.

“Đi có chút việc.”

“Không ăn cơm à?Tao sắp nấu cơm rồi.” thằng MC gọi với theo.

“Thôi, bọn bây ăn đi. Animal food tao không ăn được.”

“Mày...”

“Ha ha ha...”

...

Tôi trước nhà em, tôi nhấn chuông cửa...

“Cậu tìm ai?”

Một người đàn bà khá lớn tuổi hé cửa hỏi tôi.

“Dạ, có Tiểu Vỹ ở nhà không ạ?”

“Cậu vào đi. Ông chủ, có bạn cô hai tìm”

Tôi bước vào nhà thì bắt gặp 1 người đàn ông ngồi trên ghế sa lông đang pha trà. Đầu ông đã 2 thớ tóc, gương mặt hiền lành. Nhẽ nhắc cặp kính trắng, nhìn tôi một lúc ông nói:

“Cậu ngồi đi.”

“Dạ.”

Tôi từ tốn ngồi xuống.

“Tôi là bố của Tiểu Vỹ. Cậu là gì của nó?”

“Dạ, là bạn.”

Đôi mắt ông như đang dò xét tôi.

“Chỉ là bạn thôi sao?”

“Dạ...”

Ông lặng lẽ tiếp tục công việc... Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến từng bước trong công đoạn pha trà. Dù ngày xưa khu phố tôi ở cũng nhiều bậc lão làng có sở thích này nhưng lúc đó còn nhỏ, chỉ lo tung tăng chạy nhảy nên tôi nào có rảnh để xem. Nó thật cầu kì và phức tạp, đòi hỏi sự tỉ mỉ từng chút, nếu là mình thì tôi nghĩ không có đủ kiên nhẫn để làm.

“Mời cậu uống trà.” Ông từ tốn đặt chén trà lên miếng lót nhỏ làm bằng gỗ rồi nói.

“Dạ, cháu cảm ơn.”

Tôi đưa tay nâng chén trà rồi đưa lên miệng, từ từ uống.

“Cậu tên gì?”

“Dạ, Từ Lăng.”

“Người Hoa? Cậu là đồng liêu với tôi à?”

“Dạ không, cháu lớn lên ở Việt Nam, Ông bà ngoại cháu là người Quảng Đông.”

“Ừm, cậu thấy trà tôi pha thế nào?”

Ông khẽ gật đầu rồi, nhìn tôi với ánh mắt hiền hậu, trông ông cứ như bố tôi ngày xưa vậy, luôn từ tốn mà cũng thật nghiêm nghị.

“Dạ, không uống trà nhiều nhưng cháu thấy là ngon lắm ạ.”

“Pha trà cũng như cuộc sống vậy, nếu nôn nóng thì sẽ không ngon.” Ông trầm tư nói.

Tôi đang không hiểu ông có ý gì, thì ông lại hỏi:

“Cậu thấy con gái tôi thế nào?”

“Dạ, cô ấy rất đẹp ạ...” Tôi ngập ngừng

“Ý tôi là nó chưa từng lạnh nhạt với cậu sao?”

“Dạ... lúc mới gặp, cô ấy khó gần lắm, nhưng dần dần thì cũng bớt.”

“Lúc trước nó không như vậy đâu...”

Ông nhấp 1 ngụm trà rồi tiếp lời...

“Hồi đó, nó là 1 con bé hiếu động, hay cười, tính tình lại thông minh lanh lợi nên ai cũng quý. Nó đi học được nhiều thầy cô, bạn bè quý mến lắm...”

Em đã từng như vậy sao? Tôi trầm nghĩ.

“Tại tôi, tôi đã làm nó trở nên như bây giờ... Tôi tự hào mình hiểu biết nhiều về trà đạo, đưa ra đạo lý nói với người ta. Vậy mà

bản thân tôi vẫn còn ngu muội. Tôi không biết là một hộp trà ngon, một bộ ấm đất tiền thì dễ kiếm nhưng tâm hồn thư thái thì không dễ chút nào...” Mặt ông buồn bã.

“Gia đình của tôi ngày xưa rất êm ấm hạnh phúc, vợ hiền con ngoan. Mẹ của con bé là 1 người phụ nữ suốt đời lo cho chồng con. Bà ấy đã lặng lẽ hi sinh biết bao nhiêu cho cái nhà này, để tôi an tâm lập nghiệp. Thế mà chính tay tôi lại phá nát tất cả. Đàn ông đúng là không biết đủ, tôi có tiền rồi thì ra ngoài ăn chơi, cặp kè với mấy cô nhân tình trẻ đẹp, quên mất người vợ đồng cam cộng khổ với mình.

Năm Tiểu Vỹ lên 16, tôi nhớ như in cái ngày đó. Trên đường đón con bé tan học, mẹ nó bắt gặp tôi đang âu yếm với tình nhân, có lẽ vì quá sốc, bà lái xe vượt đèn đỏ đúng lúc có 1 chiếc xe tải đi qua. Tai nạn đó cướp mất người vợ yêu của tôi, người mẹ hiền của con bé.

Từ đó nó trở nên lầm lì, lạnh nhạt, ai hỏi gì cũng không nói, xa lánh tất cả mọi người. Mặc cho tôi dùng bao nhiêu cách, từ xin lỗi đến nuông chiều, nó vẫn không tha thứ cho tôi. Rồi lúc nó đủ tuổi, nó suốt ngày đi uống rượu, nhiều lúc nó trở về nhà mà nồng nặc hơi men, tôi thấy lòng mình đau xót. Vợ tôi mất, con gái là người thân duy nhất của tôi, là tất cả cuộc sống của tôi. Vậy mà nó coi tôi như kẻ thù, đó là quả báo. Suốt bao nhiêu năm nay, tôi chưa từng được uống 1 chén trà ngon đúng nghĩa...Quả báo mà...”

Từ đôi mắt đã in hằn vết nhăn năm tháng của ông, nước mắt từ từ tuôn rơi. Ông cời kính rồi ôm lấy mặt khóc như một đứa trẻ. Tôi đặt tay lên đôi vai đang run của ông, an ủi:

“Bác đừng buồn. Ai cũng phạm sai lầm mà, quan trọng là biết nhận ra điều đó. Cháu tin có ngày cô ấy cũng hiểu cho bác.”

Ông lau đi những giọt nước mắt rồi nhìn tôi:

“Cậu biết không?Bắt đầu từ năm trước, tôi thấy nó thỉnh thoảng hay cười một mình, tôi không biết chuyện gì. Rồi cái hôm đầu tiên mà nó đi không về nhà, cả đêm tôi không ngủ, chờ cửa nó. Đến sáng tôi thấy câu cổng nó về, giày dép túi xách của nó đâu mất hết, lại còn bị trật chân. Lúc đó tôi muốn chạy ra mắng cậu 1 trận. Bất chợt tôi khựng lại khi nhìn thấy con bé mang 1 chiếc dép, khập khiễng bước vào nhà, miệng nở 1 nụ cười rất tươi, y như hồi mẹ nó còn vậy. Sau đó, tôi bắt gặp lâu lâu nó hay cầm chiếc dép đó, cười một mình. Tôi biết nó đang hạnh phúc, lòng tôi như thấy thanh thản hơn nhiều lắm”

Đó là cái hôm mà chúng tôi ra biển gặp sao băng, rồi cùng ngắm mặt trời mọc, hôm ấy em trật chân, rồi nằng nặc đòi tôi đưa cho chiếc dép của mình. Lúc này tôi cảm thấy thương em nhiều quá, tôi cũng hiểu tại sao nụ cười của em nhiều khi lại chất chứa nỗi buồn...Tôi nghiệp mèo con của tôi...

“Tôi biết nó thương cậu nhiều lắm. Mấy hôm nay nó tự dưng đóng cửa phòng, không chịu gặp ai, cứ ngồi khóc một mình. Tuy không biết cậu với nó có chuyện gì, nhưng đời này tôi không mong gì nữa, tuổi đã cao, chỉ hi vọng con bé tìm được hạnh phúc. Mong cậu hiểu cho ông già này, đối xử với con gái tôi thật tốt, để sau này xuống dưới gặp lại mẹ nó tôi được bả tha thứ.”

“Bác yên tâm, cháu sẽ không để cho cô ấy chịu thêm một nỗi đau nào nữa đâu. Cháu sẽ chăm sóc, bảo vệ cho cô ấy.”

“Cám ơn cậu nhiều lắm”

Ông run run xiết chặt lấy tay tôi, ánh mắt chất chứa niềm hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Anh Yêu Em

“Cộc...cộc...” tôi gõ cửa phòng em

“Con không ăn cơm đâu dì Lệ.” giọng nói mà mấy ngày nay tôi không nghe được vang lên.

“Cộc...cộc...”

“Không ăn đâu mà.”

“Alan đây mèo con. Mở cửa đi.”

Sau một lúc im lặng, em lên tiếng:

“Cửa không khóa.”

Tôi xoay tay cầm bước vào. Em đang ngồi ôm gối trên giường, nhìn em thật tiều tụy, hai quảng mắt sưng to vì khóc nhiều và không ngủ, đầu tóc rối bời. Sao lại ra nông nỗi này thế...

“Véo...” em ném cái gối bay về phía tôi, sau đó là cái điện thoại, may mà tôi né được.

“Em làm gì vậy?”

“Anh đến làm gì?Nửa tháng nay anh chết ở đâu thế?Tôi gọi điện không được, qua nhà tìm thì bạn anh không biết anh đi đâu. Tôi lo cho anh lắm, anh biết không?Lo để phát điên lên. Đồ tồi. Anh đi về đi...”

Em hét lớn rồi ôm mặt khóc...

Tôi từ từ tiến đến gần, ôm em vào lòng.

“Ngoan, đừng khóc nữa.”

“Buông tôi ra, anh đi về đi. Cần thì mới gọi, không cần thì đuổi đi sao? Anh coi tôi là gì chứ? Buông ra...”

Em đánh thùm thụp vào người tôi trong lúc vẫn khóc rầm rức. Tôi cứ ôm chặt không buông. Hình như người em như gãy hơn. Tôi nghiệp em, chắc tại bỏ ăn đây mà. Tôi đã từng nói gì? Tôi hứa với bản thân sẽ không để em khóc nữa. Giờ đây thì sao, anh vô dụng quá, bất lực quá, phải không em? Anh xin lỗi, xin lỗi em nhiều lắm, từ nay anh sẽ không như vậy nữa đâu

. Em không đánh nữa mà gục đầu vào vai tôi, khóc to hơn, em nức nở:

“Anh... là... đồ tồi. Sao không... đi luôn đi.”

“Ừ, anh là đồ tồi. Nhưng anh đã về và không đi nữa đâu.”

Tôi ôm lấy khuôn mặt em, tóc em dính bết vào má, tôi đưa tay gạt đi nước mắt rồi vén tóc em sang một bên.

“Đầu tóc bù xù, trông xấu quá.”

“Kệ tôi...” Em vẫn còn thút thít.

“Thôi đừng mít ướt nữa. Còn giận không? Anh cho em đánh nhé.”

Tôi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em, đưa lên vỗ vào mặt mình.

“Đánh đi. Đánh xong đừng giận nữa nhé. Thương lắm...”

Em không đánh mà dùng tay vuốt nhẹ lên mặt tôi một cách dịu dàng. Khẽ hôn lên tóc em, tôi ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng quen thuộc. Tôi nâng cằm em lên, đặt lên môi em một nụ hôn da diết, em cũng đáp lại, lưỡi hai đứa quện vào nhau càng lúc càng cuồng nhiệt. Có lẽ vì xa cách lâu ngày nên ai cũng không muốn rời nhau. Cả hai cùng say sưa cho thỏa niềm mong nhớ. Sau một hồi lâu chúng tôi mới tách nhau ra.

Đưa tay vuốt tóc tôi, em thì thầm:

“Sau này không được thế nữa nhé. Đi đâu cũng được, nói với em một tiếng thôi.”

“Ừ. Anh hứa.”

“Mấy ngày nay anh đi đâu?”

“Anh... về thăm gia đình.”

Xin lỗi, anh không muốn nói dối với em đâu. Nhưng làm sao anh nói với em rằng anh đi gặp người con gái khác được. Nếu biết, em sẽ lại khóc nữa mất. Từ nay anh muốn em chỉ có niềm vui và nụ cười mà thôi.

“Còn giận anh không?”

“Còn chứ sao không? Lúc đầu, em định từ nay không thèm gặp anh nữa.”

“Vậy sao cho anh vào phòng?” tôi cười.

“Không cho, lờ... anh đi luôn... thì biết làm sao?” Em đan những ngón tay vào nhau, khuôn mặt đỏ bừng, lộ vẻ thẹn thùng.

Làm sao anh bỏ đi được, em ngốc.

Nắm chặt lấy tay em, nhìn vào đôi mắt vẫn còn sưng đỏ, tôi nói:

“Tiff, hãy làm người con gái của anh nhé. Thật lòng anh rất yêu em. Đồng ý với anh nhé.”

Tôi thấy mình đang run, tim đập mạnh rộn ràng, y như 1 thằng con trai lần đầu tiên tỏ tình vậy. Từ sau khi Tiểu Lợi ra đi, tôi không nhớ mình đã nói những câu tỏ tình này bao nhiêu lần, với bao nhiêu người. Dần dần tôi cảm thấy nó thật tẻ nhạt, tiếng yêu phát ra từ miệng tôi sao mà dễ dàng quá. Nhưng lần này thì khác, tôi nói với em bằng cả trái tim chân thành. Tôi thật sự rất yêu em, tôi muốn em là của mình, chính thức làm người con gái của tôi chứ không phải mập mờ như trước giờ nữa. Tôi vẫn nhìn em mong chờ, lòng hồi hộp...

Em mỉm cười rồi gật đầu. Trong giây phút đó, tôi vui sướng tột cùng, cả người lâng lâng như được bay lên mây, tôi nhảy lên la lớn.

“Anh làm gì vậy? Ngồi xuống đi, tự nhiên nhảy lên thế.” Em khúc khích cười.

Tôi cúi xuống bông em lên trong vòng tay, rồi xoay vòng vòng.

“Ha ha, có nghe không, em đã đồng ý với tôi rồi.”

“Thả em xuống. Thả xuống mau lên.” Em cười thật tươi, nụ cười rạng rỡ hạnh phúc, hai má em ửng hồng như đóa hoa e thẹn.

“Tiffany, anh yêu em.” Tôi hôn lên trán em.

“Em... cũng yêu anh.” Em thỏ thẻ đáp lại.

“Sao? Nghe không rõ?” Tôi vờ như không nghe thấy.

“Em... yêu... anh.” Em lặp lại.

“Vẫn không nghe.”

“Đồ quỷ, giả bộ hả? Không nghe thì thôi.” Em véo mũi tôi 1 cái.

“Dám đánh anh à? Cho đi tàu bay tiếp này.”

Tôi lại nâng em lên cao, hai tay đỡ đỡ, giống như đang ru em bé ngủ vậy.

“Hi hi... thả xuống đi mà... Á á...”

“không thả. Ha ha...”

...

Tôi nhận ra 1 điều, từ lúc gặp em đến giờ, không phải những đêm cuồng nhiệt bên nhau, cũng không phải những ngày cùng ngắm hoàng hôn hay mặt trời mọc, lại càng không phải những lúc cãi nhau vu vơ, mà chính lúc này mới là lúc mà tôi sung sướng nhất, hạnh phúc nhất.

Chúng tôi chưa hề nói với nhau câu nói đó, một câu ba chữ: “I love You”. Nó tuy đơn giản nhưng chân thành. Không lãng mạn nhưng đầy ấm cúng. Không mang lại cảm giác đầy nhục dục như những lần ân ái nhưng tràn trề tình yêu thương trong sáng.

Mèo con đáng yêu của anh, hãy cùng anh đi tiếp đoạn đường sau này nhé.

Anh yêu em!

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Biết Phải Làm Sao

Chàng trai đặt con búp bê lên tủ rồi nằm vật ra giường sau một ngày mệt mỏi, ngoài đường đèn vẫn soi sáng khắp nơi... Tiếng ngáy vang lên đều đều, bông con búp bê Billy mở mắt, quay đầu sang nhìn sang anh ta, lưỡi nó thè dài ra chạm đất, hai tròng mắt trắng dã chuyển động, ánh đèn ngoài kia phụt tắt, cả không gian chìm trong một màu đen tối...

Em ôm chặt lấy tôi, người run run...

“Hù!”

“Á... á... á...”

“Ha ha ha.” Tôi ôm bụng cười to.

“Anh... anh làm gì vậy? Sợ hết hồn.” Em giãy nảy người lên, phồng to hai má tức giận.

“Nhát vậy cũng đòi coi phim ma. Coi cái mặt sợ xanh lè kia. Ha ha.”

“Ai mượn anh hù em. Đồ đáng ghét.”

“La to muốn bẻ nhà. Ha ha...”

“ĐỒ ĐÁNG GHÉT...”

Em lao đến đánh liên tục, tôi đưa tay đỡ lấy hai nắm đấm nhỏ nhắn của em

“Thôi thôi, anh xin lỗi. Ha ha...”

“Còn cười nữa hả?”

Tôi kéo tay em lại gần, ôm lấy người em, hôn lên trán.

“Này này, đang xem phim mà chứ không phải xem phim tình cảm nhé.” Thăng MC ngồi phiasau lên tiếng.

“Ồ, tao thấy riết tụi nó đú coi hai thằng mình ra kí lô nào. Thân phận con rệp mà.” Thăng OD cũng hùa vào.

Mặt em ửng đỏ, đầy tội ra, không quên lườm một cái.

“Tao thấy hai cục nước đá ngày càng hợp, chắc không bao lâu nữa có thiệp mừng đấy OD à.”

“Tao cũng thấy vậy.”

Tôi thờ dãi. Đám cưới? Tôi không nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy. Được ngày nào vui ngày đó thôi.

Thời gian trôi qua, tình cảm chúng tôi càng ngày sâu đậm. Ừ, giấu lại tôi đã biết em được hai năm rồi, nhanh quá. Hai thằng lập dị kia bây giờ cũng đã thân với em hơn, chúng nó thường rủ em chơi game và hay ăn hiếp em, mỗi lần vậy em đều cong môi lên chạy vào mách tôi.

Tuy thăng MC vẫn gọi em là cục nước đá nhưng mà em giờ đây hoàn toàn không còn là một tảng băng nữa, em đã trở về với con người ngày xưa của mình mà bố em từng kể. Hay nói hay cười và hay làm nũng với tôi. Thịnh thoảng sang nhà em chơi, ông vẫn thường nhìn tôi với ánh mắt ấm áp rồi mỉm cười.

...

Oak Cliff Park,

Một ngày cuối năm trời đẹp, thời tiết se se lạnh, từng tia nắng nhẹ dịu dàng buông xuống những cây sồi cao to và thảm cỏ xanh mượt. Dưới gốc cây tôi và em tựa đầu vào nhau, tay nắm tay, vai kề vai, khung cảnh thật yên bình. .

“Alan.” Em thỏ thẻ.

“Sao hả, mèo con?”

“Dạy em tiếng Việt đi.”

“Ừ, em muốn học gì? I love You hả?” Tôi mỉm cười.

“Mơ đi.”

“Chứ cái gì?”

“Đáng ghét” tiếng Việt nói thế nào?

“Yêu anh”

“Y...ê...u...à...n...h”

Tôi lắc đầu. Đọc lại từng chữ từ từ cho em nghe.

“Rồi đó, nói lại xem nào?”

“Y...ê...u...a...n...h. Phải vậy không?” Em tròn xoe đôi mắt hỏi tôi.

“Ừ ừ. Ha ha.” Cái giọng bập bẹ của em giống như trẻ con tập nói làm tôi phì cười. Em nhàu đôi mày, nhìn tôi với ánh mắt dò xét rồi véo tôi một cái.

“Anh lừa em phải không?”

“Không, không. Anh dạy đúng mà. Ha ha.”

“Vậy sao anh cười?”

“Tại em giống mấy đứa con nít mới tập nói quá, làm anh không nhịn được cười.”

“Sao nói người ta là con nít.” Em bĩu môi hờn dỗi. “Y. ê. u. . a. . n. . h.”

Tôi hôn nhẹ lên má em, ừ, anh cũng yêu em.

...

“Đi mua nước uống nào mèo con.”

“Anh đi đi, em ngồi chờ.” Em làm bộ vờn vai rồi ngáp, ra về buồn ngủ.

“Lười quá. Đem qua thức chơi game chứ gì? Giờ có đi không?”

Em phồng má, cái mỏ chu lên nhìn thật dễ ghét: “Không.”

“Này thì không.” Tôi vỗ vào hai má em. “Bộp”

“Ha ha...”

“Anh làm cái gì vậy? Xi, không đi đâu. Anh công thi em đi.”

“Không công đâu, nặng lắm. Đứng lên chân anh này, mình cùng đi.” Tôi nháy mắt rồi đưa hai lòng bàn tay ra phía trước.

Em nhẹ nhàng cõng đôi dép, đứng lên chân tôi, hai bàn tay nhỏ bé vịn chặt tay tôi. Chúng tôi bắt đầu đi từng bước một.

“Á... coi chừng té... Chậm chậm thôi.”

“Sợ té thì ôm chặt đi.”

Em vòng tay ra sau ôm chặt, áp má vào lòng tôi. Chúng tôi vẫn bước đi mà không rời nhau. Nhiều cặp vợ chồng dẫn con đi chơi, nhìn chúng tôi mỉm cười, có lẽ ngày xưa họ cũng nồng nàn như vậy. Anh không muốn xa em một chút nào cả, phải chi mình được như bây giờ mãi em nhỉ.

...

“Chừa cho em với.” em giãy nảy, dậm chân xuống đất.

“Từ từ, anh có uống hết đâu. Tham quá.”

Tôi đưa chai nước sang phía em.

“Xi...”

Em khẽ nâng chai nước lên miệng. Em không dùng son môi vì tôi thường trêu mỗi lần em hôn nó dính hết vào mặt hay áo, nhưng môi em vẫn đỏ hồng một cách tự nhiên. Cùng với làn da trắng và đôi mắt to tròn, em không cần trang điểm cũng đẹp, vẻ đẹp tự nhiên giản dị.

“Alan, ăn kẹo không?”

“Ăn. Kẹo đâu.”

Em đưa tay vào túi lấy ra viên kẹo rồi từ từ bóc vỏ. Tay đưa kẹo lại gần miệng tôi. Vừa há miệng ra thì em rút tay lại, bỏ nó vào mồm rồi cười ra vẻ thích thú, làm mặt thách thức tôi.

Véo một cái vào má em, tôi nói: “Trêu anh hả?”

“Ái, đau. Từ từ, lại đây.”

Em kéo tôi lại gần, ghì lấy cổ tôi, nhón hai chân lên. Môi chúng tôi chạm nhau, viên kẹo từ trong miệng em chuyển sang miệng tôi. Lần đầu tiên tôi chơi trò này, mặc dù hồi đó cũng có thấy mấy đứa bạn làm với người yêu chúng nó vài lần. Lúc đó tôi thất thểu thế nào ấy. Nhưng bây giờ khi thử thì tôi chỉ cảm nhận được sự ngọt ngào đến tận tận tim từ đôi môi mềm mại của em mà thôi.

“Ngọt quá.”

Tôi ngậm viên kẹo trong miệng, nhìn em mỉm cười.

“Xạo. Sour power chưa thấy mờ. Ngọt đâu mà ngọt.” Em nguýt tôi một cái rõ dài.

“Kẹo không ngọt nhưng môi em ngọt. Ha ha.”

“Xi, anh này.” Tuy làm vẻ tức tối đánh tôi một cái, nhưng môi em lại nở một nụ cười thật là tươi.

...

“Tiff này, 3 ngày nữa anh nhận bằng tốt nghiệp. Em có đến không?” Vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của em, tôi hỏi.

“Không thêm đến.”

“Nhớ nhé, không đến nhé. Bữa đó anh mà thấy đến, anh đét dít cho mà xem.” Vừa nói tôi vừa đưa tay捏o mũi em.

“Xi, anh dám há? Mà nè...”

“Sao?”

“Học xong rồi. Bằng cũng sắp nhận. Anh... định thế nào? Ở lại hay về?”

Đó cũng là suy nghĩ của tôi mấy tháng nay, từ lúc tôi hoàn thành khóa học cuối cùng.

“Không biết nữa...” tôi ngược đầu nhìn lên, bầu trời với ánh nắng dịu dàng nơi đây đâu phải quê hương của tôi. Bất giác tôi thờ dài...

“Anh... không thích ở lại đây sao?” Em ngập ngừng, hai hàng mi cong sụp xuống, che đi đôi mắt thoáng buồn.

“Tất nhiên là anh muốn ở bên cô mèo con này rồi. Ngốc.” Tôi cốc nhẹ lên đầu em.

Em lấy tay xoa xoa đầu rồi cười tít cả mắt... “Hi hi...”

Anh muốn ở bên em mãi, hằng ngày được thấy nụ cười của em, được nghe giọng nói trong trẻo của em. Điều đó là thật lòng. Nhưng anh cũng muốn được thấy cảnh đường phố đông đúc, khói bụi nơi quê nhà, được thấy người mẹ hiền từ và bạn bè anh em thân thiết. Điều đó cũng là thật lòng...

....

Hôm nay là lễ tốt nghiệp của tôi, trước đó một ngày mẹ đã gác lại hết công việc bận bịu để sang dự. Tôi nhìn khắp xung quanh, chắc em không đến... Lúc tôi đứng trên bục, tay nhận lấy tấm bằng từ giáo sư, ở bên dưới mẹ mỉm cười hạnh phúc, mắt rung rung cảm động.

Tay nắm chặt lấy chứng chỉ tốt nghiệp, từ nay tôi đã tự lo cho mình được, tự quyết định lấy con đường sau này và cũng sắp đến lúc tự quyết định chuyện tình của tôi và em.

Tôi từ từ bước xuống bục, hướng về phía người mẹ hiền từ của mình, mỉm cười. Bất chợt, một vòng tay quen thuộc ôm chầm lấy cổ tôi. Đó là em, cô mèo ngốc này này giờ trở nên đầu thế, chắc định cho tôi ngạc nhiên đây mà. Hôn một cái rồi to lên mặt tôi, em cười tinh nghịch trước ánh mắt ngạc nhiên của mẹ.

“Giỏi quá. Chúc mừng anh nha. Từ giờ kiếm tiền nuôi em được rồi. Hi hi...^^”

Tôi gỡ tay em ra, quay sang nói:

“Này, buông ra đã. Chào mẹ anh chưa?”

“Mẹ anh?” Em ngạc nhiên.

“Ừ, mẹ anh mới sang hôm qua.”

Em cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, giọng lí nhí:

“Dạ... cháu... chào bác.”

Mẹ tôi mỉm cười gật đầu.

“Chào cháu.”

“Mẹ, đây là Tiffany bạn con.”

“Con ra đây mẹ nói chuyện chút.”

Tôi bước theo mẹ, quay đầu lại vẫn thấy em đứng đó ngượng ngùng, liếc nhìn tôi. Cô mèo con ương bướng này mà cũng biết sợ sao, tôi phì cười lắc đầu.

...

“Giờ học xong rồi. Con định thế nào?” Mẹ ôn tồn cất tiếng.

“Dạ, con có quen ông anh di dân sang đây, cô của ông mở công ty bên đây. Con định xin làm trong đó lấy chút kinh nghiệm, rồi học thêm cái bằng.”

“Bao lâu hả con?”

“Một năm thôi mẹ.”

Mẹ đưa tay lên xoa đầu tôi, rồi mắt hướng về phía em. Không cần nhìn tôi cũng biết là lúc này em lại rụt rè, khép nép...

“Con bé đó là bạn gái con phải không?”

“Dạ.”

“Con có định tiến xa không?”

“Con chưa nghĩ đến chuyện đó mẹ.”

Mẹ tôi lại từ tốn, nhìn tôi với đôi mắt hiền hậu. Bên cạnh mẹ tôi thấy mình vẫn còn là đứa trẻ thơ, cần được chăm sóc...

“Con lớn rồi. Thấy bên này tốt thì cứ ở lại...”

“Con có nói không về đâu mẹ.”

“Được rồi. Mẹ già rồi, vợ mới là người đi hết quãng đường sau này với con. Hiểu không?”

“Mẹ...”

“Thôi được rồi. Mình đi ăn mừng nào. Nói bạn con đi luôn. Chuyện kia nói sau, để con bé đừng chờ tội nghiệp.”

...

“Con đi ăn với mẹ con bác luôn nhé.” Mẹ nắm lấy tay em.

“Dạ vâng...” giọng em vẫn lí nhí.

...

“Mẹ anh nói tiếng Anh rành thế.” Em kéo nhẹ tay tôi hỏi.

“Ừ. Sao thế. Mọi ngày dừ dừ lắm mà? Sao hồi nãy xếp re thế?” Tôi nháy mắt chọc em.

“Anh này...” Em nhéo tôi một cái rõ đau.

“Này, tôi méc mẹ nhé. Mẹ tôi dữ lắm, dám ăn hiếp con trai cưng của bà là chết.”

“Anh...chờ đó...”

Em lại đỏ mặt, co người lại nhưng không quên lườm tôi một cái.

“Y...ê...u...a...n...h...”

(Ý của em là muốn nói tôi “đáng ghét”. Nhưng mà em đâu biết tôi đã gạt em, trước giờ vẫn nghĩ hai chữ đó là thật)

Mẹ quay sang nhìn hai đứa. Tôi chỉ còn biết gãi đầu, không biết giải thích thế nào. Đúng là tự mình hại mình.

...

Sau đó, tôi vẫn tiếp tục ở lại bên em, tiếp tục những chuỗi ngày hạnh phúc đầy vui vẻ. Nhưng thời gian trôi đi, ngày tôi đối mặt với quyết định của mình càng ngày càng gần. Những lúc nghĩ đến, tôi lại cảm thấy mệt mỏi. Trước giờ tôi không hề đắn đo khi làm chuyện gì. Nhưng lúc này đây, hơn bao giờ hết tôi đang bối rối. Cuộc đời ai cũng có nhiều ngã rẽ, và đứng trước bước ngoặt lần này, con đường nào mới là con đường đúng đắn, hạnh phúc của tôi...

Sự ra đi đột ngột của bố để lại cho gia đình tôi những khoảng trống mênh mông không gì bù đắp được.

Lâu lâu tôi bắt gặp mẹ buồn bã ngồi một mình, lật từng trang giấy kiếng trong những quyển album cũ, trong nhà thì làm gì có mưa, nhưng tại sao nước lại rơi tí tách trên mấy tấm hình?

Với tôi mà nói, đây là lần thứ hai trải qua cái cảm giác khi người thân yêu nhất của mình đi xa mãi mãi. Sự đau buồn của tôi không kéo dài lâu, có lẽ tôi vẫn chưa tin rằng bố đã vĩnh viễn rời xa mình. Tôi luôn có cảm giác bố vẫn còn đây, vẫn còn ngồi trên chiếc ghế quen thuộc chăm chú xem những trận đá bóng, vẫn còn đó sự ấm áp của bàn tay thô ráp mỗi khi xoa lên đầu tôi...

Có lẽ tôi đang tự gạt bản thân, tự lừa dối lòng mình, nhưng sao cũng được. Vì với tôi, bố mà anh mãi mãi vẫn sống, mãi mãi vẫn nhìn theo từng bước chân của tôi từ lúc tôi tập đi cho đến lúc tuổi xế chiều. Vĩnh viễn là như vậy.

Năm cuối cấp, mặc dù đã quyết định đi, thủ tục cũng chuẩn bị gần xong, nhưng tôi vẫn cố sức để thi đậu đại học. Coi như đây là món quà có chút giá trị mà tôi dành tặng cho người mẹ hiền và cho cả những cô giáo mà tôi kính trọng sau những tháng ngày làm lỗi xưa kia.

Tôi là một đứa ngang ngược, ngày nào tôi còn ở trong cái trường này, đa số thầy cô lẫn học sinh đều chường mắt lăm, chắc họ mong sao tôi mau sớm đi khỏi đây cho rồi. Yên tâm đi, tôi cũng không thích thú gì cái việc đó nữa đâu, mong sao thời gian trôi qua nhanh chóng...

Cô giám thị lại bổ nhiệm tôi làm sao đỏ, không thể hiểu nổi, tôi nhớ lúc nghe thông tin đó từ chính miệng của cô, tôi chỉ muốn cười lăn lộn trên mặt bàn. Cô nói làm vậy để tôi đỡ quậy phá, với lại tôi không sợ ai hết, nên có thể làm công việc này một cách công bằng. Nếu là người khác thì tôi không nhận lời đâu. Nhưng tôi biết cô cũng thương tôi nhiều lắm. Sau ngày bố mất, ngày nào cô với “chị”-hai giáo viên luôn quan tâm lo lắng cho tôi, đều đến nhà an ủi động viên chân thành. Thế nên đành phải cắn răng mà gặt đầu vậy.

Vậy là mỗi buổi sáng, giấc ngủ ngon lành của tôi bị cắt ngắn, ban đầu chưa quen, lúc nào tôi cũng ngáp ngáp dài lên trường từ sáng sớm. Rồi đứng trước công, tay cầm cuốn sổ và xoay xoay cây bút bi một cách tẻ nhạt. Nhiều hôm nắng lên sớm, vào lớp học mà cả người đầy mồ hôi nhễ nhại, ướt đầm lưng áo.

Ôi sao đó...Sao đen thì còn nghe được...

...

Tết sắp đến, hôm nay là ngày tổng kết học kỳ một, khắp sân trường vang lên tiếng nhộn nhịp, hào hứng của lũ học trò: Tết này làm gì? Đi đâu chơi? Hẹn hò thế nào...vân vân và vân vân...Tôi vẫn lủi thủi một mình, muốn tìm chỗ nào đó cho yên tĩnh...

Chợt có tiếng loa từ cái máy phát thanh cũ kĩ vang lên:

“Mời em...lên phòng hiệu trưởng có việc.”

Cả đám đông quay về phía tôi xì xào.

Vẫn lảng lảng cho tay vào túi bước đi chậm rãi, không chú ý gì đến xung quanh, tôi không biết là lúc đó có một ánh mắt đang nhìn mình chăm chú...

...

Đẩy nhẹ cánh cửa kính, tôi bước vào.

“Chào thầy.”

“Em ngồi đi.”

Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sa lông. Không khí trong phòng lạnh thật mát mẻ, yên tĩnh. Khác xa với bên ngoài, ồn ào, nóng bức và ngột ngạt.

“Thầy cho gọi em có việc gì?”

“Đầu năm đến giờ việc học hành thế nào?”

“Cũng bình thường thôi, thầy ạ.”

Vào vấn đề chính đi thầy, những câu nói xã giao này quen thuộc quá rồi. Tôi đưa tay cầm ấm trà, châm nước, chân vắt vẻo lên đùi...

“Này, vào phòng giáo viên mà ngồi kiểu đó sao?” có vẻ không hài lòng.

Tôi cười, bỏ chân xuống, đưa tách trà lên miệng, nhấp nháp, vẫn là cái vị nhạt nhẽo thường gặp...

“Thôi. Năm nay cũng là năm cuối của em rồi. Tôi có đôi lời với em” Trở về về ôn tồn ban đầu.

“Vâng, em xin nghe.”

“Sắp ra trường rồi. Tôi cũng sắp không còn cơ hội làm phiền em nữa. Hi vọng năm nay em tuân thủ kỷ luật tốt. Đừng gây chuyện nữa, nhớ chưa, đừng làm tôi khó xử.”

“Vâng, thầy yên tâm, em cũng như mọi học sinh khác thôi.”

“Tốt...”

...

Bước ra khỏi phòng, đóng cửa, những tiếng ồn náo nhiệt lại làm tôi khó chịu.

“Đại ca, uống trà ngon không?”

Thằng dê già cười ha hả lên tiếng.

“Ngon với chẳng ngon, vẫn như mọi khi thôi.”

“Sao đi gấp vậy? Không ngồi chơi trong đó lâu hơn chút à. Mà có chuyện gì không anh?”

“Chẳng có gì cả... Hôm nay mày không đi với con bò à? Giờ này còn ở đây?”

“Em kêu nó về nhà rồi. Tết này em qua ở nhà anh.”

“Thôi đi ông ngoại, hôm qua nó mới than thỏ với tao. Kêu tao trả mày lại cho nó.”

“Kệ nó, Tết anh không chịu đi đâu hết, ở nhà chán lắm. Để em qua chơi với anh. Cái tết cuối ở VN rồi...”

Nói đến đó, giọng nó trầm xuống...

Ừ, chẳng lẽ cái Tết cuối cùng này lại buồn chán như vậy, không có gì đặc biệt sao? Nhưng mà tôi thật không có tâm trạng để vui chơi hay đi đâu cả...

Tết buồn...

.....

“Bé Ni, giờ này còn chưa chịu ngủ hả? Mai đi học sớm, biết mấy giờ rồi không? Làm gì khó cóc suốt mướt thế... Trời ơi, coi phim mà cũng khóc. Lên giường ngủ ngay. Con với chả cái, hết nói nôi...”

...

Bình minh lên cao, từng tia nắng nhẹ nhàng buông mình vào khung cửa sổ, làm sáng bừng lên căn phòng màu tím thơ mộng. Trong cơn gió nhẹ hiu hiu, những chậu hoa nhỏ nhỏ xinh xinh như chủ nhân của nó khẽ rì rào nghiêng mình đón chào một ngày mới. Một ngày tốt lành. Mà chủ nhân của chúng đâu? Sao không thấy đâu cả...

“Khò... khò...” À đây rồi, vẫn còn nằm một đống trên giường, cuộn mình trong cái chăn mềm mại...

“Trời ơi là trời, đã dặn hôm qua đi ngủ sớm rồi mà không chịu nghe... Con ơi, có biết mấy giờ rồi không?”

“Sớm mà mẹ... Cho con ngủ thêm chút nữa...”

“Sớm hả? Gần tám giờ rồi đó con. Chưa đáng răng thay đồ gì hết. Định mặc pyjama đi học hả? Dậy mau...” Mẹ túm lấy cái chăn, giật mạnh.

“Hả? Tám giờ rồi hả. Chết con rồi... Đi trễ mất thôi... Sao mẹ không gọi con? Hu hu...”

Tôi bò xuống giường, chạy lảng vảng đến tủ quần áo tìm đồng phục, để đâu mất rồi... Híc... Bối hết cả lên mà không thấy. Nhìn quần áo tung tóe khắp phòng, mẹ lắc đầu...

“Hôm qua mẹ mang ra ủi, để ngoài phòng kìa...”

“Vậy để con đáng răng trước...”

Dứt lời, tôi bay thẳng vào nhà tắm, vớ đại chiếc bàn chải với tuýp kem, vừa đánh răng vừa hát...

“Con gái con đưa...”

...

“Chào mẹ con đi học. Hi hi... chụt.”

Tôi hôn mạnh lên má của mẹ, cười tinh nghịch.

“Thôi cô nương, đi mau đi, bố chờ ngoài cổng.”

“Bái bai mẹ ỉu ^^ “

Mẹ tôi là thế, luôn cần nhàn mọi việc. Mẹ bảo con gái phải dịu dàng nữ tính, phải biết đảm đang việc nhà, còn tôi thì bừa bãi, bẽ bộn và chỉ biết nấu mỗi mì gói, tính tình lại như con trai. Thực ra tôi ước gì mình là con trai, để được thoải mái làm điều mình thích, được ăn mặc xuề xòa, được đuổi theo trái bóng dưới nắng gắt đến vã mồ hôi, thở không ra hơi mới thôi. Nhưng mẹ bảo con gái mà thế còn ra thể thống gì nữa. Híc.

Tuy rắc rối là vậy, nhưng tôi yêu mẹ lắm, yêu nhất trên đời. Hồi nhỏ tôi sức khỏe yếu, hay bị sốt cao, cả đêm mẹ không ngủ, ngồi cạnh giường, lo lắng từng chút một cho tôi. Mẹ nói trong ánh mắt buồn bã:

“Phải chi mẹ được chịu thay cho con thì tốt biết mấy.”

Rồi năm ngoái, tôi đi chơi với lũ bạn, mới tập tành chạy xe, bị ngã, khắp người trầy xước, đau đến nỗi khóc nhè, mẹ lăng lạng thay băng, bôi thuốc, già nghệ đắp lên vết thương cho tôi.

“Con gái mang sẹo xấu lắm, con mẹ tính tình lại khó chịu, không ai thêm lấy.”

Con không thêm lấy chồng, con chẳng thích ai hết, chỉ muốn ở bên mẹ mãi thôi. Mẹ yêu...

...

Trẻ mất rồi, chết mất thôi...

Ừa mà tại sao mình phải gặp như vậy, trước giờ cũng hay đi trễ, có thằng con trai nào dám ghi tên mình đâu. Mà kể cũng lạ, mình đi đâu cũng có ánh mắt nhìn theo, rồi mỗi ngày lễ, nào là hoa, là thư, còn có cả chocolate ngày Valentine nữa chứ, tất cả tới tận tận tìm mình. Mình hỏi lũ bạn, thì bọn nó bảo tại vì mày đẹp...Mình đẹp lắm sao?Không biết nữa.

Thôi kệ, cứ đi từ từ vào trường, chạy làm chi cho mệt, nghĩ vậy, tôi thong thả bước từng bước chậm rãi, vừa đi vừa ngân nga điệu nhạc Titanic hôm qua vừa xem. Phim hay quá, xem bao nhiêu lần không chán. Lần nào xem cũng khóc, báo hại hôm sau hai mắt sưng vù...Mới đầu tuần, đi trễ kì sao ấy...

“Này, đi đâu đấy. Biết mấy giờ rồi không.”

Một đứa con trai tay cầm cuốn sổ, tay kia xoay cây bút vòng vòng, cất tiếng làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. nhìn điệu bộ thật là khó ưa.

“Đi học chứ đi đâu. Hồi lạ.”

Tôi cao giọng trả lời, mà hôm nay đôi sao đỏ rồi à?Mình nhớ mấy bữa trước còn là thằng Trung lớp Vật Lý, ngày nào cũng sang lớp mình trồng cây si mà.

“Tên gì?Lớp nào?”Hắn vẫn lạng lạng, đầu đội sụp cái mũ, không thèm nhìn mình lấy một cái.

“Có trên bảng tên nè. Không thấy à?”

Tôi cầm cái bảng tên dính trên ngực áo, chìa ra trả lời.

Hắn bỏ mũ xuống, từng tia nắng sớm làm sáng bừng khuôn mặt. Không có chút cảm xúc, tro tro như tảng đá, người gì mà lạnh lùng quá vậy.

Thờ dài trách móc, nhìn thẳng vào tôi, hắn lên tiếng:

“Đã đi trễ, lại còn giờ giờ tiểu thư. Để xem BQ...lớp Anh...Rồi, mời cô giờ ra chơi xuống phòng giám thị uống trà nhé.”

Thấy ghét thật.

“Hồi đó tui cũng đi trễ hoài, mấy người kia cũng đâu có ghi đâu. Bạn bỏ qua đi nhé...Ừa mà bạn không biết tui hả?”

Tôi ngạc nhiên chớp chớp đôi mắt.

Hắn bật cười:

“Cô là ai mà tôi phải biết?Nói chuyện nực cười. Mà câu đó để tôi hỏi lại mới đúng. Bộ cô mới chuyển trường hay sao mà không biết tôi?”

Rõ lạ. Tôi nhìn vào cái bảng tên trước ngực của hắn...Tên gì lạ hoắc, không quen, chưa hề nghe đến...Lại còn cái bộ mặt khinh khỉnh đó nữa...Mới sáng sớm gặp sao quả tạ rồi. Xui quá đi mất.

“Này, nhìn đủ chưa, nãy giờ cô nhìn được 35 giây rồi?Nhìn cái gì?Con gái con lú gì mà tóc tai bù xù, mắt thì sưng húp. Chắc đi bay đêm chứ gì. Tưởng mình đẹp lắm hay sao ấy.”

“Nói bậy, tui không có...”

“Thôi đủ rồi. Đi về lớp đi. Hay cô muốn đứng nhìn tôi đến hết ngày?”

Tôi quay người bước thẳng, không dám ngoái đầu nhìn lại. Quê quá, mà sao tự nhiên mình đỏ mặt thế này. Vớ vẩn...

“Tại sao em đi trễ.”

“Dạ...Hôm qua em thức khuya...học bài.”

Híc. Làm sao dám nói hôm qua mình thức coi phim rồi nằm khóc rũ rượi trên giường được. Quê chết.

“Thôi được rồi. Dù sao em cũng là học sinh giỏi của trường. Lần này cô tạm tin. Em có thể về lớp, không cần viết bản tường trình, nhưng không được tái phạm nữa nhé.” Cô giám thị ôn tồn.

“Dạ, cảm ơn cô nhiều.”

Đó, thấy chưa, cũng có bị gì đâu. Ít ra mình cũng là con ngoan trò giỏi chứ bộ. Đâu phải như cái tên đáng ghét kia nói, người gì dzô dzien dễ sợ, dám nói mình đi bay đêm nữa. Phải chi giờ mà hấn có mặt ở đây, mình sẽ cười cho thú đầu. Ha ha...

“Cô ơi, có người hút thuốc trong nhà vệ sinh.”

Một em học sinh lớp 10 chạy vào thông báo.

“Cô biết rồi. Em ra ngoài đi, lát cô xử lý.”

“Dạ.”

Cô thở dài...

“Cái thằng, đã nói bao nhiêu lần rồi mà...”

“Ai vậy cô?”

Tôi tò mò.

“Bạn mà sáng nay ghi tên em đó.”

Cái gì? Tôi có nghe lầm không vậy trời. Sao đó mà như vậy sao? Loạn rồi, lấy tư cách gì mà phê bình mình?

“Vậy sao làm sao đó được hả cô? Vì phạm nội quy trầm trọng rồi.” Tôi bực dọc.

“Nó trước giờ là vậy. Cô có lý do riêng, thầy hiệu trưởng cũng thông qua rồi. Em không cần bận tâm.”

Loạn thật rồi!!!!!!!!!!!!!!...

“Mà chẳng lẽ em không biết nó?” Cô thắc mắc nhìn tôi.

“Không ạ.”

Tôi lắc đầu, làm sao tôi quen với cái hạng người này được chứ. Mơ đi.

“Ừm, chắc trước giờ em lo học, không để ý chuyện trong trường. Thôi em về lớp đi.”

.....

“Này...Này...”

“Sao? Gì vậy?” Tôi giật mình.

“Đang suy nghĩ gì mà thờ thần vậy? Rồi rồi, kết anh nào rồi chứ gì? Giờ ngồi nhớ người ta phải không?” Nhỏ bạn thân cười châm chọc.

“Làm gì có. Bậy bạ.”

Mình mà thích cái tên kì quặc đó hả? Mơ đi. Mình cũng có nhớ tới hấn hồi nào? Nhưng mà quả thực mình đang suy nghĩ đến chuyện hồi sáng, thế hóa ra mình nhớ người ta à? Lung tung hết cả lên... Tôi buột miệng:

“Nè, bà biết ai tên không?”

“Biết. Mà hỏi làm gì? Đừng nói với tui là...” Nó trở mặt ngạc nhiên nhìn tôi.

“Bậy bạ, không có. Chỉ là tò mò thôi.”

“Thôi chết rồi. Tiêu rồi, hoa khôi của trường, một học sinh giỏi giang xinh đẹp lại thích cái thằng đó... Nam mô a di đà phật. Tội lỗi...”

“Đã bảo không có mà. Điền à?”

Tôi la to vào mặt nó, tự nhiên sao mình phản ứng dữ vậy, rồi sao tự nhiên thấy mặt nóng bừng? Chỉ là thấy hấn là lạ, có chút tò mò thôi mà...

“Không có thật à? Vậy thì tốt, lâu lâu chơi giật gân thật.”

“Thế có biết không? Lắm chuyện.”

“Tui cũng biết sơ sơ à...”

“.....”

...

Hóa ra là thế à? Hồi trước giờ mình cũng không để ý chuyện trong trường lắm. Cũng vài lần nghe phong phanh có chuyện này chuyện kia, hóa ra toàn là hấn làm. Coi người lạnh như băng, khó ưa vậy mà ngày xưa cũng có bạn gái sao, rồi tại sao lại chia tay, tự nhiên mình thấy quan tâm tới mấy chuyện vớ vẩn đó vậy kia. Trước giờ mình đâu phải như vậy...

Từ đó, mỗi buổi sáng tôi cố gắng không đi học trễ để tránh phải chạm mặt với tên đó lần nữa. Mỗi lần đi ngang qua hấn, tôi đều cố làm cái vẻ mặt kênh kiệu nhưng mà hình như hấn không thêm để ý, tự dung thấy có chút giố thất vọng...

Tôi cũng không hiểu dạo này mình sao nữa, cứ thích kiểm soát chạy đi chạy lại, ra vào cổng trường, hết ra ngoài ăn sáng, rồi đến đi mua bút hoặc thước ở cửa hàng tạp hóa đối diện, trong khi đó căn tin có đầy đủ lại không thêm mua.

Vẫn là cái dáng vẻ khó ưa đó, mũi lưỡi trai đội sụp che đi khuôn mặt lạnh lùng, một tay cầm quyển vở, tay kia xoay bút bi vòng vòng. Thật là dễ ghét mà, nhưng sao mình cứ muốn nhìn thấy?

Hình như mình bị cảm nắng mất rồi...

Rồi dần dần, tự nhiên mỗi giờ ra chơi, mình hay đi ngang qua lớp hấn, lén lén nhìn vào, hấn đang nằm ngủ gục trên bàn. Lúc ngủ trông cũng hiền lành, dễ thương đó chứ, mình lại phì cười. Mỗi lần mà không thấy, tự dung trong lòng thấy thiếu thiếu, thấy buồn buồn.

Con bạn thân cũng hỏi dạo này mình làm sao vậy, lúc trước đến giờ ra chơi, hết rủ rồi nài nỉ, mình cũng không chịu bước khỏi lớp, vậy mà giờ toàn tung tăng đi mãi, mà toàn đi một con đường cũ rích, lúc nào cũng phải vòng sang cái lớp tuốt trong góc đó mấy lần mới chịu... Không biết trả lời nó thế nào nữa, vì chính mình còn không hiểu...

Mình thích người ta rồi thì phải... Mỗi lần nghĩ tới là lại đỏ mặt...

...

“Này này, không giỡn đâu nhé. Trả lại điện thoại đây. Giám thị đi ngang, tịch thu là chết.”

“Không trả, để xem bà chụp hình gì trong đây...”

“Không được xem, trả đâyyyyyy...”

Tôi đứng chống nạnh, bước một chân lên ghế, ra lệnh...

“Con gái gì mà đứng tương thô lỗ thế. Ê ê, đang đi ngang kia.”

“Đâu đâu...”

Tôi thụt chân xuống, quay quắt nhìn xung quanh.

“Làm gì có...”

“Tui nói玩笑 thôi. Giờ hết chối nhé. Nghe tên người ta là đổi thái độ ngay.” Nó cười lém lỉnh.

“Thì...”

Mặt tôi đỏ hơn gấc, miệng lắp bắp.

“Nói thiệt tui nghe. Phải bà thích nó rồi không?”

“Không phải mà...”

“Mặt đỏ hết rồi còn chối. Không nói tui không trả điện thoại.”

“Ừ...” tôi lí nhí trả lời.

“Biết ngay mà. Đầu có sai.” Nó vỗ đùi cái đét, cười ra vẻ khoái trá lắm, cứ như vừa phát hiện được điều gì ghê gớm lắm vậy.

“Giờ trả điện thoại đây, không được xem.” Tôi bực dọc.

“Thế người ta biết không?”

“Không...tui không dám nói...”

“Sao vậy?”

“Ngại lắm...”

“Ồ, con gái cũng khó mở miệng. Mà tui thấy nó cũng có để ý gì bà đâu, mà hình như với đứa con gái nào cũng vậy. Chả lẽ bị bê đê?” con bạn xoa cằm.

“Làm gì có. Không phải đâu.”

“Mới tí mà phản ứng ghê vậy. Phen này tiêu thật rồi...Thôi để tui giúp bà điều tra thông tin giùm cho.”

“Thiệt không? Mà điều tra sao?”

Mắt tôi sáng hẳn lên, hỏi dồn dập.

“Thì tui quen với vài đứa trong lớp nó mà. Cứ yên tâm đi.”

“Thiệt nha. Nhớ giúp giùm nha.”

“Coi vui mừng thấy sợ chưa.”

“Hi hi...”

...

Cầm mảnh giấy có ghi số điện thoại và nick chat yahoo trên tay, tôi lưỡng lự...

Gọi điện thì không được rồi, mình biết nói gì bây giờ. Cứ ấp a ấp úng hổng hết. Trước giờ mình ngang tang lắm mà, đâu có sợ gì, sao giờ nhát thế này, cảm thấy run run bối rối làm sao ấy...

Nghĩ một hồi thật lâu, tôi bật yahoo lên, click chuột...

Hộp thoại chờ trả lời...

1 tiếng...

2 tiếng...

3 tiếng...

...

Vẫn không thấy gì, mình kiên nhẫn thật, mọi thương ngại một chỗ mới có mười phút mà đã chịu không nổi, không biết tại sao nữa, bây giờ trong lòng chỉ mong nhìn thấy cái nick ấy sáng lên mà thôi, chỉ một lần cũng được. Đúng là người kì cục, cả tên nick cũng kì cục. Mở điện thoại lên, xem lại mấy tấm hình mình phải tốn công rình mò chụp lén, trong đó có tấm hân đang nằm ngủ gật. Zoom đi zoom lại xem thật kĩ... Dễ cưng quá chừng, bắt chợt tôi mỉm cười thật tươi một mình...

Chết thật, buồn ngủ quá, nãy giờ cứ ngáp ngắn ngáp dài...

Trời đã khuya lắm rồi, tôi gục đầu xuống bàn máy tính lúc nào không biết, trên tay vẫn còn cầm cái điện thoại có tấm hình ban nãy. Cứ như là cả hai đứa đang cùng nhau ngủ gật vậy...

“Rằm!”

Chán quá, chán chịu hết nổi rồi, chừng nào mới thoát khỏi cái cảnh này đây? Tôi vùng chân đạp mạnh cái ghế trong phòng.

“Gi vậy đại ca?”

Thằng dê già buông cái tay cầm điều khiển, quay sang hỏi.

“Không có gì, chơi game tiếp đi.”

“Chán quá rồi chứ gì. Em biết mà. Ha ha.”

“Mày thì biết cái gì.”

“Thôi ra ngoài chơi đi anh. Ở nhà chán chết. Còn cả tuần nữa mới nghỉ tết. Mai con phải học quân sự. Một vài.”

Ồ, học quân sự, tôi ghét nhất cái tiết mục đó, năm nào cũng phải bò lê bò trườn, phơi nắng gắt, học lắp ráp súng, đội hình đội ngũ, học băng bó vết thương... OMG, nghĩ đến run cả người.

“Thôi, đi uống cà phê.”

“Cũng được đó. Anh muốn đi chỗ nào?”

“Chỗ nào yên tĩnh ấy. Đẹp hết gái gù giùm. Nhức đầu.”

“Uhm”

Từ sau khi chia tay với cái cô bé lớp dưới, người mà tôi lầm tưởng có thể thay thế được Tiểu Lợi. Tôi đâm ra chán ghét con gái. Không biết đằng sau những nụ cười xinh như hoa đó, những lời yêu thương mật ngọt đó, là những điều dối trá gì nữa.

Như vậy có khác gì với lừa gạt, có khác gì với những kẻ lừa đảo, hay tệ hơn là những cô gái buôn hương bán phấn. Họ nói rất rõ, thứ họ cần là tiền. Tôi giao du với đủ mọi tầng lớp, vì tôi vốn xuất thân cũng đâu hơn được ai. Mỗi người mỗi cảnh, đâu có ai sinh ra muốn làm du đĩ, lại càng không có ai sinh ra muốn làm gái đứng đường. Có lẽ thân phận của họ thấp kém thật đấy, cuộc sống của họ nhơ nhuốc thật đấy nhưng giữa người với người thì chỉ cần cái tình mà thôi.

Đôi khi ngồi vắt chân lên ghế, nhâm nhi tách cà phê mà thấy những chuyện cười ra nước mắt. Một anh chàng ăn mặt bánh bao đi cùng với cô bạn gái, luôn nở mồm khoe khoang về sự giàu có, náo là nhà anh to, cửa anh rộng, hay hôm qua anh vừa thua cả chục triệu tiền đá bóng. Ấy vậy mà khi có bà cụ bán vé số, lưng còng, tóc bạc phơ bước đến, van xin nài nỉ mua giùm tờ vé số chiều thì lại xua đuổi, mắng nhiếc người ta như một con vật. Đúng là thói đời.

Tuy bây giờ đã giải tử những ngày tháng tràn ngập thác loạn khi xưa, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn trò chuyện với họ, những người bạn cũ. Ngồi hút thuốc, nhâm nhi ly cà phê, nghe họ tâm sự mọi chuyện đầu đường xó chợ, những chuyện bất công của đồng tiền. Hoặc nghe họ chửi, chửi những đứa choai choai học nếm mùi đời, những người đàn ông đê huê vợ con nhưng vẫn ham của lạ... Nói chung đủ thứ chuyện...

Gần đây, tôi có cảm giác hình như có ai hay đi theo mình trong trường. Cái cảm giác đó thật khó chịu, nhưng tìm mãi không ra. Bực cả mình. Đứa nào rảnh rang vậy nhỉ...

...

Những buổi tập quân sự hành xác đã tạm qua, chỉ còn ngày mai nữa là xong. Chưa kịp vui mừng thì lại đến cực hình khác: tổng vệ sinh lớp học.

Cái lớp dơ bẩn này biết bao lâu rồi chưa dọn? Không biết nữa. Tôi nói rồi mà, toàn thiếu gia, tiểu thư, ở nhà đến đầu ngón tay cũng không buồn đụng thì lấy đâu ra mà dọn với đẹp.

Tiếc quá, bây giờ có là cục vàng hay cục bột thì cũng phải làm thôi các em à. Đứa nào trốn sẽ bị kỷ luật. Nhìn những gương mặt nhăn nhó khổ sở mỗi khi chạm tay vào bụi bẩn hay nhúng tay vào chậu nước giặt giũ lau chùi đen ngòm, tôi cười khoái trá...

“Có lớp trưởng ở đây không? Cho mình gặp.”

Con bé lẩn tẩn chạy ra...

“Minh đây, sao vậy bạn?”

“À, cô D mới bị ngã xiu trong phòng họp, giờ cô đang ở phòng y tế, nên nhờ mình thông báo là cô không lên lớp hôm nay. Các bạn tự quản trong im lặng.”

“Cái gì?”

Tôi hồi hả chạy ra cửa, hỏi dồn:

“Chị có sao không? Có bị gì không?”

“Ai là chị?” Cô bé đến báo tin thất lạc.

“À, là cô đó mà, bạn thông cảm. Nó quen gọi vậy rồi.” lớp trưởng béo ục ịch giải thích.

“Ra là vậy...”

Cô ta lấy tay che miệng, cười khúc khích.

“Không sao đâu, cô sức khỏe yển, chắc thức đêm nhiều nên bị mệt đó mà. Hồi nãy mình thấy cô cũng đỡ nhiều rồi, nhưng thầy hiệu phó bảo cô về nghỉ. Cô đang chờ chồng lên đón.”

“Này bà béo. Tui đi xuống thăm cô. Lát lên.”

“Ông đi rồi ai làm phần của ông? Phân chia hết rồi mà.” con béo lại cần nhân. Một cả người.

“Được rồi, có người làm giúp. Khỏi tị nạn.”

Tôi móc điện thoại ra, gọi thẳng dê già, cái điện thoại của nó tôi mua hôm sinh nhật làm quà...

“Ê, lên lớp tao ngay. Làm vệ sinh giúp tao một tí. Chị tao bị ngất, tao phải đi thăm. Lên ngay nhé.”

Tôi cúp máy, lên tiếng:

“Vậy được chưa? Cho tui đi.”

“Sao đỏ mà xài điện thoại, vi phạm nội quy rồi nhé.”

Cô bé lém lỉnh nháy mắt.

“Thôi mệt quá. Cô nhìn lại cô đi, học sinh mà nhuộm tóc, thế có vi phạm nội quy không?”

“Ai bảo thế, tóc tui nó màu nâu tự nhiên rồi, ditruyền từ mẹ mà.”

“Thế à. Không quan tâm.” Tôi hứng hờ.

“Mà... bạn không nhớ tui hả?” cô ta lấp lúng, khuôn mặt có vẻ gì đó thẹn thùng.

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy. Hình như gặp ở đâu rồi nhưng không nhớ... để ý kỹ cũng xinh đó chứ, da trắng, tóc nâu, môi đỏ, đôi mắt long lanh lấp lánh niềm vui ẩn sau cặp kính màu tím nhạt. Chẳng có gì đặc biệt, người càng đẹp thì tính tình càng tệ, tôi nghĩ thầm.

“Sao hả? Nhớ không?”

Cô ta nở nụ cười, hé lộ hàm răng trắng tinh như ngọc.

“Không quen. Thôi tránh ra tui đi.”

“Không nhớ à. Thôi bạn đi đi.”

Đôi mắt vừa khi nãy còn mừng rỡ, nay thoáng buồn, hai hàng mi cong vút khẽ sụp xuống, che đi nỗi thất vọng.

Tôi bước nhanh ra khỏi lớp.

“Này, bạn ông chừng nào mới đến. Đợi bạn ông đến rồi mới được đi.” tiếng con béo lại oang oang.

“Phiền lắm rồi nha. Muốn gì” Tôi gắng giọng.

“Thôi bạn đi đi. Mình làm thay cho, đợi chút nữa có người lên thế, mình về.” cô bé cất tiếng nói dịu dàng làm con tức giận trong lòng tôi tan biến.

“Vậy cảm ơn. Còn gì nữa không bà béo?”

“Đi cho khuất mắt đi.”

Tôi quay sang cô ấy, nháy mắt rồi chạy nhanh xuống cầu thang. Cái bảng tên trông quen quen, à nhớ ra rồi...

Nhóc đầy mạnh tôi một cái, suýt nữa ly rượu rơi xuống đất.

“Anh đang suy nghĩ gì đấy?”

Tôi quay sang, cốc vào đầu nhóc một cái.

“Con nhóc này. Làm gì mạnh tay thế hả?”

Nhóc xoa đầu, lè lưỡi:

“Tâm trí để ở đâu mất. Sinh nhật người ta mà đến cả món quà cũng không thèm tặng.”

“Thân quá rồi, quà cáp gì nữa, mà nói thử xem, em thích gì nào?”

Nhóc cười lém lỉnh.

“Mi xào dòn, rau câu trái cây, bánh cuốn... Cái gì mà ngon ấy.”

“Lại ăn uống, lúc nào mở miệng cũng ăn uống...”

Thằng dê già đưa ly lên môi, nhấp nhấp cái thứ nước cay nồng trong cốc, mở miệng:

“Ừ, ăn nhiều sẽ thành heo. Mà tao thấy mày cũng mập lắm rồi.” dứt lời nó cười ha hả.

“Tao có 42 kí thôi. Mập cái đầu mày.”

“Tao có 51 kí nè, thua tao có mấy kí, còn chối à?”

“Đó là tại mày ốm, đồ ngu...” Nhóc gân cổ lên cãi.

“Thôi thôi, lớn rồi, đừng biện minh nữa... Ha ha...”

“Im”

Nhóc đưa tay nắm lấy tai nó, kéo mạnh.

“Đau, con này...”

“Sao?” về mặt đắc ý, vênh váo.

Hai đứa nó lao vào đánh nhau tụi bụi. Y như chó với mèo, suốt ngày hết cãi lộn rồi đến đánh đấm.

Tôi biết nhóc từ lúc mới vào trường, em là bạn thân của thằng dê già, tính tình nhí nhảnh, cũng nhiều khi cộc lốc đến khó hiểu. Nhóc hay lẻo đẻo theo tôi và nó, y chang như Tiểu Lợi ngày xưa. Nhiều khi nhóc buồn, không nói với ai cả, lẳng lặng đi ra ngoài sân trường, trong lúc trời đổ mưa tầm tã...

Nhóc đứng đó, một mình, mặc cho tôi và nó kêu thế nào, dù dễ thế nào cũng không chịu vào. Thế là tôi bước ra sân trường cùng với em. Nhóc không nói gì, bất chợt ôm lấy tôi thật chặt, khóc rầm rức, người cả hai ướt sũng nước mưa...

Nhóc là điển hình cho câu nói:

“Con gái sớm nắng chiều mưa.”

Mới vừa cười hi hi đó thôi, quay qua quay lại, mặt đã chùng xuống một đống, có khi còn khóc vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu vào đâu.

Tôi coi nhóc như đứa em gái nhỏ. Em hay đùa, hay chọc tôi. Nhiều khi hơi quá quắt, hay những lúc tôi đang không vui trong lòng, nhìn thấy được sự không vừa ý trong ánh mắt của tôi, em lí nhí xin lỗi hoặc ngồi xuống bên cạnh, không nói một lời, chia sẻ nỗi buồn với tôi trong lặng lẽ.

...

“Hai đứa bây có thôi không? Bể hết ly chén bây giờ.”

Nhóc và nó buông nhau ra, thằng dê già xuyết xoa sờ lên cánh tay bị bầu chặt, vẫn còn rỉ máu. Em thì ngồi đó, vênh mặt lên nhìn nó hả hê:

“Cho mày chữa.”

“Tao hỏi thật, mày phải con gái không? Làm gì có đứa con gái nào dữ dằn như mày.”

“Tao không phải con gái chứ là gì.”

“Thằng nào ngu lắm mới chịu quen mày. Ể suốt đời nha con.”

“Ai bảo mày không có?” nhóc hất hàm trả lời.

“Ồ, có thằng Ki đó, nó yêu mày lắm. Ha ha...”

“Đẹp đi.”

Tôi cũng thêm vào:

“Đề anh gọi thằng Ki ra nhé.”

“Đẹp đi mà.”

“Trời ơi, thằng Ki tốt thế mà còn chê, chiều nào cũng kêu tao chở sang nhà mày, ngồi bên đường uống nước trồng cây si. Chung tình thế mà chê...”

“Không nghe, không nghe...”

Em bịt chặt hai tai lại, la lớn.

Tôi cũng không hiểu sao em tránh thằng Ki như tránh tà, có lẽ nó quá dồn dập, vồn vã. Từ tình bạn mà chuyển sang tình yêu cũng khó lắm, ai bảo dễ dàng, như hai đứa nó, đến giờ cả bạn còn không làm được.

Tuy là có đôi lúc sỗ sàng, nhưng nhóc cũng như bao đứa con gái khác, cũng thích lãng mạn, thích những thứ trẻ con. Thằng Ki thì có lẽ đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều quá, nên bị nhiễm nặng, lúc nào cũng sụt sướt. Có lần đề tỏ tình với nhóc, nó lên forum trường, làm cả một bài thơ dài hơn trang giấy A4, lời văn thì phải nói là cực kì sến, không thể nào sến hơn được nữa. Nhóc sợ quá, bỏ luôn nick, không bao giờ dám lên forum nữa. Phương châm của thằng Ki là “nhất cự ly, nhì tốc độ” cộng thêm chai mặt lăm lè, nó tự tin là sẽ thành công. Nhưng nó đâu biết nhóc không phải như những đứa con gái khác. Em có cá tính độc lập, tính tình lại kì quặc, đôi khi không ai biết được em đang nghĩ gì và muốn làm gì,

Đôi mắt vừa khi nãy còn mừng rỡ, nay thoáng buồn, hai hàng mi cong vút khẽ sụp xuống, che đi nỗi thất vọng.

Tôi bước nhanh ra khỏi lớp.

“Này, bạn ông chừng nào mới đến. Đợi bạn ông đến rồi mới được đi.” tiếng con bé lại oang oang.

“Phiền lắm rồi nha. Muốn gì?” Tôi gắng giọng.

“Thôi bạn đi đi. Minh làm thay cho, đợi chút nữa có người lên thế, mình về.” cô bé cất tiếng nói dịu dàng làm con tức giận trong lòng tôi tan biến.

“Vậy cảm ơn. Còn gì nữa không bà bé?”

“Đi cho khuất mắt đi.”

Tôi quay sang cô ấy, nháy mắt rồi chạy nhanh xuống cầu thang. Cái bảng tên trông quen quen, à nhớ ra rồi...

Nhóc đẩy mạnh tôi một cái, suýt nữa ly rượu rơi xuống đất.

“Anh đang suy nghĩ gì đấy?”

Tôi quay sang, cốc vào đầu nhóc một cái.

“Con nhóc này. Làm gì mạnh tay thế hả?”

Nhóc xoa đầu, lè lưỡi:

“Tâm trí để ở đâu mất. Sinh nhật người ta mà đến cả món quà cũng không thèm tặng.”

“Thân quá rồi, quà cáp gì nữa, mà nói thử xem, em thích gì nào?”

Nhóc cười lém lỉnh.

“Mi xào dòn, rau câu trái cây, bánh cuốn... Cái gì mà ngon ấy.”

“Lại ăn uống, lúc nào mở miệng cũng ăn uống...”

Thằng dê già đưa ly lên môi, nhấp nhấp cái thứ nước cay nồng trong cốc, mở miệng:

“Ừ, ăn nhiều sẽ thành heo. Mà tao thấy mày cũng mập lắm rồi.” dứt lời nó cười ha hả.

“Tao có 42 kí thôi. Mập cái đầu mày.”

“Tao có 51 kí nè, thua tao có mấy kí, còn chối à?”

“Đó là tại mày ốm, đồ ngu...” Nhóc gân cổ lên cãi.

“Thôi thôi, lớn rồi, đừng biện minh nữa...Ha ha...”

“Im”

Nhóc đưa tay nắm lấy tai nó, kéo mạnh. .

“Đau, con này...”

“Sao?” về mặt đắc ý, vênh váo.

Hai đứa nó lao vào đánh nhau tụi bụi. Y như chó với mèo, suốt ngày hét cái lộn rồi đến đánh đấm.

Tôi biết nhóc từ lúc mới vào trường, em là bạn thân của thằng dê già, tính tình nhí nhảnh, cũng nhiều khi cộc lốc đến khó hiểu. Nhóc hay lèo đèo theo tôi và nó, y chang như Tiểu Lợi ngày xưa. Nhiều khi nhóc buồn, không nói với ai cả, lẳng lặng đi ra ngoài sân trường, trong lúc trời đổ mưa tầm tã...

Nhóc đứng đó, một mình, mặc cho tôi và nó kêu thế nào, dù dỗ thế nào cũng không chịu vào. Thế là tôi bước ra sân trường cùng với em. Nhóc không nói gì, bất chợt ôm lấy tôi thật chặt, khóc rầm rức, người cả hai ướt sũng nước mưa...

Nhóc là điển hình cho câu nói:

“Con gái sớm nắng chiều mưa.”

Mới vừa cười hi hi đó thôi, quay qua quay lại, mặt đã chùng xuống một đồng, có khi còn khóc vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu vào đâu.

Tôi coi nhóc như đứa em gái nhỏ. Em hay đùa, hay chọc tôi. Nhiều khi hơi quá quắt, hay những lúc tôi đang không vui trong lòng, như nhìn thấy được sự không vừa ý trong ánh mắt của tôi, em lí nhí xin lỗi hoặc ngồi xuống bên cạnh, không nói một lời, chia sẻ nỗi buồn với tôi trong lặng lẽ.

...

“Hai đứa bây có thôi không? Bể hết ly chén bây giờ.”

Nhóc và nó buông nhau ra, thằng dê già xuyết xoa sờ lên cánh tay bị bấu chặt, vẫn còn rỉ máu. Em thì ngồi đó, vênh mặt lên nhìn nó hả hê:

“Cho mày chữa.”

“Tao hỏi thật, mày phải con gái không? Làm gì có đứa con gái nào dữ dằn như mày.”

“Tao không phải con gái chứ là gì.”

“Thằng nào ngu lắm mới chịu quen mày. Ế suốt đời nha con.”

“Ai bảo mày không có?” nhóc hất hàm trả lời.

“Ồ, có thằng Ki đó, nó yêu mày lắm. Ha ha...”

“Đẹp đi.”

Tôi cũng thêm vào:

“Đề anh gọi thằng Ki ra nhé.”

“Đẹp đi mà.”

“Trời ơi, thằng Ki tốt thế mà còn chê, chiều nào cũng kêu tao chở sang nhà mày, ngồi bên đường uống nước trồng cây si. Chung tình thế mà chê...”

“Không nghe, không nghe...”

Em bịt chặt hai tai lại, la lớn.

Tôi cũng không hiểu sao em tránh thằng Ki như tránh tà, có lẽ nó quá dồn dập, vồn vã. Từ tình bạn mà chuyển sang tình yêu cũng khó lắm, ai bảo dễ dàng, như hai đứa nó, đến giờ cả bạn còn không làm được.

Tuy là có đôi lúc sỗ sàng, nhưng nhóc cũng như bao đứa con gái khác, cũng thích lãng mạn, thích những thứ trẻ con. Thăng Ki thì có lẽ đọc tiểu thuyết tình cảm nhiều quá, nên bị nhiễm nặng, lúc nào cũng sụt sướt. Có lần để tỏ tình với nhóc, nó lên forum trường, làm cả một bài thơ dài hơn trang giấy A4, lời văn thì phải nói là cực kì sến, không thể nào sến hơn được nữa. Nhóc sợ quá, bỏ luôn nick, không bao giờ dám lên forum nữa. Phương châm của thăng Ki là "nhất cự ly, nhì tốc độ" cộng thêm chai mặt lăm lè, nó tự tin là sẽ thành công. Nhưng nó đâu biết nhóc không phải như những đứa con gái khác. Em có cá tính độc lập, tính tình lại kì quặc, đôi khi không ai biết được em đang nghĩ gì và muốn làm gì,

nói chung cứ y như một quả bom nổ chậm.

...

"Nhìn đại ca có vẻ không vui."

"Không có gì, lâu rồi không đến đây. Mà cũng biết tao bây giờ không thích mấy chỗ đông người mà."

Nhạc đến giờ lên, ồn ào, bức bối.

"Sao anh không nói, mình đi đâu cũng được mà."

Giọng nhóc có vẻ buồn buồn.

"Không sao, hôm nay sinh nhật, chiều em tí cũng được. Lát muốn ăn gì, anh dẫn đi."

"Cám ơn anh. Hi hi."

Tôi lấy trong túi ra một cái hộp bằng nhung nho nhỏ, cười với nhóc:

"Này..."

"Gi vậy?"

"Xem đi rồi biết. Hồi nhiều quá." Tôi nháy mắt.

Bên trong chiếc hộp là một sợi dây chuyền, có mặt hình con gấu Pooh, thứ nhóc thích nhất. Nhìn nhóc như thế nhưng mà phòng thì không khác gì phòng của một cô bé mơ mộng, trẻ con. Thú nhồi bông chật nít khắp nơi, từ trong tủ quần áo, đến kệ sách, rồi cả trên giường, không đâu không có. Tôi nghĩ thậm chí có lẽ sau này, chỗ ngủ cũng không còn.

Nhóc cầm sợi dây, xoay tới xoay lui ngắm nhìn, mắt long lanh niềm vui sướng.

"Đeo giúp em."

Tôi mỉm cười cầm lấy, luồn tay qua cái cổ trắng ngần, thon thon của nhóc, nhẹ nhàng cài móc nối. Vuốt tóc em sang một bên, tôi nhìn, cũng hợp quá đấy chứ. Nhớ đến lúc đi đặt làm mặt dây chuyền cho em, tôi với thăng dê già quê hết chỗ nói. Cái ông thợ hoàn kim, cứ nhìn bọn tôi rồi tùm tùm cười. Có phải làm cho bọn tôi đâu, tôi với nó không trẻ con đến mức như vậy...

Nhóc cười thật tươi, nụ cười rạng rỡ y như trẻ con. Bất chợt, em vòng tay qua cổ tôi, hôn lên má một cái thật to rồi tiếp tục cười hi hi. Tôi cũng quen với hành động này của em lắm rồi, nó không có ý gì khác ngoài lời cảm ơn. Nhớ lại lần đầu tiên em làm vậy, tôi giật cả mình, riết rồi từ từ thấy cũng bình thường. Nhiều khi đang trong trường, ngồi ăn quà vặt, em cũng hay đu lên cổ tôi mà hôn, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh. À không, đâu chỉ có ngạc nhiên, dường như ở đâu đó có ánh lửa vừa tóe lên thì phải...

"Này này, tao nữa..." thăng dê già đưa tay chỉ lên má, có vẻ hứng thú lắm.

"Chát!"

Nhóc tát một cái vào mặt nó. Tôi bật cười...

"Sao mày thiên vị quá vậy, tao cũng có công đi mua mà." Nó xoa xoa mặt, trách móc.

"Mơ đi con ạ. Mày có bạn gái rồi. Tao mà hun mày, con Tr giết tao."

"Có bỏ rồi cũng lỗ nhì. Phải chi làm người tự do." Nó chép miệng ra chiều tiếc rẻ.

"Mày dám nói thế à? Tao mách nó cho biết."

"Ê ê, tao giỡn thôi. Đừng nói nó, chết tao."

"Không biết, tao nói."

"Đừng giỡn mà..."

“Đãi tao đi ăn thì tao mới tha.” Nhóc cười tinh nghịch, hất hàm lên nói.

“Rồi rồi, ăn thì ăn. Khổ cho phận con cò.”

Nhìn hai đứa nó tôi không nhịn cười được, có lẽ nói bọn nó là oan gia cũng chẳng sai, nói chuyện ba câu là cãi nhau hết hai câu. Đứa nào cũng như con nít.

...

“Đại ca, anh biết thằng H đang cưa con BQ lớp Anh không?”

Tôi hứng hờ nâng cốc rượu.

“Biết, thì sao?”

“Ban đầu ai cũng nghĩ nó không cưa được, ai dè...”

“Sao?”

“Hình như con đó cũng thích nó.”

“Thế à? Sao mày biết.”

“Anh không thấy mấy lần mình đi ra căn tin với thằng H, hay mỗi lần đá cầu, con nhỏ đều nhìn theo à? Có lần mình đang đá banh, em thấy nó còn đứng trên hành lang nhìn xuống, chăm chú lắm, mặc cho cả lớp ra về hết rồi.”

“Không quan tâm. Trước giờ tao có thèm để ý ai đâu. Mà biết đâu nó thích tao nên nhìn thì sao? Ha ha.” Tôi cười lớn.

Nhóc chỉ tay vào đầu tôi, nguyệt dài:

“Mơ đi. Anh lúc nào mặt mày cũng chăm đảm, em nhiều khi thấy còn sợ.”

Tôi cầm chai rượu, rót vào cốc, cười to:

“Ha ha, đùa thôi. Mà có liên quan gì đến mình. Quan tâm làm gì?”

“Sao không, em để ý nhỏ đó từ lâu rồi.”

“Mày chết, tao méc con Tr. .”

“Thì thấy gái đẹp thì nhìn, chứ tao có thích nó đâu. Không phải mày cũng thích nhìn nó à?”

“Ồ ờ, thì học giỏi, dễ thương nên tao khoái, có chuyện gì à?” Nhóc vênh mặt trả lời.

“Con gái mà thích nhau. Làm les à?”

“Đồ điên. Mà nói chung tan vỡ thân tượng rồi. Sao lại đi thích cái thằng phá của đó. Chán thật.” Nhóc chống tay lên cằm, chép miệng tiếc rề.

Đúng là nhiều chuyện mà, tôi cười thầm. Con gái bây giờ, đa phần toàn thích những tên nhà giàu, ăn chơi thoải, có gì mà ngạc nhiên, vì tiền cả. Chuyện thường ngày nhạt nhẽo...

...

Ai add nick mình thế này. Nhìn cái nick là thấy thần kinh rồi: chiến binh khóc nhè...

Không biết có nên add không đây, thôi kệ, để xem là ai rồi ignore cũng không muộn. Tôi rê chuột đến chữ accept...”Click !”

Cái nick vừa add sáng lên, tôi liếc nhìn đồng hồ, 3 giờ sáng. Ai mà còn thức lúc này không biết, hay là mấy thằng bạn của tôi đổi nick, mà chúng nó cũng đâu có bệnh hoạn mà đi đặt cái tên kỳ cục thế này.

“BUZZ. !!! Cho hỏi ai vậy?”

...

Chờ một lúc vẫn không thấy trả lời, vớ vẩn thật, định bụng delete cho xong thì cửa sổ nhấp nháy.

“Gặp được bạn tui mừng quá”

“Ai vậy?”

“Tui học chung trường với bạn nè, lớp Anh.”

Tôi nhớ mình đâu có chơi chung với ai ở cái lớp đó...

“Bạn tên gì?”

“Đoán thử xem^^ “

“Làm sao biết được.”

“Tui gặp bạn mấy lần rồi.”

Vòng vo một cả người...

“Không biết.”

“Thế bạn có biết ai trong lớp tui ko?”

“Có, NP...”

“NP nổi tiếng quá rồi, superman mà ai không biết. Thế còn ai khác nữa không?”

Ai nhĩ?À...

“BQ”

“Waaa, bạn cũng biết con nhỏ đó nữa hả?”

Hình như có sự mừng rỡ ở phía bên kia...

“Ừ, tại nó thích bạn tui nên tui biết.”

“Thích à?”

“Thằng H, bộ không phải à?Tui thấy nó hay đứng trên hành lang nhìn bọn tui chơi đá bóng...”

“À không phải đâu, nó khùng điên nên đứng nhìn vu vơ vậy thôi.”

“Chơi thân với nó à?”

“Không không, tui ghét con nhỏ đó lắm.”

“Ừ, tui cũng vậy, nhìn không ưa.” Trả lời cho có...

“Vậy à...”

“Mà sao biết nick tui?”

“Vậy mới hay. Sao tuần trước không thấy bạn đá bóng?”

“Ồ, tui bị đau chân, với lại đá dở, đá làm gì...”

“Đã đi, có người ủng hộ mà...”

“Ai mà thèm coi tui đá”

“Có...tui nè :> “

Gì vậy?Có vẻ không bình thường...

“Thôi tui buồn ngủ rồi. Có gì bữa sau chat. Bye“

“Ừm, ngủ ngon nha. Bye”

Tắt khung cửa sổ, nhìn vào cái nick vừa add : Solena. Là tên con gái, nick trẻ con, contact detail cũng chọn cái tên ưót át.

Tôi click vào đổi lại : Mít Ướt...

.....

Người gì mà ở ngoài khó ưa, lên mạng cũng vậy. Nói chuyện được vài câu cụt lùn rồi out mất tiêu, làm mình thức chờ cả đêm, còn bị mệt mỏi nữa chứ.

Mà sao hán bảo mình khó ưa? Mình có làm gì đâu, tự nhiên buồn quá. Đã vậy còn nói mình thích cái thằng kia nữa, nó bám theo mình đuổi hoài không đi, bức gần chết. Mình đứng nhìn hán mà cứ nghĩ là mình nhìn thằng kia, đúng là ngốc...

À ừ, cũng tại mình không chịu nói, làm sao người ta biết. Mình cũng thấy chán mình nữa nói chỉ người ta...

Tính ra hán cũng có lạnh nhạt với con gái đâu, không phải suốt ngày lúc nào cũng kè kè với con bé lớp dưới à? Nhìn vậy mà lúc cười cũng dễ thương ghê, ích kỷ quá, trước giờ chưa cười với mình lần nào, còn nạt nộ người ta nữa.

Thấy mặt mình cả ngày buồn bã, lại hay gắt gỏng, con bạn cứ hỏi mãi. Nhớ lại lúc thấy con bé đó ôm hôn hán giữa trường, mình tức không chịu được, con gái gì mà sỗ sàng hết biết. Phải chi mà mình cũng có được chút can đảm của nó...

...

Mấy bữa nay vào trường, lúc nào cũng ngáp ngắn ngáp dài, đêm nào cũng thức khuya để chat thành ra sáng nào cũng lật đật chạy tới chạy lui, rối tung cả lên.

Người gì như cú đêm, thức khuya để sợ, hèn chi ban ngày vào trường ngủ gục. Hèn là sắp đến Tết, toàn tập quân sự, nếu không chắc bị mẹ cắt luôn mấy tính. Khó thể không biết...

Ngày cuối trước khi được nghỉ, lúc ở nhà cả đêm ngồi tự nhủ, hôm nay phải dừng cảm tình hán nói chuyện. Quyết tâm là vậy, sáng ra quên sạch mất tiêu, cứ lén lút đi theo người ta. Nhìn hán nói chuyện rôm rã với mấy đứa nhóc rồi cười thật tươi, mình cũng muốn được như vậy.

Đang buồn còn gặp chuyện không đâu. Cái thằng kia cứ cà rồn với mình, cứ rủ đi chơi này nọ. Đã bảo không đi mà cứ lẻo đẻo theo sau mãi. Tức không chịu được. Chỉ muốn quay sang đá cho nó một cái. Sao mình thấy giống như đang chơi trò cút bắt, mình thì làm cái đuôi của người ta, còn nó thì làm cái đuôi của mình. Bế tắc quá, bao giờ mới chấm dứt được đây...

Hết ngày, mình vẫn không nói được, ôm nguyên cục buồn cùng cái mặt chủ ụ đi về nhà ăn Tết...

Mấy ngày Tết mình không đi đâu hết, ngồi buồn ở nhà không biết làm gì, suốt ngày cứ ngồi trước cái máy tính, chờ người ta online. Dù biết là không gặp, có ai giống con khùng như mình, Tết mà ngồi một chỗ. Chắc giờ này hán đi chơi hết nhè ra rồi...

Vậy mà tự nhiên thấy nick sáng lên, mừng ơi là mừng. Hán cũng không đi đâu hết, cũng ngồi ở nhà, hóa ra không chỉ có mỗi một mình mình khùng. ^^

Có ngày, mình ôm khư khư cái máy, ăn sáng cũng chat, ăn trưa cũng chat, ăn chiều cũng vậy. Mẹ tức quá mắng cho một trận, mới đầu năm mà bị mắng xui cả năm rồi. Híc. Năn nỉ ỉ ôi mãi, mẹ mới chịu không rút dây mạng. Nhìn bao người khác hạnh phúc,

còn mình thì lúc dỗi lúc no với tình cảm, mà tên đáng ghét kia còn không biết mình là ai nữa chứ. Chẳng lẽ cứ như vậy hoài sao. Buồn quá.

...

“BUZZ !!!”

Vẫn là cái kiểu buzz bất chợt đó, làm giật hết cả mình. Ý chang cái hôm đầu tiên chat, mình đợi mãi đến lúc ngủ gục, tự nhiên buzz một cái làm hết hồn bật dậy, đập đầu vào cái kệ, sưng nguyên một cục.

“Tui nè.”

“Hôm nay cũng không đi đâu chơi à?”

“Không, ở nhà cả ngày.”

“Lát nữa tui đi chơi với đám bạn rồi.”

“Vậy à? Đi đâu?” chợt mình thấy buồn buồn, vậy là hôm nay ngồi không một mình...

“Hẹn nhau trên Diamond, đi đâu thì chưa biết.”

“Uhm...”

“Mà quên nữa.”

“Sao?”

“Tui biết bạn là ai rồi”

“Là ai? Làm sao biết.” Giật mình, tim đập mạnh...

“Chờ chút, accept đi, tui share hình cho xem”

“Ok...”

Tấm hình mờ mờ dần hiện rõ trước mắt. Hình của lớp mình đây mà, chụp cái hôm văn nghệ 20 tháng 11.

“Hình lớp tui mà. Có gì đâu.” Lâm tưởng biết rồi, hết hồn, mà chẳng phải mình mong hấn biết sao.

“Tui biết mà.”

“Là ai?”

“Thì bạn thấy ai xinh nhất trong đó?”

“Không...không biết nữa.” Đưa tay lên ngực, tim mình đang đập rộn ràng...

“Cái cô áo tím xinh nhất. Là bạn phải không?”

“Xạo, xinh gì mà xinh.” bất chợt mình mỉm cười, mặt đỏ như gấc, ngượng hết cả người.

“Tui nói không sai chứ”

“...Ừ...Vậy bạn thấy sao?”

“Thì thấy xinh chứ sao?”

“Không phải mà...Bạn nói tui khó ưa mà.”

“Ừ thì hồi đó dễ ghét.”

“Vậy...bây giờ thế sao?”

“Thấy dễ thương, được chưa?”

“Mồm mép...”

“Thôi tui đi nha, gấp lại sau. Mà mai mốt đi học lại thì đừng lén lén đi theo tui nữa. Có gì gấp mặt nói chuyện được mà.”

“Ai thèm đi theo...”

“Thôi tui đi. Bye.”

“Bye...”

Out mắt rồi, đưa tay lên mặt, vẫn còn nóng...Giờ người ta biết rồi thì sẽ ra sao? Vậy là mình không còn phải lén lút nữa, nhưng mà mở miệng bắt chuyện thấy sao khó quá. Không được, phải dũng cảm lên chứ, bố mẹ cũng bảo mình gan lỳ cóc tía mà...

...

“Đi đâu vậy bé Ni?”

“Con lên Diamond, hẹn với bạn.”

...

Nếu thật lòng thích ai đó, người ta chắc chắn sẽ biết. Còn có đáp lại hay không thì còn tùy vào duyên phận. Thôi thì cứ để mọi thứ tự nhiên vậy, chuyện gì đến sẽ đến...

Tôi mỉm cười, dắt xe ra khỏi nhà. Không khí Tết thật ấm cúng làm sao...

Không khí ngày Tết dần trôi qua, cuốn theo những cánh mai vàng đi vào dĩ vãng. Còn lũ học sinh bọn tôi đến lớp với hành trang là những con buồn ngủ và sự lười biếng chất đầy trong cặp, thay cho sách vở.

Đứa nào cũng gật gà gật gù, ngáp lên ngáp xuống, chếp miệng tiếc rẻ những ngày được tự do ngủ nướng đến nứt cả mắt. Bọn con gái thì còn mãi mê tám chuyện, khoe nhau tiền mừng tuổi hoặc những tấm hình đi chơi đây đó. Ai cũng có thu hoạch riêng cho mình...

Với tôi thì ngẫm lại, mấy ngày vừa rồi ngồi ở nhà cũng không hẳn vô ích. Kể ra thì những lúc chat chit vu vơ đó cũng khá là thú vị, chúng làm tôi cảm thấy cuộc sống thường ngày hình như vừa được tô điểm thêm một chút sắc màu tươi tắn. Đờ buồn chán hơn, đờ nhạt nhẽo hơn, dù chỉ là chút ít thôi...

Cả bọn cố gắng lắm cũng chỉ câu giờ được tiết học đầu tiên, sang tiết sau, mọi thứ đều đầu vào đấy, nghiêm túc và hồi hã. Trên bảng viết những gì, thầy đang giảng những gì, hầu như không có đứa nào quan tâm đến. Cứ như là chương trình độc diễn trên sân khấu, mà ở dưới khán giả còn đang bận thả tâm hồn mình theo mây theo gió. Tôi ngồi xoay xoay cây bút, lòng thầm nghĩ có nên trốn xuống căn tin cho thoải mái hay không thì cửa lớp hé mở, một cô bé bước vào, lập tức ánh mắt của cả đám con trai đều hướng về phía đó... À, là mít ướt đây mà.

Đó là cái tên mà tôi đặt cho em vì lúc trước không biết em là ai, tên là gì. Đến khi biết rồi tôi vẫn quen mồm gọi như vậy. Kể cũng lạ, Tết mà không thèm đi đâu hết, chỉ ngồi ở nhà, lúc nào tôi ngồi vào máy là thấy em trên mạng. Nhớ lại, hồi đó mỗi lần tôi cảm giác có ai đang đi theo mình, xoay đầu lại thì luôn nhìn thấy em. Qua những buổi trò chuyện ngày Tết, gộp thêm vào những lần trước nữa, tôi biết là em thích mình, thậm chí còn nhiều nữa là đằng khác. Nhưng tôi chỉ muốn làm bạn với em thôi, một người bạn bình thường.

“Dạ, thầy cho em gửi bản photocopy bài tập tiếng Anh của cô cho các bạn...”

Em len lén đưa mắt nhìn về phía cuối lớp, chỗ tôi đang ngồi. Mấy thằng con trai nhao nhao cả lên.

“BQ nhìn tao kìa, sướng quá.”

“Mây đang mơ à, nhìn tao đây.”

“...”

Tôi bật cười, huýt sáo một tiếng, em lập tức quay mặt sang chỗ khác, hình như có chút ngượng ngùng...

Để trêu một tí xem, tôi lấy điện thoại ra bấm số... Em giật mình, lấy tay đặt lên túi quần đang run run. Bất gặp nụ cười khoái trá của tôi, em lườm một cái thật là đáng đá, trong lúc tôi vẫn liên tục nhá máy...

“Cả lớp trật tự.”

Ông giáo già gõ thước, lên tiếng trấn áp sự ồn ào.

“Em còn gì nữa không?”

“Dạ... không.” Giọng lí nhí.

“Được rồi, bài tập giờ ra chơi thầy đưa cho lớp trưởng phân phát, em có thể về lớp.”

“Dạ...”

Cô bé mít ướt bước ra cửa trong lúc vẫn liếc mắt nhìn, rồi đưa nắm đấm lên thay cho lời cảnh cáo. Cũng dữ dằn đấy, không hiền như mình nghĩ...

...

Đến lượt túi quần tôi run lên, có tin nhắn...

“Hay ha, dám trêu tui. Hên là để chế độ silent, không là chết rồi.”

“Có sao đâu, đùa chút mà. Hồi nãy làm gì nhìn tui hoài thế.”

“Ai mà thèm. Đang tưởng tượng à?”

“Thế à, coi như không có phước đó vậy.”

“Phước đức gì ở đây?”

“Thì được người đẹp để ý”

“Thôi đi, dè miệng thế.”

“Mà quên nữa, phải xưng là em với tui đó nha.”

“Mơ à? Làm gì mà tui phải gọi là anh?”

“Tui lớn hơn một tuổi. Không gọi là anh chứ là gì?”

“Thế à? Vậy tại sao học cùng khóa? Đừng có xạo.”

“Thiệt mà, hồi đó đi học trễ một năm.”

“Tại sao?”

“...”

“...”

...

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến, cả lớp nhao nhao ồn ào mặc cho ông thầy khan cả cổ dặn dò, nào là về nhà nhớ xem lại bài giảng, nhớ làm bài tập được giao... Nhiều thứ quá, tâm trí bọn nó bây giờ đang chạy nhảy ngoài kia mất rồi, làm sao nghe được những lời đó.

Tôi lấy cái mũ đội lên đầu, bước ra khỏi chỗ ngồi.

“Này, đi đâu đấy?”

Tiếng thằng Đức kể bên vang lên.

“Đi xuống căn tin, có gì không?”

“Lên lớp Anh đúng không? Hồi nãy tao thấy rồi...” Nó cười bí hiểm.

“Ừ...”

...

Tại sao lại chọn cái phòng này làm lớp của mình, nằm tốt trong kẹt, vừa u ám vừa bất tiện. Mỗi lần muốn đi lên xuống cầu thang là phải nguyên một vòng, thật là khó chịu.

Tôi đứng trước cửa lớp, nhìn vào tìm kiếm.

“Bạn kiếm ai?”

Cô bé lớp trưởng dễ thương tươi cười hỏi. Giờ mới để ý kĩ, lớp này nhiều con gái xinh thật, hèn chi thành tâm điểm của cả khối.

“BQ có trong lớp không?”

“Có, bạn chờ chút. Q ơi...”

Cô bé xoay đầu vào cất tiếng gọi.

“Ừa mới đây mà, chạy đi đâu mất rồi?”

Tôi thừa biết là em trốn ngay khi thấy tôi rồi mà.

“Thôi mình về.”

“Không đợi một lát à? Chắc nó đi đâu đó chút thôi...”

“Không sao. Chào bạn.”

Mỉm cười bước xuống cầu thang, tôi lấy điện thoại ra, vừa đi vừa bấm:

“Tui đi xuống căn tin, trốn tiếp đi nhé. Không ra thì từ nay về sau khỏi gặp.”

...

“Này, đi gì mà nhanh thế...”

Em chạy theo xuống sân trường, vỗ vai tôi nói.

“Không phải không muốn gặp à?Sao giờ xuống đây thế?”

Tôi cười thích thú.

“Thì...”

Nhìn điệu bộ lúng túng của em, tôi bật cười.

“Mới chạy có chút xú mà tỏ dõc ghê vậy.”

“Chút xú gì?Ba tầng lầu đó...”

“Cầm lấy...”

“Gi vậy?”

“Lau mồ hôi đi. Hay muốn tui lau giùm.”

Em giặt tập khăn giấy, đỏ mặt hờn dỗi:

“Không cần...”

“Ha ha...”

Từ hôm đó, cứ mỗi giờ ra chơi, không kể sáng hay chiều, hoặc những lúc tan học, tôi và em đều gặp nhau, cứ ai được ra sớm hơn thì lại đến lớp tìm người kia. Không xuống căn tin ăn quà vặt thì lại tìm ghế đá dưới bóng cây tonào đó ngồi nói chuyện. Mỗi lần bắt gặp tôi và hóc đùa giỡn hơi thái quá, ôm vai vịn cổ nhau thì ánh mắt em lại xuất hiện tia lửa. Mà hình như dần dần nhóc cũng ghét em ra mặt. Phiên phức thật, thôi cứ giả làm đà điểu, chui đầu vào cát, không nghe không thấy...

...

“Này, tao hơi mày một chút.” Thăng H gọi tôi trong lúc đang ngồi phì phèo điếu thuốc ở quán cà phê bên đường.

“Sao?”

“Mày... đang cưa con BQ hả?”

“Điên à?” tôi cười lớn.

“Thế mày có thích nó không?”

“Cũng không.”

“Vậy đừng đi chung với nó nữa.” nó lên giọng.

“Tại sao? Là bạn đi chơi với nhau có gì bất thường à?”

“Mày biết là tao thích nó mà. Mày cứ kè kè với nó, tao thấy khó chịu, hiểu chưa.”

Tôi búng cái tàn thuốc đang cháy dở trên tay ra xa, lấy một điếu mới trong bao châm lửa.

“Tao bảo này H, mày thích nó là chuyện của mày. Có cưa được nó hay không cũng là chuyện của mày. Tao không quan tâm, cũng không xen vào, lại càng không muốn giành giật, nhưng mày đừng có ra lệnh cho tao như vậy chứ.”

“Mày đã không thích thì tránh xa nó ra. Lãng vãng ở gần làm gì? Tao không thích cái kiểu chường mắt đó.”

“Từ khi nào mà tao phải nghe lời của mày thế?”

“Hồi đó thì chê này chê nọ, bây giờ thì lúc nào cũng đi chung. Không phải muốn phá đám chứ là gì?”

“Mày sợ thất bại à?”

“Tao mà sợ? Mày nghĩ mày là ai?” Nó bực bội.

“Tốt. Thế thì cạnh tranh công bằng nhé. Bắt đầu từ bây giờ tao cưa nó đấy.”

“Được. Thích thì chiều.”

Nó đứng phắt dậy, quay mặt bỏ đi.

Tôi nhìn theo cười nhạt, đưa điều thuốc đang cháy dở lên miệng, xiết một hơi dài rồi từ từ nhả khói. . .

“Đại ca, giành với nó làm gì? Anh cũng đâu thích BQ đâu.”

“Tao không thích cái kiểu lúc nào cũng tưởng mình là người bề trên của nó.”

“Làm thế mất lòng bạn.”

“Bạn?Mày không thấy thái độ nó à?Nếu nó coi tao là bạn thì tao sẵn sàng chiều ý. Còn đấng này thì sao?Tao ghét cái kiểu lúc nào cũng ý vào ông già quyền thế của nó. Cứ nghĩ có tiền là muốn gì cũng được à?”

“Ừ...”

“Chả qua là mình giúp được cho nó, nên nó không khinh bỉ mình như mấy đứa khác thôi. Thế mà gọi là bạn à?Mày không thấy thằng Đức hả?Nhà có thua gì nó, nhưng có bao giờ mà phách lối, đề đầu người ta như nó chưa?”

“Cũng phải...”

“Thôi đừng quan tâm, xuống đồng tiến đá banh cho khôe. Cứ mặc kệ nó.”

“Ừ, thôi mình đi...”

.....

“Này, chờ Q với.”

“Chậm như rùa.”

Sao lúc nào cũng hỏi hã thế không biết.

“Thấy ghét, làm gì mà đi nhanh vậy?”

“Có nhanh đâu, tại Q chậm thì có.”

“Xạo...”

“Sao hôm nay không mặc áo dài?Đầu tháng mà.”

“Áo dài nóng nực khó chịu lắm, thích mặc đồng phục thể dục hơn.”

“Thấy Q mặc áo dài xinh hơn...”

“Vậy lần sau Q mặc...”

“Ha ha...”

“Trêu Q phải không?Mà Q nói rồi, thích làm con trai cơ.”

“Thế à?Làm con trai thì chỉ thích con gái được thôi, Q mà thích con trai là bị kêu bê dê đó.”

“Thì sao?”

“Có chắc là không thích ai không?”

“...”

Đáng ghét thật, cố ý trêu mình đây mà.

Tuy là bây giờ thân nhau hơn, lúc nào trong trường cũng đi chung với nhau, hẳn thừa biết là mình thích hẳn chứ có phải là không đâu. Mình nói với hẳn mình thích hoa bách hợp, chỉ nói cho mình hẳn nghe mà thôi, rồi khi lên mạng mình còn để status:

“Ai biết tui thích hoa gì, tui lấy làm chồng.”

Rõ ràng quá còn gì...Vậy mà vẫn không thèm đá động, cứ trơ trơ ra đó. Trong lúc mấy đứa con trai còn lại nhao nhao bay vào hỏi...

Chẳng lẽ bắt con gái phải chủ động mở lời trước sao? Không được, quê chết mất. Người gì mà kì cục, gàn dở.

Mình không chịu nổi mùi thuốc lá, bởi vậy ở nhà mỗi lần hút thuốc là bố phải đi ra ngoài. Mình nói hấn bỏ thuốc lá đi, hại lắm vậy mà không chịu nghe. Nhưng mà cũng dễ cung đó, biết mình ghét cái mùi nồng nặc khó chịu đó, mỗi lần đi chơi với mình, hấn đều không hút. Tính ra cũng không đến nỗi vô tâm cho lắm.

Nếu không có chút cảm giác gì, sao hấn lại quan tâm đến mình như vậy, lúc nào cũng nhắn tin hỏi thăm, rồi hay mua cơm trưa cho mình, cả mấy lần đi xuống căn tin vào giờ ra chơi cũng vậy. Tuy là lúc nào cũng chạy nhanh, nói là không đợi, làm mình đi theo toát mồ hôi, mèm vấp té mấy lần, nhưng đến nơi thì lại thấy hấn chìa bọc khăn giấy với ly nước ra, cười hi hi. Nếu đi chơi với mình không vui, thì hấn đâu có cười nhiều đến vậy, lúc trước hầu như không bao giờ thấy cười.

Người ta bảo con gái phức tạp, sớm nắng chiều mưa, mình thấy hấn còn khó dò hơn, không biết đang nghĩ gì, định làm gì, lại thích chơi trò bất ngờ nữa. Có hôm đang ngồi xem film ở rạp, tự nhiên nói đi ra ngoài một chút rồi biến đâu mất. Bố người ta ngồi tù ngủ một mình với bịch bắp rang. Đang buồn bực thì thấy hấn quay lại, trên tay cầm một bó hoa tươi thắm. Mình chợt nhớ là hồi nãy khi đi ngang chỗ bán hoa, mình có khen hoa đẹp... Đùng là vừa đáng ghét vừa đáng yêu mà...

Mình không tin là hấn nhất đến nỗi không dám mở lời. Người như vậy mà sợ cái gì... Vậy thì tại sao chứ? Tại sao đến một câu đơn giản đó cũng không nói ra được?

Hay tại vì mình suy nghĩ viển vông, có lẽ hấn không hề thích mình, chỉ xem mình như một người bạn, hay như một cô nhóc khờ khạo mà thôi...

...

“Hôm nay đi đâu vậy?”

“Không phải hôm qua Q nói thêm ăn kem sao?”

Lời mình buột miệng nói ra mà hấn cũng nhớ sao... Nhưng mà... Càng nghĩ đến càng khó chịu, càng buồn hơn...

“Làm gì đứng chình ịch ra đó vậy? Đi nào...”

“Ừ, ừ...”

Phố xá chiều về đông đúc người qua lại, từng dòng xe hơi hả dọc theo con đường một chiều, cứ như là dòng thác... Đông quá, làm sao qua đường được đây...

Nhớ hồi còn bé, mỗi lần như vậy, bố đều nắm lấy tay mình và đưa em, từ từ dắt cả hai đi qua, lúc đó mình có cảm giác rất tin cậy, an tâm trong sự đùm bọc của bố.

“Đi nào. Sao lại đứng một chỗ nữa rồi thế này?” thắc mắc không hiểu...

Thoáng nhìn về phía trước, như hiểu được gì đó, hấn mỉm cười rồi bắt chợt nắm lấy tay mình...

“Đi thôi, cô khờ...”

Đây là lần đầu tiên hai đứa gần nhau như vậy, trước giờ dù vẫn đi chung, nhưng hình như hấn luôn cố giữ khoảng cách. Tim mình đang đập mạnh, cảm giác rất khó tả. Tay hấn không to như tay bố, nhưng lại ấm hơn nhiều.

Cả hai vẫn nắm tay nhau, bước chậm chậm qua đường. Hấn đi bên phía dòng xe đang chạy, che chở cho mình. Chưa bao giờ mình có cảm giác an toàn như vậy, ngay cả khi đi với bố. Mẹ thường nói người con yêu là người mang lại cho con sự an tâm tuyệt đối, không hề sợ sệt dù có chuyện gì đi nữa. Vậy thì có phải là cảm giác như bây giờ không?

Chỉ đơn giản là một cái nắm tay thôi, nhưng rất nhiều ý nghĩa...

“Qua rồi, giờ đi được chưa? Làm gì mà mặt đỏ lên hết vậy?”

Mình vẫn đứng yên một chỗ, cúi mặt nhìn xuống đất.

“Đi nào...”

Hấn cười rồi buông tay ra, bước về phía trước. Đùng buông ra mà... Mình vội theo nắm lại, thật sự là không muốn rời bỏ cái cảm giác đó một chút nào. Hấn thoáng ngạc nhiên giây lát rồi im lặng.

Cả hai cứ đứng như vậy, không ai nói gì, lát sau hấn xiết chặt tay lại rồi lên tiếng:

“Đi nhé.”

Khẽ gật đầu...

Hai đứa tiếp tục bước từng bước bên nhau. Nắng chiều nhẹ nhàng buông xuống con đường đầy khói bụi, tấp nập dòng người...

Mặc dù tiếng nói, tiếng xe ồn ào khắp xung quanh, nhưng lúc này mình chỉ còn nghe được tiếng tim đập từng nhịp, từng nhịp trong sự tràn đầy yêu thương.

Không quan tâm ai sẽ nói trước nữa...

Dồn hết can đảm...

“Q...thích...T...”

Vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười...

Nhưng nụ cười bình yên, ấm áp lạ lùng.

Trong cuộc sống, nỗi buồn nhiều hơn hạnh phúc. Nhưng người ta vẫn mãi tìm kiếm, vẫn mãi mong chờ. Có lẽ vì hạnh phúc mỏng manh, không phải lúc nào cũng xuất hiện, nên chúng ta phải biết nắm lấy cơ hội, bắt lấy nó và giữ thật chặt.

Đừng buông tay ra nhé...

“Làm gì mà mặt mày chùng ịch thế?”

Nhóc xoay người bước đi, không nói một lời nào.

“Này. . Sao tự nhiên lại tránh mặt anh.”

Tôi chạy theo nắm tay lại.

“Bỏ ra.” Nhóc vùng vằng.

“Dạo này em làm sao thế? Lúc nào mặt mày cũng chằm chằm...”

Nhóc cười nhạt chua chát:

“Chẳng làm sao hết. Còn anh dạo này có vẻ sung sướng quá nhỉ?”

“Em đang nói gì vậy?”

“Tôi hỏi anh, anh có thích BQ không?”

“Em hỏi để làm gì?”

“Có hay không?” Nhóc gằn giọng.

“Không...”

“Vậy thì tại sao anh làm vậy? Tại sao lại theo đuổi nó. .”

“Chẳng vì sao cả...”

Nhóc cười lớn hơn rồi bỗng dưng im bật...

“Đừng tưởng tôi không biết, chỉ vì tranh giành với thằng H thôi, đúng không?”

“Không hoàn toàn là vậy...”

Nhóc giận dữ hét lên thật to:

“NÓI DỐI !!!”

“Bình tĩnh, làm gì mà em nóng giận như thế.”

“Con trai thằng nào cũng khôn nặn như nhau cả. Anh là đồ tồi tệ.”

Dứt lời, nhóc lạnh lùng bỏ đi, tôi biết có đuổi theo cũng không giải quyết được gì...Nhóc mà tức lên thì có trời xuống mới xoa dịu được. Tôi tự thấy mình cũng không cần phải đi năn nỉ em, thật là giận hờn vô lý...

Tôi tề à?

Không phải đa số con trai đều như vậy sao? Những thằng như tôi nào có thiếu gì? Bọn họ và tôi vẫn thờ, vẫn đi lại, vẫn tồn tại đầy rẫy khắp nơi trong cuộc sống này đó thôi.

Khốn nạn à?

Nhóc nói con trai chúng tôi đều như thế. Vậy khi chúng tôi yêu ai đó thật lòng, toàn tâm toàn ý lo cho con gái bọn em. Thì các em lại phũ phàng bỏ rơi chúng tôi theo cái cách tàn nhẫn nhất. Và khi nhìn chúng tôi đau đớn thì các em lại hả dạ, mát lòng. Con trai khốn nạn, vậy còn con gái thì sao?

Tuy biết rằng không phải ai cũng như thế và tôi biết BQ chắc chắn cũng không phải là người như vậy, nhưng tôi lại đang làm gì thế kia?

Tôi không gat nhóc, chuyện ganh đua với thằng H thật sự không đáng. Tôi không phải là một đứa si diện hảo, lại càng không phải là hạng người hận thù sâu đậm, giận cá chém thớt. Tôi không coi BQ là vật thay thế để tôi trả thù đời, trả thù người con gái đã từng lừa dối tôi.

Vậy thì là vì cái gì?

Tôi thích em? Chắc không phải đâu.

Đối với em tôi chỉ có một chút cảm giác mà chính tôi cũng không biết nó là gì. Lúc nắm tay em thật chặt, trong giây phút ấy, đơn thuần chỉ là tôi cảm nhận được sự vui vẻ, bình yên trong tâm hồn. Có lẽ vì không muốn mất đi cái cảm giác đó, tôi đã không buông tay mình ra...

Phải chi em đừng thích tôi làm gì, tôi không xứng với tình cảm chân thành của em...

Trong lòng tôi lúc này chỉ có một người con gái, một người đang ở rất xa...

Lợi Lợi...

Khi tình cảm tìm đến với mỗi người chúng ta, đó gọi là duyên phận.

Nhưng có nắm lấy nó hay không thì đó lại là sự lựa chọn.

Và tôi biết, người tôi chọn không phải là em.

Có lẽ tôi quá ích kỉ... 14/2, Valentine...

Mấy ngày nay tránh mặt em, tôi toàn lang thang khắp nơi trong sân trường vào giờ ra chơi, em có lên lớp tìm tôi nhưng không gặp.

Hôm nay tự nhiên tôi không muốn ra khỏi lớp nữa. Một phần vì đêm qua thức khuya làm người mệt mỏi, phần là vì tôi chán ghét cái cảm giác đi mà không biết mình đi đâu lắm rồi. Săn tiện đang buồn ngủ, tôi gục đầu xuống bàn...

Đang thiêu thiêu ngủ thì có ai đó đánh mạnh lên vai một cái, tôi bật người dậy thì thấy em đang trước mặt, tay để sau lưng, cười nghịch ngợm...

“Giờ này mà ngủ gục, lười biếng thế.”

Tôi gãi đầu cười xòa cho qua chuyện... Em dịu dàng lên tiếng:

“Hôm qua thức khuya phải không?”

“Ừ...”

“Làm gì vậy?”

“Không làm gì cả...”

“Hừ quá. Nay...”

Em đưa tay ra phía trước, đặt lên bàn một món quà xinh xắn được gói cẩn thận. Hi vọng không phải chocolate. Một trong những thứ tôi ghét nhất, chỉ thiếu điều chưa cầm thù mà thôi...

“Sao vậy? Có về T không thích?” Em bối rối.

“Không, không... Thích chứ, hơi ngạc nhiên một chút thôi...” Tôi cố cười cho em vui, cầm lấy hộp quà để xuống học bàn.

“Hi hi...”

Dịu dàng ngồi xuống bên cạnh tôi, em hỏi:

“Mấy bữa nay đi đâu vậy?Q tìm hoài không thấy...”

“Không, có chút chuyện nên qua kiếm mấy đứa em thôi.”

“Kiếm cô nhóc đó nữa à?”

“Q không vui à?”

“Không phải, chỉ là...mỗi lần thấy T đùa giỡn hơi quá với nó...”

“Sao?”

“Q thấy...tức tức...”

Em đỏ mặt lí nhí...

Ghen !

Mệt mỏi thật, đã là gì của nhau mà ghen...

“Quà của Q đâu?” Em lém lỉnh đưa tay ra, đòi hỏi...

“Q không biết ý nghĩa của ngày Valentine à?Ngày này chỉ có con gái tặng quà cho con trai thôi...”

“Biết chứ, mà chẳng lẽ...thật không có gì sao?Cũng không có gì muốn nói à?”

Mặt em buồn buồn, pha lẫn vẻ thất vọng trong khi vừa lúc này còn tươi cười. Giống như một bông hoa mưỡi giờ vào lúc rạng rỡ nhất, xinh đẹp nhất bất chợt tàn đi nhanh chóng...

Thứ làm tôi khó chịu nhất là nước mắt con gái, còn thứ làm tôi dễ xiêu lòng nhất có lẽ là khuôn mặt của em lúc này...

“Đùa thôi, đã hết ngày đâu, còn sớm mà. Cứ chờ đi nhé.”

Tôi mỉm cười, nắm lấy tay em

“Thật không?Nhưng mà...”

“Sao?”

“Bỏ tay ra đi...đang trong lớp...kì lắm...”

“Ha ha...Thôi được rồi. Q về lớp đi, sắp hết giờ ra chơi rồi.” tôi liếc nhìn đồng hồ trên tay...

“Ừ, Q về nhé, có gì tan học gặp...”

“Bye...”

Sự vui mừng đã trở lại trên gương mặt em, cái vẻ hồn nhiên ngây thơ này mới là BQ mà tôi biết.

Hoa mưỡi giờ sau khi tàn thì không thể nào khoe sắc được nữa. Nhưng em thì có thể. Tôi không nên làm em buồn thêm nữa...

“Alo”

“Hôm nay mày học 3 tiết thôi phải không?”

“Ừ, sao hả đại ca?”

“Lên lớp đi, tao đưa cho chìa khóa xe, lát mày tan học chạy đi mua giùm tao chocolate.”

“Em thì biết gì mà mua?Loại nào?”

“Cái nào cũng được, thấy cái nào đẹp thì mua. Lên ngay đi.”

“Ừ, em lên liền...”

Cúp máy, tôi từ từ gỡ giấy bọc của món quà...

Là chocolate...

...

Ngày 15/2,

Hôm nay là sinh nhật tôi. Bạn bạn bảo không có đĩa nào sướng như này, hôm trước vừa được quà Valentine, hôm nay cũng vậy...

“Q mua làm gì cho tốn tiền. ”

“Không sao mà. T vui là được.”

Lại cười tít cả mắt, lúc em cười rất là dễ thương và đáng yêu...

“Cám ơn Q.”

“Vẫn không có gì nói với Q à?”

“Nói chuyện gì?”

“Không...không...có gì đâu.”

Gần đây em thường hay hỏi tôi câu hỏi đó.

Tôi biết em muốn nghe gì, biết lắm chứ. Có lẽ em nghĩ tôi nhất gan, đến con gái như em còn dám mở lời trong khi tôi thì lại im lặng mãi.

Em à, câu nói đó thật sự rất dễ dàng, không biết tôi đã nói ra bao nhiêu lần rồi. Nhưng nếu nó mang theo sự dối trá thì em có còn muốn nghe hay không, có còn cảm thấy hạnh phúc hay không?

Càng ngày tôi thấy mình càng đi quá xa. Tôi đang làm vậy bản lên tâm hồn trong sáng như trang giấy trắng của em.

Nếu em không đau buồn, không u sầu khi biết sự thật thì tôi rất sẵn lòng bước ra ngay lập tức khỏi cuộc đời em, không bao giờ trở lại...

Ngày 8/3,

Cầm trên tay lẵng hoa hồng đỏ thắm, tôi mỉm cười lên xe về nhà.

BQ thích hoa bách hợp, nhưng ở thành phố này làm sao mà đào ra được. Đến hình dáng của nó thế nào, tôi còn không biết.

“Anh tìm thấy rồi, lá điều bông.

Mang về đây em đã lấy chồng.

Em đã hẹn đợi lá điều bông.

Sao em nỡ bỏ đi lấy chồng?”

Vậy đây, lúc đó tôi nghĩ loài hoa làm em thích mê hẳn có lẽ cũng giống như ở trong bài hát trên. Tuy chưa đến nỗi không có thật nhưng chắc phải khó kiếm lắm, sang trọng lắm.

Hóa ra tôi đã nhầm...

Hoa bách hợp của em còn được biết đến với cái tên quen thuộc, rất đời bình thường khác :hoa loa kèn.

Phải rồi, em ngây ngô, hồn nhiên, em có từng đòi hỏi điều gì cao xa với tôi đâu. Em thích loài hoa bình dị ấy, nó đơn giản như điều mà em đang chờ đợi ở tôi. Một tiếng yêu...

Chỉ là một điều nhỏ nhặt thôi, ấy vậy mà tôi nào có làm được cho em...

Hôm nay là ngày quốc tế phụ nữ, cái ngày mà đa số với mấy đứa con trai là cực hình trong năm. Phải trực vệ sinh, phải mang cặp giùm, phải chiều chuộng cung phụng, phải...nói chung là đủ thứ.

Tôi hỏi em thích gì, em chỉ thì thầm nói muốn được đi chơi với tôi mà thôi. Chiều hôm đó, tôi đặt sẵn bàn ở nhà hàng, trong đầu đã có kế hoạch chu đáo...

...

“Tao bảo này, giúp tao một chút.”

“Sao đại ca?”

“Mà quên nữa, có hẹn với con Tr hôm nay không?”

“Không, nó bận ở nhà ăn tiệc rồi.”

“Vậy một chút nữa, mày mang theo giỏ hoa này, đến chỗ KFC đối diện nhà hàng, ngồi đó ăn uống một chút, cỡ 6 giờ là tao sang lấy.”

“Rồi sao em về?”

“Lấy xe khác mà đi, dưới nhà đây, lát tao đưa chìa khóa cho. Mà hôm nay mày có ở lại nhà tao không?”

“Có chứ. Máy giờ anh về?”

“Chắc tối mới về. Có gì xuống mở cửa cho tao nhé.”

“Được mà...Anh hẹn với BQ hả?”

“Ừ, có gì không?”

“Không. Chỉ là...”

“Nói đi.”

“Anh nên dừng lại. Em thấy tội cho nó...”

“Ừ...”

Có phải tôi là một kẻ dối trá, đang lừa gạt tình cảm của người khác?

...

Dừng xe gần nhà em, tôi đưa tay lên xem đồng hồ, gần 6 giờ rồi, đi đâu thế không biết. Tôi không có thói quen chờ đợi, nhưng thôi hôm nay đành chiều em vậy...

“Chờ ai đấy?”

“Sao trễ vậy...”

Nhìn em đang thở dốc, trán lấm tấm mồ hôi, chắc vừa mới chạy đi đâu về đây.

“Xin lỗi nha...Tự nhiên ông thầy hôm nay giữ lại lâu quá...Đừng giận nha...”

“Không có gì đâu. Mà sao Q bảo hôm nay không đi học thêm mà...”

“Thì...tại muốn đi chơi với T mà...xin nghỉ một buổi mà mẹ không chịu...”

“Thôi vào cất cặp sách rồi tắm rửa đi, cả người ướt đầm mồ hôi kia.”

“Có giận không?Bắt T chờ này giờ...”

“Giận hờn gì. Khờ quá.”

“Vậy chờ Q chút nha. Nhanh lắm...”

“Cứ từ từ, không sao...”

Em cười rồi chạy lảng vảng vào nhà...Tôi không giận, chỉ tội thẳng dê già chờ...

...

“Xong rồi nè...” Em lay nhẹ vai tôi.

Hôm nay em đẹp quá, chưng diện y như một nàng công chúa. Những lần trước toàn là quần dài với áo thun đơn giản nhưng khi đi trên đường cũng đủ làm khối anh phải ngoái đầu lại. Nhìn từ đầu đến chân, không có chút nào giống con trai hết, vậy mà lúc nào mở miệng cũng đòi làm con trai...

“Sao thế?”

Tôi lắc đầu, thật là...tự nhiên vừa rồi lại ngẩn ngơ cả người ra...

“Không có gì. Mình đi nhé...”

“Khoan, chào mẹ Q đã...” Em hướng đầu về phía cửa.

Gặp mẹ em tôi mới hiểu tại sao cô khờ này đẹp như vậy. Em được thừa hưởng tất cả từ mẹ. Chỉ khác ở cái vẻ sôi nổi thích chạy nhảy lung tung, còn mẹ em thì hiền hậu, ôn tồn như dòng sông êm đềm. Nhìn tôi một lúc, bà nhẹ nhàng cất tiếng:

“Đi cẩn thận nha hai đứa.”

“Dạ.”

Thằng nhóc em thò đầu ra, cười ranh mãnh:

“Heo mập đi chơi vui nhé.”

Em đỏ mặt, lườm nó...

“Thằng này, đừng trêu chị chứ.” Mẹ em véo tai thằng nhóc, trách móc.

Tuy bà không nói ra, nhưng từ đôi mắt hiền dịu, tinh đời ấy tôi cảm nhận được lời nhắn nhủ. Không, nó như là một mệnh lệnh: “Cháu phải đối xử tốt với con gái của bác.”

Tự nhiên tôi chợt thấy lạnh người...

...

Vừa chạy xe tôi vừa hỏi:

“Sao hôm nay ăn mặc đẹp thế?”

“T không thích à?”

“Không phải, hôm nay Q đẹp lắm...”

“Xạo...” Em cười khúc khích.

“Hồi nãy hồi hộp dễ sợ.”

“Sao vậy?”

“Khi nãy mẹ Q nhìn T chăm chú, có vẻ dò xét kĩ lưỡng lắm. Y chang như Q đang dẫn bạn trai đến ra mắt gia đình vậy...”

“Chứ không phải như vậy à? Hay là T không...”

Tôi lập tức chuyển chủ đề:

“Mà quên nữa...”

“Hử?”

“Heo mập. Ha ha...”

Em đánh một cái vào lưng tôi.

“Cấm gọi như vậy.”

“Thế sao em của Q gọi được.”

“Hồi nào, lát về xử nó...”

“Heo mập thật hung dữ. Ha ha. .”

“Thôi nha...”

“Ha ha...Thôi đừng đánh nữa, để chạy xe nào.”

...

Kéo ghế cho em ngồi xuống, tôi cầm lấy menu của anh phục vụ vừa đưa...

“Q ăn gì? Hay để T gọi món Q thích luôn nhé...”

“T nhớ hả?” Mặt em lộ rõ vẻ vui mừng.

Tôi nháy mắt rồi chỉ ngón tay lên đầu mình.

“Chỗ này còn hoạt động tốt lắm.”

Em gật đầu, cười thật tươi...

Thật ra tôi không phải là một đứa học sinh cá biệt vì ngu dốt. Tôi có một trí nhớ rất tốt, và cũng khá nhanh nhạy. Ngày xưa còn đi học, không lúc nào phải làm phiền lòng thầy cô, những cuộc thi thành phố không bao giờ vắng mặt của tôi. Lên cấp ba, những hôm lấy đêm làm ngày, chìm trong rượu và cần thuốc như điên làm đầu óc tôi dần mụ đi. Nhớ lại lúc quyết định cắt bỏ, ban đầu có cảm giác cứ bức rức, khó chịu, học hành thi không đâu vào đâu. Có mấy tờ giấy mỏng lét mà đọc mãi không thuộc. Người thi cả ngày như cái xác chết trôi, lừ đừ vật vờ... Bây giờ thì cũng đỡ nhiều, nhưng không thể nào được như xưa nữa, đó là hậu quả tôi phải đánh đổi cho những tháng ngày ăn chơi, sa đọa...

“Này, mặt Q bị dơ kia.”

“Đâu?”

“Vào nhà vệ sinh xem đi, nhìn như ma lem ấy.”

“Chờ Q chút. Quê quá...”

Em đỏ mặt, rời khỏi chỗ...

Chỉ chờ có vậy, tôi đứng lên, bước ra cửa, hối hả chạy sang bên đường...

Thằng dê già đang ngồi tằn ngằn một đồng, trước mặt là đĩa gà chỉ còn lại xương.

“Má, chờ ông mệt quá.”

“Tao có muốn đâu. đưa tao giò hoa, lệ lên.”

“Đây nè. Nãy giờ ai cũng nhìn tui, kiểu như hẹn với bồ mà bị cho leo cây vậy.”

“Ha ha...”

“Còn thuốc không? Ngồi chán quá hút hết rồi.”

“Tao không đem theo, trên đường về mua đi.”

“Ồ...”

Lấy tấm thiệp trong giò hoa để lên bàn, tôi hí hoáy viết...

...

Về chỗ ngồi, em vẫn chưa ra, đúng là con gái, chắc nãy giờ ở trong đó soi tới soi lui đây. Nhẹ nhàng đặt giò hoa xuống, khăn trải bàn che mất rồi, chắc em không thấy đâu.

Em từ từ đi ra, mặt phụng phịu hờn dỗi...

“Có gì lạ đâu.”

“Vậy à? Chắc hồi nãy nhầm.”

“Làm người ta sợ...”

“Sợ gì...”

“Sợ... xấu...” em thẹn thùng.

“Trời, đúng là điệu mà. Được rồi, lúc nào mà chẳng xinh.”

“Chỉ được mỗi cái miệng...”

Tôi lấy chân đẩy giỏ hoa sang phía em, làm bộ như bất ngờ...

“Có gì dưới chân vậy?”

“Đâu?” em nhìn xuống tìm kiếm.

Cầm giỏ hoa lên tay, tôi thắc mắc:

“Hình như ai để quên. Có thiệp nè.”

...

“8/3 vui vẻ,

Luôn xinh đẹp và hạnh phúc nhé, heo mập”

...

“Ai mà biết biệt danh của Q vậy. Ha ha, chắc theo dõi ghê lắm. Sướng nhé, có người thầm thương trộm nhớ nè...”

“Đúng là... còn giả bộ nữa hả...”

Em đánh tôi một cái, cười hạnh phúc, mặt ửng hồng...

“Ở đâu ra vậy? Hồi nãy đâu có thấy đâu...”

“Thấy hay không?”

“Toàn làm người ta bất ngờ. Thấy ghét.”

“Thế Q có thích không?”

Cầm lấy cái giỏ trên đôi bàn tay nhỏ nhắn, em cúi đầu xuống ngửi mùi hương thơm nhẹ đang tỏa từ những bông hoa rực rỡ. Em dịu dàng cất tiếng:

“Thích lắm... Cảm ơn T.”

Bất ngờ, em hôn tôi một cái sau đó liền cúi đầu xuống, đỏ mặt, im lặng không nói lời nào.

Tôi hơi ngạc nhiên trước hành động này của em. Trước giờ em rất ngại ngùng, lại hay mắc cỡ, lúc mới biết nhau, em đến lớp tôi nhưng không dám vào tìm, chỉ đứng trước cửa đợi. Có lần ngồi trong lớp, tôi nắm tay em, em không chịu, bảo đừng người, người lắm.

...

Ăn xong, tôi đeo em đến một quán cà phê lãng mạn. Không khí ấm cúng được bao quanh bởi những bản tình ca bất hủ và những ngọn nến lung linh.

Nãy giờ em vẫn còn ngại, lâu lâu chỉ lí nhí vài câu...

Cô phục vụ bưng ra hai ly nước đặt xuống bàn, tiếp đến là ngọn nến màu vàng, được để trong một lọ thủy tinh bé nhỏ đầy màu sắc.

Bất chợt cô ta trượt tay, lọ nến rơi xuống phất tóe. Đang mãi lắng nghe tiếng nhạc êm dịu, tôi vẫn không để ý. Em hốt hoảng đưa tay ra đỡ...

“Bộp.” Nó rớt xuống tay em rồi lăn long lóc trên sàn...

“Ui da...”

Giật mình nhìn sang bên cạnh.

“Q có sao không?... Chị làm gì vậy?”

Tôi nắm lấy tay em trong lúc tức giận quát vào cô phục vụ. Mọi người đều hướng ánh nhìn về chỗ chúng tôi, lúc này mắt tôi đang có lú. ...

“Xin lỗi anh chị... Xin lỗi.”

“Không sao mà T, đừng nóng...” em nắm tay tôi lại, mặt vẫn nhăn nhó vì đau.

Nghe tiếng em gọi, con giật bồng nhiên biến mất. Ngày thường tôi có nóng nảy như vậy đâu, nhưng tại sao vừa rồi tôi lại trở nên như thế. Có lẽ vì lo lắng cho em

“Xin lỗi...” cô phục vụ vẫn cúi đầu...

“Xin lỗi chị, tôi nóng quá, không sao đâu...”

“Dạ, cảm ơn...”

Suy nghĩ lại mình cũng thật quá đáng, làm công rất cực khổ, phải chịu đựng từng đồng từng cái một. Tại sao lại quát mắng người ta như vậy, tôi cũng từng trải qua cảm giác đó, tại sao không hiểu cho người ta chứ. Có lẽ nếu mà người bị là mình, tôi chỉ cười cho qua chuyện mà thôi? Tại sao...

Tôi lấy khăn lạnh đắp lên vết bồng cho em, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt mọi ngày giờ bị phỏng rộp thật tội nghiệp.

“Q có đau không?”

“Không sao mà... Bị nhẹ thôi.”

“Phỏng to vậy mà còn nói. Sao khờ thế?”

“Khờ gì?” em nhấp nháy đôi mắt long lanh, thắc mắc.

“Đỡ làm gì. T có bị phỏng cũng có sao đâu.”

“Q không muốn T bị gì hết.”

“Tại sao?”

“Nếu đổi ngược lại, T có làm vậy không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì Q không hối hận, giờ không thấy đau một chút nào hết...”

Em cười, nụ cười ngây ngô như một đứa trẻ, ánh mắt chất chứa niềm hạnh phúc.

Đưa tay lên vuốt nhẹ má em, tôi lắc đầu...

“Khờ quá.”

“Q muốn hỏi... một chuyện... được không?” em ngập ngừng.

“Ừ.”

“Em... thích anh... nhiều lắm... còn anh thì sao...”

Em gọi tôi là anh? Hồi đó chỉ vì muốn trêu chọc nên mới kêu em gọi như vậy nhưng em nhất mực không chịu. Tôi vẫn im lặng, thờ dài...

“Nói đi, chỉ có hay không thôi mà... Lúc nào cũng mập mờ, anh đang đùa giỡn với em phải không? Chẳng lẽ trước giờ anh không biết em nghĩ gì sao? Câu trả lời với anh khó vậy sao?”

Em hỏi dồn dập, đôi môi mím chặt, mắt đã ngấn nước.

Nếu tôi nói không, em sẽ thế nào? Khoảng khắc này tuy ngắn nhưng đã mang đến cho tôi rất nhiều suy nghĩ. Lúc nhìn thấy em vì mình mà bị phỏng, tôi vừa nổi nóng thật sự, vừa thấy xót xa trong lòng. Từ lúc trở nên vô cảm, hững hờ đến chai lì với mọi chuyện, tôi dường như chưa từng nóng giận hay vui mừng mà biểu lộ rõ ra ngoài như vậy. Tôi biết em đã không còn là người bạn đơn thuần của tôi nữa, cảm giác con tim trở nên rung động này, chỉ có thể là tình cảm của trai gái. Nhưng tôi có thể làm vậy được sao? Tôi không muốn phải rời bỏ Tiểu Lợi thêm một lần nào nữa... Biết phải làm sao?

“Trả lời đi mà...”

Em nói trong tiếng nấc, những giọt nước trong suốt làm tôi phiền muộn cuối cùng đã lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của em...

Đưa tay lên mặt em, gạt đi nước mắt, tôi nói:

“Đừng khóc, anh cũng thích em.”

“Thật... không... Đừng nói dối gạt người ta.”

“Thật.”

Anh không gạt em đâu, nhưng có lẽ anh sẽ không ở bên em mãi được, hi vọng em hiểu cho anh. Từ đây đến lúc đó, anh sẽ đối xử với em thật tốt, chỉ thương có mình em thôi.

Tôi lấy khăn lau mặt cho em, nụ cười đã trở lại trên môi. Bảo là khờ cũng không sai chút nào ,

vừa lúc này còn khóc lóc, bây giờ lại cười muốn toét cả miệng, ngây thơ như con nít.

Thật ra trước giờ tôi biết không phải là mình không có chút cảm tình nào với em, chỉ là tôi cố lẩn tránh, không muốn đối diện với nó mà thôi. lúc này đây, khi được nói ra lòng mình, được thừa nhận sự thật, cảm giác đó rất là nhẹ nhõm và thanh thản...

...

“Anh ơi, mua hoa tặng chị đi.”

Cô bé bán hoa nhanh nhẩu mời chào khi vừa thấy chúng tôi bước ra khỏi cửa.

“Chị có rồi em à.”

Em mỉm cười đưa lẵng hoa ra phía trước.

“Không sao đâu anh. Mua thêm tặng chị đi. Chì đẹp vậy mà.”

Cô nhóc vẫn không đầu hàng, đâu phải chỉ có mình tôi đeo mồm. Tôi cười xoa đầu nó.

“Được rồi, anh mua cho em.”

“Cám ơn anh.”

Mấy đứa nhỏ kia cũng nhao nhao hét cả lên:

“Mua cho em nữa đi anh.”

“Được rồi, từ từ, anh mua hết...”

Em khẽ kéo tay áo tôi, lắc đầu...

“Thôi anh, tốn tiền lắm...”

“Không sao.” Tôi cười.

...

Ngồi phía sau, em vòng tay qua eo ôm tôi thật chặt, giọng trách móc:

“Anh này, giờ cả một đồng hoa luôn nè, về nhà thằng em thế nào cũng cười lẩn ra cho coi... Lại tốn tiền nữa...”

“Đâu sao đâu, có mỗi ngày hôm nay mấy nhóc đó mới bán được hoa thôi, trời lại tối rồi, chắc không ai mua nữa, tội lắm...”

“Anh có vẻ thích con nít nhỉ?”

“Ừ, anh thích trẻ con lắm...”

“Vậy từ nay kêu anh là con nít nha.”

“Sao cũng được, heo mập...”

“Không thích cái tên đó đâu nha. Kêu nữa là giận.” em phụng phịu.

“Vậy thôi kêu là mít ướt nhé, vừa giống nick của em, vừa hợp. Contact detail của em anh cũng để cái tên đó...”

“Tự nhiên kêu em là mít ướt.”

“Thế vừa này làm gì...”

“Chỉ giỏi bắt nạt người ta...”

“Ừ, lại còn dẻo mồm nữa đúng không...”

Tựa đầu lên vai tôi, em thì thầm:

“Hôm nay em vui lắm. Cảm ơn anh.”

“Anh cũng vậy.”

...

Trời đã khuya, em ngồi đó, phía sau lưng tôi, tóc em bay bay theo từng cơn gió nhẹ. Tình cảm của em dành cho tôi dịu dàng, ngây thơ và chân thành.

Tôi biết, gặp được em là sự may mắn của mình. Tuy rằng em không thể thay thế được Tiểu Lợi, cũng không thể khiến trái tim của tôi thay đổi. Nhưng điều em mang lại cho tôi là sự bình yên và ấm áp trong tâm hồn. Chẳng đó là đủ lắm rồi.

Cảm ơn em, cô khờ mít ướt của anh.

“Em ngủ sớm nhé, ngày mai còn đi học.”

“Anh về cẩn thận...”

Vừa mới bước vào nhà, thằng em đã hí hửng reu re chọc. Thiệt là tức quá mà, mình chưa tính sổ với nó cái vụ hồi nãy bây giờ còn dám giỡn mặt nữa.

Cả đêm hôm đó không ngủ được, tôi cứ ôm giỏ hoa trong lòng, hết nhìn ngắm chán chê rồi lại nâng niu nó, cười một mình. Mình biết anh đâu phải người vô cảm, thích người ta mà trước giờ cứ làm lơ, không chịu thừa nhận. Dễ ghét thật.

...

“Bé Ni, còn chưa chịu dậy hả? Hôm qua đã bảo đi ngủ sớm rồi mà không nghe.”

Tiếng của mẹ làm tôi giật mình tỉnh giấc, dụi mắt nhìn đồng hồ. Chết rồi... Lại trễ học nữa mất thôi... Hôm qua vui quá, quên mất mới là giữa tuần, thế nào mẹ cũng lại mắng cho mà xem. Híc...

Ráng lắm mà vẫn không kịp giờ, lúc này sân trường thật im lặng, mọi người đã vào học hết. Khắp nơi chỉ còn tiếng chim hót líu lo, chuyển cảnh tung tăng trên những tán cây xanh mơn mẫm. Nắng sớm chiếu rọi khắp nơi, nhẹ nhàng mà không gắt. Khung cảnh thật yên tĩnh, khác xa với lúc ồn ào, náo nhiệt của những buổi tan trường.

Anh vẫn đứng đó như thường lệ, tay xoay xoay cây bút. Nhớ lại lần đầu tiên hai đứa nói chuyện, hoàn cảnh cũng y chang như bây giờ, anh vẫn là anh chàng sao đó lăm lẹ, còn tôi vẫn là đứa con gái ham ngủ, đi học trễ.

Mới cách đây hơn nửa năm thôi, tôi còn ghét anh lắm, giờ thì sao thấy dễ cung quá chừng... Phải rồi, chúng tôi là một cặp mà...

Nhìn thấy tôi, anh gấp quyển vở lại, giọng trách móc, tỏ vẻ không hài lòng:

“Lại đi trễ.”

“Hi hi...”

“Cười gì? Thôi lên lớp đi, lát xuống phòng giám thị uống trà.”

“Cứ giỡn hoài, chọc em phải không?”

“Giỡn gì, nói thật đấy.”

Tôi bất ngờ, chuyện gì vậy? Mới hôm qua còn nhẹ nhàng lo cho mình từng li từng tí, bây giờ sao lại thay đổi nhanh như vậy.

“Thôi mà, tha cho lần này nha... nha...” tôi cố làm nũng, nắm tay anh lay nhẹ...

“Không được. thôi không nói nữa, lên lớp đi, trễ giờ học rồi.”

“Thì lên nè.”

“Lát nhớ xuống gặp cô giám thị nhé.”

“Biết rồi.”

Tôi vùng vằng bỏ lên lớp. Tức quá, làm gì mà lạnh nhạt với người ta như vậy. Bạn gái mình mà cũng không bỏ qua cho được một lần, không thay đổi chút nào, vẫn đáng ghét y như hồi đó. Giận luôn cho biết...

Bước ra khỏi cửa phòng giám thị, tôi thở dài. Lần này hết được tha rồi, phải viết bản tường trình, cuối tuần sinh hoạt lớp thế nào cô cũng phê bình cho xem

Nghĩ đi nghĩ lại cũng tại cái tên khó ưa kia thôi, có cần phải làm như vậy với mình không. Người ta đã xuống nước năn nỉ rồi vậy mà cũng không chịu.

“Này, đi đâu đấy?”

Tôi vẫn làm ngơ như không thấy.

“Giận anh hả.”

“Giận hờn gì ở đây. Tui đâu có quen anh.”

“Thôi đừng giận. Chiều nay đi ăn kem nhé.” Anh cười giảng hòa.

“Không kem kiếc gì hết.”

“Em đừng có ương bướng như vậy được không? Đây là lỗi của anh sao?”

“Thì...tui đi trễ, nhưng anh không bỏ qua cho được à?”

“Công việc là công việc, đâu ra đó.”

“Nhưng em là...bạn gái của anh mà.”

Tự dưng anh im lặng, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu...

“Vậy em quen anh chỉ để được đi trễ thôi à. Nếu đúng như vậy thì không còn gì để nói.”

Dứt lời, anh quay người bỏ đi.

“Đừng đi...em có nói như vậy đâu. Đừng giận.”

“Không giận đâu, anh chưa giận ai bao giờ.”

“Xin lỗi nha...”

“Em biết là trong trường này có nhiều đứa không ưa anh mà. Anh làm lỗi thì cũng không sao, nhưng anh không muốn cô vì anh mà bị nói ra nói vào. Dù sao anh cũng phải xứng với sự tin tưởng của cô chứ.”

“Biết rồi mà...”

“Chiều nay đi ăn kem nhé...”

“Ừ.”

Hai đứa nhìn nhau cười.

Người gì mà nguyên tắc, rõ ràng thấy sợ. Lẽ ra mình phải là người được đi năn nỉ mới phải, cuối cùng lại đảo ngược. Nhưng mà mình cũng quá đáng lỗi của mình mà. Thôi từ nay không như vậy nữa, bỏ cái thói ngủ nướng đi là vừa.

...

“Há miệng ra.”

Anh cầm muỗng kem đưa tới trước mặt.

“Thôi kì lắm.”

“Gi mà ngại, có phải xa lạ gì đâu.”

“...Ừm...”

“Ngon không?”

“Ngon...Hi hi...”

“Cười tí cả mắt, nhìn thấy ghét.”

Anh lấy tay xoa đầu tôi, làm rối hết cả tóc.

“Anh này kì cục. Bù xù hết bây giờ...”

“Thôi đừng điệu nữa. Dù có xấu anh cũng thương mà.”

“Đeo mồm thiệt. Trước giờ nói với biết bao nhiêu cô rồi?”

“Nhiều, nhưng không thật lòng.”

“Ai cũng vậy à?” Tôi thắc mắc.

“Không...Chỉ trừ một người...”

“Cô bé hồi năm ngoái anh quen hả?”

Anh lắc đầu...

“Còn với em thì sao?”

“Tất nhiên là lời thật, đồ khò.”

“Hi hi...”

Cố tỏ ra vui vẻ vậy thôi, chứ thật ra tôi đang buồn lắm. Biết là anh còn thương cô bé đó mà. Tuy nhìn bên ngoài anh lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt, nhưng bên trong thì lại khác, đã thương ai đó thì không dễ dàng quên được. Tôi cũng chỉ hi vọng mình được anh xem trọng như anh đã từng làm với cô ta thôi. Điều đó có lớn lao quá không?

...

Anh đưa mắt nhìn khắp xung quanh, lắc đầu...

“Phòng ốc gì mà bừa bộn thế này?”

“Hi hi, lâu rồi chưa dọn.”

Tôi cười ngượng ngùng, quê quá là quê. Mà công nhận phòng mình lung tung thật, mỗi lần cần tìm cái gì là lại đảo ngược cả căn phòng lên. Hồi đó mẹ cũng hay dọn phòng giùm mình, nhưng mới được mấy ngày lại đầu vào đấy, riết mẹ bức, không thềm làm nữa. Vậy mà lúc nào cũng lo cho thằng em từng tí, mẹ bảo nó còn nhỏ, trong khi to gần bằng mình, suốt ngày chỉ trêu chọc, ăn hiếp mình, vậy mà mẹ vẫn thương nó. Thiên vị quá.

“Đề em phụ...”

“Thôi, nằm nghỉ đi, mặt mũi bơ phờ ra đó mà đòi làm gì.”

Ngày lễ 30 tháng 4, cả nhà đi chơi hết từ hômqua, mình thì năm cuối cấp, mẹ nói sắp thi cử đến nơi, lo ở nhà ôn bài nên không cho đi theo. Xui xui thế nào lại bị cảm lạnh, trán nóng bừng hực, người thì lúc nào cũng mệt mỏi, khó chịu.

Ngày thường quen chạy nhảy lung tung rồi, giờ nằm yên một chỗ, chán chết đi được. May là có anh sang chơi cùng, dễ chịu quá, mới nghe mình bị bệnh một cái là chạy sang ngay, còn mua đủ thứ thuốc nữa.

“Em ăn gì chưa?”

“Chưa, đang định gọi pizza, anh ăn chung nhé.”

“Đang bệnh mà pizza cái gì?Sao không nấu cháo mà ăn?”

“Em...chỉ biết nấu...mì gói thôi...”

“Quên mất, tiểu thư mà.”

“Chê người ta hoài.”

“Thôi sợ rồi, nằm đó đi, anh xuống nấu cho vậy.”

“Biết nấu không đấy.”

“Tuồng ai cũng vụng về như em à?”

“Không trêu nữa nha...”

“Ha ha...”

Mẹ nói con gái mà không biết làm việc nhà sẽ bị người ta chê, lúc đó mình toàn để ngoài tai. Bây giờ mắt mắt quá, ai bảo hồi đó không chịu nghe lời mẹ học vài món, bây giờ có phải đỡ hơn không.

...

“Anh nấu xong rồi à?” thấy anh đi lên, tôi hỏi.

“Làm gì mà nhanh vậy thưa cô, còn lâu lắm. Đang nấu ở dưới, hên là nhà em còn có ít thịt trong tủ lạnh. Lo nằm nghỉ đi.”

Chắc từ giờ phải thay đổi thôi, để như vậy cứ bị què hoài. Híc.

“Á, Đừng mở ngăn đó...”

“Sao vậy?”

“Không... mở được...”

Nhìn mặt tôi đỏ hết cả lên, dường như hiểu được, anh cười rồi tiếp tục thu dọn. Mém tí nữa mở cái ngăn để đồ lót rồi.

...

“Này, ăn đi rồi còn uống thuốc.”

Tôi lết người dậy, mệt quá...

“Thôi được rồi, để anh dứt cho, sợ quá...”

“Không cần đâu, em tự ăn được mà.”

“Ngại gì nữa, khô quá. Há miệng ra.”

Loáng cái tôi cháo hết sạch, cũng không tẹt, đâu thua gì cháo mẹ nấu. Nãy giờ cứ chạy lên chạy xuống, hết dọn dẹp phòng rồi lại canh chừng nồi cháo, chắc anh mệt lắm. Nhìn cả người ướt đầm mồ hôi, thương quá đi mất. Làm con gái cũng sướng thật, được người ta cưng chiều, ở nhà một mình rồi còn bị bệnh hóa ra lại hay. Ít nhất biết được anh cũng quan tâm đến mình nhiều lắm.

“Sao anh là con trai mà tí mỉ vậy?”

“Từ nhỏ anh tự lo rồi, đâu được cưng chiều như em.”

“Nãy giờ có mệt không?”

“Mệt gì đâu, quen rồi.”

“Hi hi... Cảm ơn anh nha. Dễ cưng quá.”

“Dễ cưng là cái gì? Lúc nào cũng toàn nghe em nói vậy, khoái cái gì là cứ dễ cưng suốt.”

“Em thích nói vậy mà...”

“Y như con nít. Đờ mệt chưa?”

“Đờ nhiều rồi, mà thích bị bệnh như vậy hoài cơ...”

“Sao thế?”

“Để được... anh lo...”

“Đúng là khờ mà...”

Anh lắc đầu, lấy tay vuốt nhẹ tóc tôi, hôn lên trán.

Cảm giác thật là ấm áp, mẹ từng bảo tính tình tôi kì cục, lại vụng về không biết tự lo cho mình, sợ là không ai thèm. Bây giờ không phải có rồi à? Anh đâu

có chê bai tôi bao giờ, lúc nào cũng thương yêu chăm sóc tôi. Tôi cảm thấy mình thật may mắn và hạnh phúc.

...

“Cũng trễ rồi, anh về.”

“Về sớm vậy? Không ở lại chút nữa à?”

“Thế tối nay anh ở lại nhé.”

“Thôi...kì lắm...”

“Đùa thôi. Nhớ uống thuốc nhé, cháo còn ở dưới đáy, đói thì em hâm nóng lại ăn. Đừng làm nó khét đấy.”

“Biết rồi, làm như người ta vô dụng lắm ấy...”

“Ha ha, thôi đi nhé. Hun một cái nào.”

“Xi...Chụt...”

“Ngao nhé, nhớ ngủ sớm. Mai còn được nghỉ, có gì anh lại sang. Bye.”

“Về cẩn thận...”

“Ừ...”

Đóng cửa lại, tôi bước lên phòng. Giờ cũng khỏe nhiều rồi, chắc qua ngày là hết bệnh, thôi thì ngày mai rủ anh đi đâu đó chơi cho đỡ buồn, ở nhà hoài chán chết. Ngồi vào bàn máy tính, tôi mở web lên nghe nhạc, la cà xem tin tức...

Ừa, anh dễ quên cái ví, đăng trí thật, vậy mà lúc nào cũng rầy người ta. Tự nhiên tính tò mò trỗi dậy, tôi mở nó ra...

Tấm hình của bố anh để ngay ngắn trong khung giấy kiếng, nhìn anh giống ông như đúc, anh từng nói anh thương bố nhiều lắm...Để xem mấy ngăn khác coi có dễ hình mình trong này không. Tôi chụp rất nhiều hình sticker tặng cho anh, tại vì muốn anh lúc nào cũng nhớ đến mình.

Toàn là giấy tờ tùy thân, có mấy tấm hình chân dung anh chụp hồi nhỏ nữa. Tôi phì cười, nhìn ngó không chịu được, công nhận hồi bé nhìn dễ cưng ghê chứ không như bây giờ, lắm lì phát sợ. Tìm mãi không thấy hình của mình, tôi hơi thất vọng.

A, còn một ngăn kéo nữa, Chắc là giấu trong đây.

Đâu có phải, cái gì vậy nè?

Tấm hình của anh và một người con gái...

Không phải người cũ của anh năm ngoái...

Cũng không phải là tôi...

Đây là ai? Tôi chưa từng nghe anh nhắc đến bao giờ...

Nhìn họ thật hạnh phúc, anh và cô ấy cười rất tươi. Xoay tấm hình ra đằng sau, có một dòng chữ nhỏ nắn nót cẩn thận:

“Yêu em suốt đời.”

Yêu? Lại còn suốt đời?

Nó đối với tôi sao mà xa vời quá. Chỉ có vào cái hôm mà chúng tôi chính thức trở thành một đôi, anh mới nói là thích tôi, từ đó đến giờ, tôi chưa được nghe thêm một lần nào nữa.

Để tấm hình vào chỗ cũ, bất chợt đôi mắt tôi nhòe đi...

.....

“Alo.”

”Q, mở cửa cho anh, anh dễ quên cái ví.”

“Anh quay lại đi, em đợi.”

“Ừ.”

Tôi cúp máy, vòng xe ngược lại, chạy nhanh hết mức có thể...

Khi này lui cúi dọn dẹp, thấy nó hơi vướng nên để lên bàn, vậy mà cũng quên cho được. Không biết em có mở nó ra chưa...

Đến nơi, em đang đứng tựa người vào cửa, tươi cười:

“Còn nói em đang trí nữa không?”

“Thì lâu lâu quên chút ấy mà.” Tôi gãi đầu.

“Đây nè, mà chạy từ từ thôi, làm gì gấp vậy? Sợ em lấy cái gì à?”

Ánh mắt em như đang dò xét. Lấy cái gì? Không biết cô khờ này đang muốn nói gì nữa. Hay là...

“Đâu có, trong đó có bằng lái với giấy tờ của anh, lỡ đâu giữa đường công lộ gọi lại thì phiền lắm.”

“Chạy xe đường hoàng thì làm gì phải sợ?” Em nguyệt dài.

“Ừ ừ...”

“Thôi anh về đi, em lên ngủ sớm, người còn mệt.”

“Ừ, bye em.”

...

Trên đường đi về tôi suy nghĩ, có lẽ mình đã lo xa, chắc là em không thấy đâu, nhìn em vẫn vui vẻ, còn có tâm trí chọc tôi nữa mà. Nhưng tại sao tôi lại lo lắng như thế? Tôi yêu Tiểu Lợi, vậy thì đâu có gì sai, đâu cần phải che giấu. Nhiều khi hồi trước, muốn kể hết cho em nghe sự thật, nhưng lại không làm được, tôi vẫn tiếp tục giấu diếm em, tôi thật là một con người ích kỉ...

Nhiều người nói lúc tôi và Tiểu Lợi quen nhau, cả hai vẫn còn con nít, bông bột, làm sao có thể gọi là tình yêu được?

Mười sáu tuổi, năm em rời bỏ tôi, lúc đó tôi mười sáu tuổi. Đủ lớn để nhận biết được một ít về cuộc sống. Tôi không nghĩ tình cảm của chúng tôi là thứ tình cảm trẻ con, vu vơ theo kiểu yêu hết mình rồi bất thành linh chia tay. Nếu nó là như vậy thì tôi đã sớm quên em từ lâu rồi...

Trong cuộc sống, nước mắt so với tiếng cười vẫn chân thật hơn. Những người làm cho bạn cười rất nhiều, có khi bạn không thể nào nhớ hết được. Nhưng người làm cho bạn rơi lệ, bạn sẽ nhớ họ suốt một đời, một kiếp.

Có lẽ khi mất đi thứ gì đó mà mình yêu quý, con người ta mới thật sự trân trọng, thật sự tiếc nuối...

Vậy nếu ngày nào đó tôi mất đi BQ, tôi có nhớ đến em không?

...

“Em làm sao vậy? Có chuyện gì buồn à?”

“Không, đâu có gì. Hi hi.”

“Đừng cố cười nữa, anh nhìn ra được.”

“Em nói thật mà, chắc dạo này học nhiều nên hơi căng thẳng chút thôi.”

“Có gì thì em nói nhé, đừng để trong lòng, khó chịu lắm.”

“Ừ...”

Cả tuần nay, nhìn em lúc nào cũng ủ rũ, giống như một bông hoa xinh đẹp nhưng lại thiếu đi người chăm sóc. Mặc dù em vẫn cười ra đó, vẫn vui vẻ mỗi khi gặp tôi, nhưng tôi cảm nhận được sự miễn cưỡng, gượng gạo từ bên trong tâm hồn của em. Nó bắt đầu từ cái hôm mà tôi từ nhà em trở về. Tại sao lại như vậy, tôi không nghĩ ra mình đã làm lỗi điều gì...

...

Hai hôm rồi tôi không lên lớp của em, cũng không nhắn tin hay gọi điện, cứ tan học là lui thủi cùng thằng dê già la cà khắp nơi. Điều ngạc nhiên là em cũng như vậy, bình thường mới có vài tiếng nhắn gửi không liên lạc là em đã gọi điện làm cái máy muốn nổ tung.

Chuyện gì đang xảy ra với cả hai? Thôi thì cứ coi như đây là khoảng thời gian để bình tâm lại, nhưng ai sẽ chủ động để phá vỡ sự im lặng này? Và nó sẽ

kéo dài trong bao lâu?

Tôi cũng không biết được...

Giờ ra chơi...

“Rảnh không?” Nhóc hỏi cụt lùn.

“Rảnh, sao vậy?”

“Nói chuyện với em một chút.”

“Ừ...”

Tôi bước theo nhóc ra phía cuối hành lang. Trường tôi có cấu trúc cũng khá là đặc biệt, cứ sau mỗi dãy lớp là lại có một khoảng trống hơi rộng và yên ắng. Thường thì nơi này là nơi các cặp trong trường hẹn hò nhau ra thủ thi tâm tình sau mỗi giờ học. Hôm nay nó thật vắng vẻ...

Đến nơi, nhóc dừng lại, dựa lưng vào tường, em hỏi:

“Hôm nay không lên gặp BQ à?”

“À không...”

“Có chuyện gì à?”

“Chẳng có gì cả. Làm biếng thôi.”

“Cãi nhau à?”

“Sao em quan tâm thế?”

“Tò mò thôi mà.”

“Không phải em nói không thêm chú ý gì đến chuyện đó nữa sao?”

“Thì bây giờ muốn biết. Cãi nhau phải không?”

“Chắc vậy.”

“Chùng nào chia tay?”

Cái gì thế này? Tự nhiên hôm nay nhóc thật là quá đáng. Hỏi những câu ngắn ngủn, lại không đầu vào đâu, hình như em đang muốn chọc tôi thì phải.

Tôi nghiêm mặt.

“Này, đừng có quá quắt như thế.”

“Chỉ hỏi thôi mà, chuyện đó không sớm thì muộn.”

“Cái gì mà sớm với muộn. Làm sao em chắc như vậy?”

Vẫn cái kiểu nói năng vô lý đó. Bình thường, chỉ cần mỗi khi nhóc đùa hơi quá, tôi chỉ cần tỏ vẻ không vừa lòng là nhóc sẽ thôi ngay, hôm nay làm sao thế? Tôi bắt đầu thấy bực.

“Thì anh có thích nó đâu. Quen cho đỡ buồn mà.”

“Ai nói với em như thế?”

“Anh đã từng nói tại ghét thằng H nên muốn giành lấy nó thôi mà.”

“Anh nói chơi thôi.”

“Anh có.”

“Đã nói là đùa thôi.”

“Có.”

Vấn lý lộn.

“Đủ rồi, em vô lý quá, anh không muốn nói chuyện nữa.”

Nhóc nhẹ giọng:

“Đừng quen với BQ nữa.”

“Tại sao?”

“Chẳng vì sao cả, em thấy khó chịu thôi.”

“Em suốt ngày cứ như vậy. Làm gì mà em khó chịu.”

“Anh cứ đi với nó, bỏ mặc em.”

“Hồi nào? Nhớ lại đi, chính em là người tránh mặt anh đấy.”

“Tại em không thích anh quen với nó.”

“Cứ suốt ngày không thích không thích. Em không kiếm được một lý do à?”

“Chẳng có lý do gì hết.”

“Đừng có cái kiểu dờ hoi như vậy nữa.”

Tôi nói như quát vào em.

Tự dưng nhóc ôm mặt, khóc tức tưởi, khóc rầm rộ... Chắc em muốn tôi vỗ về như thường lệ, nhưng hôm nay em quá đáng lắm, chuyện gì cũng có mức độ của nó thôi. Con người vô lý như vậy, ai mà chiều cho được.

Mấy hôm nay trong lòng cứ mãi suy nghĩ về chuyện của BQ, tôi đã phiền lắm rồi, tưởng gặp nhóc tôi sẽ được an ủi phần nào, ai ngờ em lại làm cho tôi bức thêm.

“Tự nhiên khóc. Điên khùng.”

“Ừ, tôi điên... Bởi vậy tôi mới thích anh.”

Không tin được vào tai mình, tôi lay mạnh vai em, hỏi lại:

“Cái gì? Em vừa nói gì đấy?”

“Bỏ ra... Tôi nói tôi là một con khùng... nên mới thích anh...”

Tôi đứng yên đó như trời trồng, không nói được lời nào. Chuyện gì đã xảy ra? Từ lúc mới biết nhóc cho đến tận bây giờ, tôi chưa bao giờ thích em. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ coi em như em gái, đâu phải em không biết điều đó.

Tại sao mọi chuyện càng ngày càng trở nên rắc rối, phức tạp như thế này. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản, bình thường thôi mà, chẳng lẽ lại khó khăn đến như vậy?

Nhóc đẩy mạnh tôi ra, vùng chạy trong nước mắt.

Tôi không biết rằng lúc đó còn có một người khác nghe được,

Còn có một người khác đang khóc.

Lệ đã tuôn rơi...

Từng giọt, từng giọt một...

Tí tách...

Gió chiều thổi mạnh làm những tán cây rung lên xào xạc, không khí ẩm đậm bao trùm khắp xung quanh, báo hiệu một cơn bão sắp sửa kéo đến...

Mưa đã dứt nhưng sao những giọt nước vẫn còn lẳng đọng trên mí mắt để vô tình đọng vào khe vỡ tan ra? Tôi cứ lang thang trong vô định, cố tìm lại một chút ấm áp của những ngày yêu thương, cố gom góp, chắt chiu chúng lại để làm dịu đi nỗi đau trong lòng nhưng vẫn vô vọng.

Vì nỗi đau quá lớn, hay đơn giản là vì tình tôi và tình anh đã sớm không quyện vào nhau trong những ngày đầu tiên gặp gỡ? Có lẽ là cả hai, vì nó là tình đơn

phương, và trong trái tim của anh không hề có hình bóng của tôi.

Bỗng một cơn gió mạnh thổi qua, làm những hạt mưa long lanh rơi xuống vai áo. Trên cao, trong tán cây rậm rạp, những chiếc lá mọc san sát nhau, không theo một trật tự nào. Có phải cô đơn quá không mà lá cứ mãi ngã nghiêng bên nhau như nương tựa, dựa dẫm, tìm về hơi ấm trong cảm giác gần gũi, thân thương giữa cuộc sống đầy tất bật và lẻ loi.

Đến những chiếc lá vô tri vô giác cũng cần có nhau, vậy tại sao anh lại không cần tôi? Lừa dối, tất cả chỉ là lừa dối thôi sao?

Tôi tự hỏi nên cảm ơn hay căm thù số phận?

Nó đã cho tôi gặp anh, yêu anh rồi cuối cùng đau khổ vì anh... Có phải nó quá trớ trêu với mình không?

...

Cố kìm nén nỗi đau vào lòng, nuốt đi nước mắt, tôi cầm lấy cái điện thoại đang rung lên từng chập. Là anh gọi...

“Alo.”

“Em đang ở đâu vậy? Có rảnh không?”

“Em rảnh, có chuyện gì?”

“Không, mấy ngày nay không gặp em nên nhớ. Chỗ cà phê cũ nhé.”

Nhớ? Anh mà nhớ tôi sao? Trong lòng anh đâu hề có tôi... Nhưng dù sao thì cũng phải gặp mặt một lần. Cứ như vậy chắc tôi sẽ phát điên lên mất.

“Ừ, em sẽ đến.”

Mấy hôm trước tôi luôn mong anh sẽ liên lạc với mình, sẽ thì thầm rằng anh nhớ tôi, rồi sẽ nắm lấy bàn tay tôi truyền sang hơi ấm như trước đây. Tại sao bây giờ tôi lại buồn như thế, tôi không muốn đi gặp anh một chút nào. Tôi đang sợ, sợ rằng đây sẽ là lần cuối hai đứa gặp nhau, sợ rằng mình sẽ mất anh...

...

Vẫn là quán cà phê này, nơi anh và tôi thường ghen hò, thường ngồi bên nhau, lặng lẽ nhìn nhau, thủ thỉ tâm tình và mỉm cười khi thấy sự đồng điệu trong mắt nhau. Nó vẫn như cũ, không hề có chút thay đổi, nhưng sao hôm nay nó lại lạnh lẽo như thế.

Bước vào cửa, nhìn thấy tôi, anh cười thật tươi.

Vẫn còn cười được hay sao? Nếu nụ cười giả dối như vậy thì đừng cười...

“Chị cho em ly cà phê đá không đường.”

Dứt lời, anh quay sang phía tôi:

“Kẹt xe quá nên anh hơi trễ, em đợi lâu chưa?”

“Không lâu, em cũng vừa mới đến.”

“Cuối tuần em không đi đâu với gia đình à?”

“Không có hứng đi.”

“Sao thế, mà nhìn em có vẻ tiêu tụy...”

Còn giả vờ như không biết nữa hay sao?

“Chẳng có gì cả. Chắc tại học nhiều.”

“Lúc nào anh hỏi em cũng nói như vậy. Có chuyện gì em phải nói ra chứ, lúc nào cũng để cái mặt chùng ỉm như vậy.”

Trong lúc nói, anh nắm chặt lấy tay tôi, bàn tay ấm áp ngày nào giờ cũng trở nên lạnh lùng. Rút tay mình lại, anh thoáng chút ngạc nhiên, tôi lên tiếng:

“Anh đóng kịch giỏi lắm đấy, anh biết không?”

“Đóng kịch gì? Em nói gì vậy?”

“Anh muốn em nói gì? Anh thừa biết quá mà...”

“Anh không biết gì hết.”

“VẬY ĐỂ EM NÓI...”

Nước mắt lại tuôn rơi. Anh gọi tôi là mít ướt, cũng đâu có sai. Tôi là một con khờ mít ướt...

“Anh...có biết...em đang buồn lắm không?”

“Vì chuyện gì?”

“Thôi đi, đừng có giả vờ nữa...” tôi hét lên.

“Từ từ, em bình tĩnh đã, có gì từ từ nói...”

“Từ từ? Bình tĩnh?”

Tôi cười chua chát trong lúc khóe mi vẫn ướt đẫm...

“Anh bảo tôi bình tĩnh khi người tôi thương yêu hết mực đang lừa dối tôi sao?”

“Anh lừa gạt em chuyện gì?”

“Trước đến giờ, anh không hề thích tôi, anh chỉ coi tôi như món đồ chơi thôi, đúng không?”

“Không có, ai nói với em như vậy?”

“Đã bảo đừng có chối nữa. Tôi biết hết rồi. Cái hôm anh cãi nhau với con Th, tôi nghe hết rồi...”

Dứt lời, tôi ôm mặt nước nở. Chuyện này tôi giữ trong lòng mấy hôm nay, nó làm tôi mất ăn mất ngủ. Bây giờ khi được nói ra đáng lẽ phải cảm thấy nhẹ nhõm lắm chứ, tại sao tôi lại có cảm giác cõi lòng mình đang vỡ tan ra thành từng mảnh thế này...

“Em bình tĩnh đã, anh đâu có thích nhóc...”

“Không phải chuyện đó, là chuyện của anh với thằng H kia. Anh giả vờ quen với tôi, giả vờ yêu thương chăm sóc cho tôi, chỉ vì cái sĩ diện của anh thôi.”

“Không phải như vậy đâu...”

Anh ôm lấy tôi vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc...

“Bỏ ra...Ngay từ đầu anh đã lừa dối tôi rồi...Anh coi tôi là con khờ mà...Anh ác lắm, tàn nhẫn lắm, anh có biết không?...”

“Anh...”

“Phải rồi, tôi khờ, nhưng anh có biết tại sao không...Chỉ vì thương anh mà tôi cam tâm tình nguyện làm con khờ...Bây giờ thì không còn nữa.”

Tôi đứng vụt dậy, lấy hết can đảm nhìn anh...

“Minh chia tay đi, anh không có cảm tình với tôi. Quen nhau làm gì, định làm khổ tôi đến bao giờ nữa?”

Anh nắm tay tôi lại, kéo xuống ghế...

“Đừng đi, anh không muốn. Anh thật sự thương em.”

“Thương? Anh đùa nhiều quá rồi đấy. Để cho tôi về...”

“Anh nói thật, lúc đầu anh có nói như vậy với thằng H, nhưng anh thương em, điều đó là sự thật, anh chưa bao giờ lừa gạt hay đùa giỡn với em cả. Tin anh đi...”

“Làm sao tôi tin anh?”

“Anh...không biết...”

“...”

Anh ngồi đó, một tay giữ chặt lấy tôi, một tay đang vò đầu. Anh đang sầu não, đang buồn phiền. Tôi chưa từng thấy anh như vậy bao giờ...

Nhìn đôi mắt đượm buồn của anh, nó không có vẻ như là giả dối. Tôi không tin là anh đóng kịch giỏi đến như thế. Vậy thì...có lẽ nào anh nói thật?...Bất

chợt, một ngọn lửa mang hi vọng vừa được thắp sáng lên trong tâm hồn đã chết của tôi. Một chút hi vọng để cứu vãn tình yêu...

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh vang lên, nhìn vào màn hình, anh khẽ chau mày rồi đưa nó lên tai...

“Em chờ anh một lát.”

Anh nói với tôi trong lúc vẫn nắm chặt tay không buông.

“Alo.”

“...”

“Khỏe, rất khỏe là đằng khác.”

“...”

“Gọi cho anh có việc gì?”

“...”

Là ai vậy nhỉ? Là ai mà phải xưng anh-em ngọt xớt như thế? Có phải cô gái trong tấm hình không?

“Uhm, được rồi, mai mình gặp.”

Cúp máy...

“Là ai đấy?” Tôi thắc mắc.

“B (tên của cô bé bạn gái anh năm ngoái)...” Anh thờ dãi.

Đã rõ ràng quá rồi, thì ra con trai các anh thật sự tồi tệ, tham lam đến như thế. Mấy ngày nay anh không liên lạc, bỏ mặc tôi một mình đau khổ, hóa ra là dành thời gian đó để lo cho cô ta. Anh bận rộn quá mà. Thật là chua chát cho mối tình giả dối này... Vậy là niềm hi vọng ít ỏi của tôi cũng bị chính tay anh bóp nát... Nước mắt lại lăn dài trên khóe mắt...

“Đừng khóc nữa.”

“Anh cũng chai mặt lắm, quen với tôi, rồi vẫn lén lút với người cũ. Anh có còn lương tâm không?”

“Anh không liên lạc, tự cô ta gọi điện cho anh...”

“Đã bao lâu rồi?”

“ Bao lâu rồi?”

“Hai người lừa dối tôi bao lâu rồi?”

Tôi tuyệt vọng hết lớn, không để ý mọi người xung quanh đang nhìn mình.

“Tại sao em không tin anh chứ?”

“Chùng nào hai người quen lại? Cho tôi biết để tôi chúc mừng...”

Tôi không ngờ lúc đó mình có đủ can đảm để nói ra những lời này. Cổ cắn lấy môi thật chặt ngăn không cho những tiếng nấc nghẹn ngào phát ra. Tôi không muốn anh thấy mình đau khổ, mặc dù lúc này trái tim tôi đang rỉ máu...

“Em hiểu lắm rồi, anh không có gì với cô ta hết.”

“Anh chắc không? Nếu không còn gì, tại sao lại hẹn nhau. Không cần ngày mai đâu, bây giờ tôi đi về, để cho hai người có thời gian bên nhau. Tôi đâu có là gì...”

“Đừng đi, hãy tin anh. Nếu anh muốn gạt em thì cần gì phải nói điện thoại trước mặt em như vậy?”

“Vẫn là câu nói cũ... Làm sao tôi tin anh?”

“Ngày mai đi với anh...”

Ngày mai? Đi đâu? Đi gặp cô ta à? Để làm gì?

Tại sao lại muốn tôi đi theo cùng? Muốn tôi nhìn thấy hai người quán quít âu yếm với nhau à? Nhấn tâm như vậy sao?

Biết bao nhiêu câu hỏi vây kín trong đầu tôi. Cả hai im lặng, không ai nói một lời. Tôi cũng không biết tại sao mình không bỏ về cho xong, còn có gì để tôi luyến tiếc hay sao?

Thật sự khi lắng nghe tiếng lòng của trái tim, tôi biết mình vẫn thương anh nhiều lắm. Mặc dù niềm tin của tôi được vun vén từ những tháng ngày ảm áp, hạnh phúc khi xưa, đã bị đánh cắp đi gần hết nhưng hình như đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn vẫn còn sót lại một ít. Phải rồi, tình cảm chân thành đâu phải muốn vứt bỏ, muốn quên đi là có thể làm ngay được...

Gật đầu đồng ý.

“Ngày mai tôi sẽ đi theo anh...”

Cả đêm tôi không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là nghĩ đến anh. Nghĩ đến những lúc anh dịu dàng yêu thương, những lúc anh ân cần chăm sóc, và cả những lúc anh đang tâm bốn cợt với trái tim của mình.

Tôi đang muốn trời mau sáng hay mong cho đêm kéo dài? Tôi cũng không biết nữa. Nếu màn đêm không bao giờ dứt thì tôi vẫn còn anh, mặc dù phải luôn sống trong nỗi thất vọng tràn trề. Nhưng khi trời sáng thì có lẽ tôi sẽ mất anh mãi mãi, lựa chọn nào thì cũng chích một mình tôi đau khổ mà thôi. Phải chi được quyết định, tôi sẽ tự cho mình một con đường thứ ba, phải chi đời có chữ “nếu”...

Cuối cùng thì ngày mới cũng đã sang, vậy là sau hôm nay, tôi phải tập làm quen với cảm giác không có anh bên cạnh. Sẽ không còn những tin nhắn yêu thương, cũng sẽ không còn những cái nắm tay thật chặt và những cái hôn lướt nhẹ nhưng ngọt ngào...

Không cần nhìn vào gương lúc này, tôi cũng biết là mình tiều tụy như thế nào. Vốn là một con bé ham ngủ nhưng mấy ngày nay, tôi chưa từng được chợp mắt trong yên bình. Người ta nói tình yêu làm con người thay đổi, vậy có ai thay đổi theo hướng tiêu cực như tôi không?

Anh đến rất đúng giờ, đầu vẫn đội sụp cái mũ lưỡi trai như ngày thường. Nhìn thấy tôi, anh đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt hốc hác, tôi lạnh lùng gạt tay anh ra, lẳng lặng ngồi lên xe...

“Đi đi...”

Thở dài, anh quay lại nhìn tôi:

“Đội nón lên đi.”

Dứt lời, anh cầm cái mũ chụp lên đầu tôi không cần hỏi ý kiến.

“Đừng bỏ ra, trời nắng lắm...”

Trời nắng sao? Thế nắng có làm tan đi được trái tim băng giá của anh không? Anh đã vô tâm đến mức lừa dối tôi, bây giờ còn quan tâm đến tôi làm gì. Để ý mới thấy, chúng tôi đang đội hai cái mũ màu xanh lơ giống nhau như đúc.

Tôi từng mua hai cái bóp y chang, bản thân chịu thiệt thòi xài bóp con trai với mong muốn anh sẽ dùng cái còn lại. Nhưng anh vẫn giữ cái bóp cũ mềm đang xài, anh nói có nhiều kỉ niệm, không bỏ được, rồi cả áo đôi cũng vậy, anh cũng không mặc khi đi chung với tôi. Hình như trên người anh chỉ có một thứ thuộc về tôi, là số điện thoại đang nằm trong máy. Nhưng chắc là sau hôm nay, nó sẽ được delete khỏi danh bạ cũng như xóa khỏi trí nhớ của anh mà thôi. Tự dưng lại thấy xót xa trong lòng...

Xe bắt đầu chạy nhanh như mọi ngày... Cả hai vẫn im lặng...

Thường ngày tôi thích ôm anh thật chặt, tựa đầu lên vai anh để cảm nhận được sự ảm áp của tình yêu. Bây giờ giữa chúng tôi hình như có khoảng cách rất xa mà không dễ gì có thể san lấp được. Tôi nhích người ra phía sau, anh không nói gì, cho xe chạy chậm lại, từ tốn...

...

Chúng tôi bước vào một quán cà phê xa lạ, được bày trí ấm cúng và yên bình. Định ngồi xuống ghế đối diện thì anh lên tiếng:

“Em ra bàn phía sau lưng anh ngồi đi. Chút nữa anh giải thích.”

“Nếu anh thích vậy.”

Đã không muốn ai biết tôi và anh đi chung, vậy tại sao rủ tôi đi cùng làm gì?

Cô phục vụ cất tiếng:

“Lâu lắm rồi mới thấy em. Có khỏe không?”

“Vẫn bình thường thôi chị. Đạo này em bận nên không tới thường xuyên.”

“Sao lại đến một mình?B không đi chung với em à?”

“Chút nữa tới sau chị ạ.”

“Em uống gì?Như cũ à.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Hình như này giờ mới nhìn thấy tôi, chị ta hỏi:

“Cô ơi, gọi nước chưa ạ?”

“Chị cho em ly cà phê đá không đường.”

“Vâng là hai phê đá không đường...”

...

“Sao hôm nay em lại uống cà phê, em bảo đáng lắm cơ mà?”

“Anh mà cũng nhớ à?Đáng thì đã sao?Trong lòng tôi lúc này cũng đáng lắm rồi...”

“Thật ra hôm nay...thôi không có gì...một lát em sẽ hiểu.”

“Anh và B thường xuyên tới đây lắm à?”

“Hồi đó thôi.”

“Tôi có làm cản trở không?”

“Không, hãy chờ thêm chút nữa, vì anh biết bây giờ có nói gì, em cũng nghe không lọt tai...”

Tại sao không nói ngay lúc này, mà phải chờ lát nữa. Đến khi đó anh hạnh phúc với người ta rồi, còn nhớ đến tôi không. Có lẽ anh đã chán khi phải giải thích với con khờ như tôi rồi...Đưa ly cà phê đặc quánh lên miệng, tôi muốn thử xem, nó có gì ngon lành mà làm anh thích như vậy...Nhấn mặt, bỏ xuống...Đáng quá, đây không phải là thứ dành cho mình, cũng như anh không phải là của tôi vậy...

Bất chợt có tiếng bật lửa, rồi mùi thuốc lá nồng nặc bay khắp nơi. Anh đang hút thuốc, anh hút thuốc trong khi tôi đang ở đây sao?...Bật mũi lại...Khó chịu quá...Từ lúc quen mình, ngay cả khi chưa là một cặp, anh cũng không bao giờ hút thuốc trước mặt tôi. Anh quen nhanh đến thế sao?

Một điếu, hai điếu rồi ba điếu...Tiếng bật lửa cứ cách nhau vang lên đều đặn...Sau hôm nay, chắc tôi sẽ không còn được ngửi đến mùi thuốc lá thoảng thoảng phát ra từ người anh thường ngày nữa...

Lòng tôi tái hòa lẫn đau xót...

Bầu không khí trở nên yên lặng một cách đáng sợ, cả hai ngồi quay lưng lại với nhau, không ai nói một lời nào...

...

Cánh cửa bật mở, người cũ của anh bước vào.

Cô ta xinh thật, cứ như là búp bê vậy, lại còn dịu dàng, đầu có lóc chóc chanh chanh như mình. Đến tôi còn thích, hèn gì anh ta không mê mới là lạ. Chẳng lẽ anh ta chỉ chú trọng vẻ bề ngoài thôi sao?

“Chào anh, đợi em có lâu không?”

“Không lâu, anh cũng vừa mới đến.”

“Anh đi một mình thôi à?”

“Ừm...”

Đúng rồi, một mình thôi mà, tôi chỉ là người vô hình thôi.

“Đạo này tự dưng em lại nhắn tin cho anh thế?”

“Đâu có gì, muốn hỏi thăm anh thôi.”

“Hôm nay hẹn anh ra có việc gì?”

“Lâu rồi không gặp, thấy nhớ anh nên hẹn thôi mà...Anh vẫn còn hút thuốc à?”

“Ừ.”

“Bỏ đi nhé, không tốt đâu...”

Ngọt ngào quá mà, được người ta quan tâm còn không sướng hay sao?

“Không bỏ được.”

“Anh...đang quen bạn gái khác phải không?”

“Ai cũng biết mà. Còn em cũng hạnh phúc rồi còn gì?”

“Em...chia tay rồi.”

“Vậy à. Đầu có sao, lúc nào mà chẳng có người theo đuổi em?”

“Em không thích, em chỉ...”

“Thôi, không dài dòng nữa. Có gì em nói đi.”

“Anh bận à?”

“Không, chỉ là không muốn day dưa với em nữa thôi.”

“Em phiền lắm sao?”

“Chỉ là anh sợ mình làm phiền em thôi.”

“Không có đâu...Mấy bữa nay em cũng đề cập chuyện này rồi mà...Anh còn cảm tình với em không?”

“Em hỏi đến làm gì?”

“Em muốn biết...em có còn cơ hội không?”

“Không.”

Lạnh lùng quá, tại sao lại từ chối người ta như vậy, có phải vì tôi đang ở đây nên mới nói thế không?

“Tại sao vậy?”

Anh cười...

“Em vẫn thẳng thắn như ngày xưa, nhưng anh đâu có còn khờ nữa.”

“Có phải tại vì người hiện giờ của anh không?...Em chờ được mà...”

“Không cần phải chờ đâu, vì không bao giờ chuyện đó xảy ra được.”

“Em...”

“Anh vốn không định nói thẳng ra đâu. Nhưng em à, em nghĩ anh là thằng ngu sao?Em có nhớ ngày xưa em đối xử với anh ra sao không?”

“Anh còn trách em à?...Em biết lỗi rồi...”

“Tôi không trách em chuyện đó, chỉ là do tôi ngu thôi...Nhưng chuyện em xúc phạm bố tôi, vĩnh viễn không bao giờ tôi quên, cả đời tôi không bao giờ tha thứ cho em đâu. Em hiểu chưa?”

“Lúc đó...em không có ý như vậy đâu...”

“Không cần giải thích, đủ rồi...”

Có tiếng khóc rầm rức, có khi nào nước mắt con gái làm anh phải động lòng?Anh đâu hẳn tâm nhìn người mình từng yêu thương phải như vậy. Nhưng có lẽ tôi đã nhầm...Vẫn lạnh lùng đến vô cảm, anh nói:

“Không cần phải khóc, tôi quá quen với nước mắt của một cô khờ khác rồi. Vô ích thôi.”

Tự nhiên tôi thấy tức tức trong lòng, hóa ra là tôi giúp cho anh làm quen với sự sụt mướt này à?

“Anh...đang nói đến...ai vậy?”

“Tôi nói người này. Bạn gái của tôi.”

Bất chợt anh quay lại, nắm tay tôi đến trước mặt cô ta, tôi cảm thấy lúc này thật bối rối và lúng túng.

“Anh dễ dàng quên hết tình cảm như vậy sao?”

“Em nhớ lúc chia tay, anh nói gì với em không? Mặc dù em không phải là người anh thương nhất, nhưng sẽ không có ai tốt em như anh đâu. Bây giờ chắc em đã hiểu, tình yêu mà xây dựng bằng vật chất thì nó mỏng manh như thế nào rồi.”

“Anh thật tàn nhẫn...”

“Không đâu, quy luật của trò chơi là như vậy. Huống hồ tôi không còn chút tình cảm nào với em cả.”

“Em...không tin...”

“Vậy thì hết cách...”

Anh bất chợt quay sang tôi ôm chặt, đặt lên môi một nụ hôn. Tôi quá bất ngờ trước hành động đó, không biết phải hành động thế nào. Từ trước đến giờ anh chỉ có nắm tay, hay cùng lắm là hôn nhẹ lên má, chứ chưa bao giờ vượt xa như vậy, ngay cả lúc chỉ có hai người...

Đến khi anh buông ra, cảm giác nụ hôn còn chưa tan, tôi đỏ hết mặt thẹn thùng, vẫn đứng yên như tượng, bất động...

Đặt tiền lên bàn, anh nói:

“Thôi mình đi.”

“Chờ em đã...”

Nhìn thấy cô bé đang khóc thật là tội nghiệp, tôi định đến an ủi thì anh nắm tay lại.

“Không cần, đi thôi...”

...

Ngồi trên xe, tự nhiên lúc này tôi lại như mọi hôm, ôm lấy anh thật chặt...

Tôi vẫn im thin thít, không biết phải nói gì sau chuyện hồi nãy, môi vẫn còn tê tê, cảm xúc vẫn dâng trào...

Anh thở dài, phá vỡ sự yên lặng...

“Anh ác lắm đúng không?”

“Chứ còn gì nữa.”

Tôi trách móc, thật sự lúc đó nhìn anh tàn nhẫn lắm, đâu có cần phải đối xử với cô bé như thế. Dù sao cũng là con gái, nên tôi hiểu được nỗi đau đó...

“Anh đã nói trước giờ anh thích đóng vai ác mà.”

“Thôi đi, đừng đùa nữa. Tại sao lại làm vậy.”

“Anh muốn để cho cô ta hiểu rõ.”

“Nhưng dù sao cô bé cũng từng là người anh thương mà...”

“Nhưng giờ anh chỉ thương có mình em.”

“Vẫn dẻo mềm như mọi khi, không thay đổi chút nào.”

Lại thở dài...

“Anh cũng không muốn như vậy đâu, nhưng nếu em biết cô ta từng đối xử với anh thế nào, đổi lại là em, em cũng sẽ làm như vậy...”

“Anh không nói làm sao em biết?”

“Chuyện buồn, không muốn nhắc lại...”

Thấy anh hạ giọng, có vẻ không vui, tôi cũng không muốn nhắc đến nữa...

“Vậy được chưa?”

“Được gì?” Tôi thắc mắc.

“Thì lời giải thích, bây giờ em tin rồi chứ...”

“Chẳng nói lên được gì cả. À quên, ai cho anh dám tùy tiện như vậy?” Tôi đánh mạnh vào lưng anh.

“Đau...”

“Anh mà biết đau cái gì.”

“Giải thích như vậy mà không chịu, vậy phải hun thêm vài lần nữa mới được.”

“Thôi đi, biết xấu hổ không, hồi nãy ai cũng nhìn. Ngượng lắm.”

“Vậy tức là nếu không có ai thì được chứ gì?” Anh cười.

“Cứ thích đùa, mơ đi.” Đúng là đáng ghét mà, tôi đánh thêm vài cái, hình như con giận mấy hôm nay đi đâu hết.

“Hung dữ như vậy là chịu tha thứ rồi... Ha ha.”

“Hỏi nào?”

Anh đưa tay xuống, nắm lấy tay tôi, giữ chặt.

“Anh không đùa, anh nói thật. Anh thương em thật lòng. Anh có lỗi khi dẫu em, tha lỗi cho anh.”

“Anh mà cũng biết xin lỗi sao?” Tôi nguyền dãi.

“Em cũng biết trước giờ anh đâu có nói câu này với ai. Đây là lần đầu tiên anh xin lỗi em, cũng là lần sau cùng.”

“Tại sao lại là sau cùng? Tức là lần sau thì không thèm xin lỗi chứ gì?”

“Không, tại vì anh sẽ không bao giờ lừa gạt em nữa.”

“Tạm tha...”

“Mà nè, thấy nón đẹp không?”

“Đẹp gì, xấu òm.” Tôi vẫn cố chê.

“Anh thích màu này mà. Xấu thì trả lại đây...”

“Không trả, cho rồi không được đòi lại... Hi hi...”

Tôi từng hỏi anh, tại sao lúc nào cũng đội nón, nhìn cứ lăm lăm lì lì thật là khó gần. Anh bảo tại vì không thích nhìn xung quanh nên mới vậy. Tôi lại hỏi vậy khi nào mới chịu bỏ nón xuống để nhìn trời trong xanh, nắng chan hòa. Anh nói khi anh tìm lại niềm vui, thấy được mặt trời ấm áp ở nơi mà anh muốn gặp. Nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, chẳng lẽ hiện giờ anh không vui? Anh là như vậy, không ai biết được đang nghĩ gì trong lòng...

Nhưng cũng không cần quan tâm đến điều đó, tôi cũng đã quên đi tầm ảnh được cất sâu trong bóp của anh. Ai cũng có nỗi niềm riêng cho mình. Chỉ cần biết anh thật lòng với tôi là được,

chỉ điều đó là đủ lắm rồi...

“Này...”

“Sao hà cô khờ?”

“Khờ cái đầu anh. Từ giờ em phải quản anh thật kỹ.”

“Tại sao?”

“Không quản để anh đi gặp người khác à? Ai mà biết anh còn bao nhiêu cô nữa.”

“Làm gì có.”

“Không biết, cứ như vậy đi, không chịu thì giận...”

“Rồi rồi, đừng giận. Chịu mà...”

“Vậy thì mới là con nít ngoan... Hi hi...”

“Sợ em luôn...”

Một ngày tháng 5,

Xuân đã hết, cái nóng oi bức không làm những tâm hồn áo trắng mệt mỏi. Mặc cho những kì thi gam go đầy khó nhọc đang ở phía trước. Trong lòng ai cũng cố gắng níu kéo, cố gắng tận hưởng từng giây phút cuối cùng của cuộc đời học sinh.

Không bao lâu nữa, từng cánh hoa đỏ thắm sẽ lại rụng rờn rớm trên cây phượng già, tiếng ve kêu râm rang gọi hè sẽ đến. Với những học sinh cuối cấp chúng tôi, thời điểm khép lại biết bao kỉ niệm buồn vui của tuổi học trò, thời điểm chia tay mái trường, thầy cô, bạn bè sắp gần kề...

Mọi người ai cũng bảo, thời học sinh là những năm tháng đẹp nhất của mỗi đời người, không ưu tư, không lo nghĩ. Với tôi thì lúc này chỉ có sự bình thản, cũng không luyến tiếc, bịn rịn. Có thể ngôi trường này vốn không dành cho người như tôi. Thực sự suốt ba năm ngồi trên ghế học đường, tôi như lạc lõng bơ vơ giữa sự vụ lợi tiền bạc, giữa những mối quan hệ dối trá, lừa lọc diễn ra trước mặt hằng ngày. Điều làm tôi luyến tiếc là những cô giáo kính yêu, những người bạn thân thiết dù chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Và cả em - một cô nhóc khờ khạo nhưng chân thành...

...

“Tặng em.”

“Cái gì thế?”

“Sổ lưu bút, anh chọn lâu lắm đó.”

“Cám ơn anh ^^ “

“Em nói em luyến tiếc lớp mình lắm mà, giờ anh tặng cho em, sau này có nhớ thì mở ra xem...”

“Anh không làm lưu bút à?”

“Không...”

“Sao vậy?” em tròn mắt ngạc nhiên.

“Để làm gì? Với anh thì những lời ghi trong đó toàn là nói dối.”

“Lại thế nữa rồi...” em bĩu môi.

“Ví dụ nhé, nếu em đưa cho một người ghét mình ghi vào. Người ta cũng sẽ dành cho em những lời tốt đẹp trong đó thôi. Vậy thì đâu có phải lời thật lòng. Bởi vậy anh không làm, cũng không ghi cho ai cả. Tình cảm thật sự thì không cần ghi chép, nó sẽ mãi ở trong lòng. Chân thành hay giả dối tự mình hiểu là được...”

“Vậy, anh có chịu ghi cho em không?”

“Chịu, nhưng chỉ ghi sự thật thôi nhé.”

“Là thế nào?”

“Anh ghi vào là heo mập thì ráng chịu nha.” Tôi cười lớn.

“Đánh chết bị ghờ...”

“Đùa thôi mà, dữ dằn quá.”

“Em sẽ chữa trang 83 cho anh...”

“Tại sao?”

“Kỉ niệm lúc tụi mình quen nhau mà. Bộ quên rồi hả?” em nheo mắt lại nhìn tôi ngờ vực.

“Có quên đâu, nhớ chứ. Nhưng lỡ không ghi được đúng trang đó thì sao.”

“Được mà.” Lại giấy này...

“Rồi rồi, thì được... Uống nước này.”

Tôi đưa ly trà chanh đến gần em rồi bỗng giật lại, đưa lên miệng uống ngon lành, cười ha hả...

“Lại chọc ghẹo...”

Em tức giận đánh liên tục vào vai tôi.

“Thôi thôi, giỡn mà, đổ hết nước vào người anh bây giờ...”

“Xi. Chỉ giỏi bắt nạt người ta...”

...

Thằng Đức nhìn tôi, mỉm cười đầy ẩn ý...

“Hôm nay được xỏ chuông hay sao mà rảnh rỗi hẹn tao ra uống nước thế?”

“Anh em bao nhiêu năm mà vẫn đâm chọc tao à?”

“Ha ha, đùa thôi. Tao biết dạo này bị quản lý chặt chẽ lắm.”

“Phát mệt...”

Tôi đưa điều thuốc lên môi, châm lửa... Lâu rồi mới thoải mái như vậy, không bị làm phiền, quấy rầy... Đẩy gói thuốc sang phía nó, tôi hỏi:

“Thuốc không?”

“Ừ... Tách...”

“Thế nào? Quyết định nộp đơn vào trường nào chưa?”

Nó rít một hơi rồi nhả khói, thở dài...

“Mày biết tao rồi mà. Học hành như hạch, biết gì mà đại học này đại học nọ. Chắc lại theo ông già vào công an thôi...”

“Ừ, cũng tốt...”

“Tao muốn qua đó học với mày, bà già cũng đồng ý, nhưng ông già thì không chịu. Đến nản. Thằng heo kia thì đi rồi, rốt cuộc chỉ còn mình tao ở lại đây.”

“Chịu, ở lại cũng tốt, tao thật ra cũng không muốn đi...”

“Còn nhớ đến người cũ à?”

“Ờ...”

“Thế còn người hiện giờ?”

“Chắc cũng sắp đến lúc rồi...”

“Có thương nó thật không?”

“Có...”

“Thế sao không chọn nó?”

“Đơn giản là không thương bằng Tiểu Lợi thôi...”

“Vì nó quản lý mày gắt quá à?”

“Không, tao không để ý chuyện đó.”

“Cũng hay, tao thấy mày như hồi năm ngoái, suốt ngày chỉ ở nhà nhắn tin, gọi điện.”

“Mày thấy vậy à?”

“Thật ra cũng khác chút đỉnh, tao có cảm tình với nhỏ này hơn, còn cái con năm ngoái...”

“Mẹ, nói đi. Tao có để bụng đâu, cứ làm như xalạ.”

“Đẹp thì đẹp thật, nhưng không ưa nổi cái tính, giả tạo dối trá quá. Ngay từ đầu tao nói mà mày không chịu nghe...”

“Ồ... người ngoài cuộc luôn rõ hơn.”

Cũng đúng thôi, chân tình thì phải hơn hẳn sự giả dối rồi...

“Mà sao mày không kiếm ai quen đi?”

“Mẹ, gái đẹp mày lấy hết rồi, còn đâu nữa.”

“Thôi ông nội, đừng có móc nữa.”

“Đùa thôi, bị giam ở nhà từ nhỏ riết giờ thành khờ, biết nói năng gì mà đi làm quen. Với lại tao cũng không thích ai hết.”

“Ừm...”

“Mà nè, bữa nào rảnh sang nhà tao ăn cơm. Bà già cứ nhắc mày hoài.”

“Ừ, kể cũng hay, biết bao nhiêu đứa rủ mày đi chơi, ba mẹ mày không cho, kể cả đi với lớp cũng thế. Vậy mà tao sang nói là được liền.”

“Thân quá rồi, ông bà cũng tin tưởng. Bởi vậy mỗi lần muốn ra ngoài là phải nhờ mày.”

“Ha ha...”

Reng... Reng...

“Rồi, đến giờ vợ truy sát... Ha ha...”

Tôi lắc đầu, tắt máy...

“Phát mệt...”

“Sao không nghe? Lại giận nữa thì sao?”

“Kệ, năn nỉ chút là xong. Lâu rồi mới được tự do thoải mái như vậy.”

“Được được...”

...

Từ sau cái ngày đó, em trở nên thay đổi. Hình như em không nói đùa, lúc nào cũng quản lý tôi, chỉ một chút không có tin tức là lại gọi điện liên tục. Tôi không giận em, biết em làm như vậy là vì em thương mình. Nhưng tại sao không tin tưởng tôi chứ, em đâu biết cái càn ngày tôi càng thấy mệt mỏi. Cảm giác không sống đúng với mình, không được tự do làm điều mình thích rất là khó chịu. Ngay cả mẹ còn không quản được tôi nữa là...

...

“Này, anh điền đơn đăng ký trường chưa?”

“Rồi.”

“Em cũng xong rồi nè.” Em chìa tờ giấy ra trước mặt tôi cười hì hì.

“Sao lại đăng kí trường này? Em học bang D mà?”

“Hai nguyện vọng lận mà. Với lại anh thích trường đó mà.”

“Định theo ám tui đến tận đại học à...” Tôi cười lớn.

“Ai thèm... Mà ý gì đấy, chán người ta rồi à?” lại phụng phịu hờn dỗi...

“Đâu có, đùa thôi mà...”

Có tin nhắn...

“Quý, dạo này trốn đâu đấy, không chịu liên lạc gì hết?”

“Trốn gì đâu?Nhảm nhí, nhớ thấy mờ.”

“Chỉ giới xạo. Mai rảnh không?”

“Rảnh, sao?”

“Trước cổng trường LHP nhé, 9 giờ sáng.”

“Ok.”

...

“Ai đấy?Ai mà vừa nhắn tin vừa cười thế?” em hỏi.

“Bạn cũ đó mà. À, mai anh hẹn với bạn nhé, emở nhà học bài ngoan nhé.”

“Cuối tuần mà cũng không chịu đi chơi với người ta sao?”

“Thì chiều anh sang, đừng có làm cái mặt dễ ghét đó nữa mà...”

“Nhớ sang đấy, không thì biết tay...”

“Rồi rồi...”

...

Hẹn hò cái gì thế này?Trời nắng mà bắt người ta đứng chờ...

“Này, con chai cung...”

“Cung với chả kiếc, lần nào cũng trễ giờ.”

“Sorry nghen, má...ngủ quên...Hi hi...”

“Hên là nhà gần xịt, nếu không chắc cho tui leo cây rồi...”

“Đâu có đâu...Giờ chuộc lỗi nè...Chụt...”

“Gớm...thôi đi đi bà...”

“Ok...^^ “

Đây là bạn thân của tôi hồi cấp hai, có thể nói là thân nhất. Không như những đứa con gái khác trong lớp, chê tôi nhà quê cục mịch, T luôn thân thiết, quan tâm tới tôi. Cái trò nhận “má, con” cũng xuất phát từ lúc đó cho đến tận bây giờ. Chúng tôi không gọi nhau : bạn-mình, tao-mày, hay đơn giản hơn là gọi tên mà cứ má-con suốt, riết thành quen miệng.

Hồi đó chúng tôi đi đâu cũng dính với nhau, đến nỗi thằng bạn trai của T ghen tuông bừa bãi. Nhưng không vì vậy mà T không chơi với tôi nữa, cứ càng ngày càng thân hơn, làm thằng kia chỉ biết tức giận không làm được gì. Nghĩ cũng lạ, bộ cứ một nam một nữ đi chung là có vấn đề sao?Nếu thế thì thế giới này phải chia làm hai để ở rồi, cho nó tiện.

Nhớ mãi những lúc đi chúng tôi mãi la cà ăn hàng rong, đến nỗi quá giờ vào lớp học thêm, phải đón nhận ánh mắt hình viên đạn của bà cô già khó chịu. Hay những hôm đi học trễ, lén đi cổng sau, bị ông bảo vệ bắt gặp, phải ù té bỏ chạy. Tôi luôn xách cặp và dép của cả hai đứa lẻo đẻo chạy phía sau đểtoát mồ hôi, còn T thì ở đằng trước, ngoảnh đầu lại lè lưỡi.

Nhớ mãi cái hôm ngày chia tay trường học , T hết kí rồi đến vẽ, nào xanh nào tím, lõe loét hết áo tôi rồi tự dung gục mặt lên vai khóc ngon lành. Tôi im lặng ôm T thật chặt, hoa phượng nở rộ đỏ thắm cả sân trường, kim tuyến, bông giấy và mái tóc mượt mà của T tung bay theo con gió nhẹ nhàng...Đây chỉ mới là người con gái thứ hai làm tôi cảm động sau Tiểu Lợi, cái cảm giác bịn rịn không muốn chia lìa đó, tôi không bao giờ quên được.

Ra trường, mỗi đứa học một nơi, nhưng chúng tôi vẫn giữ liên lạc thường xuyên. Cuộc đời tôi sang trang thì cuộc sống của T cũng không còn êm đềm, bình yên nữa. T chia tay với bạn trai-một thằng Sở Khanh khôn nạn chính hiệu. Đau đốn và hụt hẫng, T bỏ nhà ra đi, suốt ngày la cà khắp nơi, giao du với bọn xấu rồi gục ngã. Làm bạn với cái thứ mà người ta hay gọi là “nàng tiên nâu”.

Nghe được tin, tôi cuống cuống lên đi tìm kiếm khắp nơi. Không biết là trời thương xót cho tôi và cô ấy, hay là giữa chúng tôi có duyên. Tôi gặp T vào lúc thất vọng nhất, ở cái chỗ không ai ngờ tới.

“Bốp...Tình chưa, tình rồi thì theo tôi về.”

Tờ giấy bạc nóng hồi rơi xuống đất, cái thứ bột màu trắng chết người vương vãi khắp nơi. Đây là lần đầu tiên và duy nhất tôi đánh con gái, lại là người con gái thân thiết với mình. Cô ấy đau, nhưng tôi còn đau hơn nhiều. Là NT hồn nhiên, đánh đá của tôi đây mà, nhưng sao không giống một chút nào hết vậy... Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên trong phút chốc rồi ôm chặt lấy người bạn thân, gào lên nức nở, nước mắt giàn dụa...

Tôi hận cái thằng đó, chỉ muốn tìm nó, xé xác cho hả giận, nhưng mỗi lúc như thế T lại níu tay tôi lại, van xin, nài nỉ. Tôi cũng hận bản thân mình, chỉ lo chơi bời trác táng, không quan tâm gì đến cô ấy. Trên đường về, trong từng cơn gió về đêm lạnh lẽo, T xiết chặt hai bàn tay nhỏ bé:

“Má sẽ đứng đây, má sẽ cai nghiện.”

Rất quả quyết. Tôi là một đứa ngang tàng, bất cần đời, nhưng nhiều khi cô ấy còn có nghị lực và sự tự tin hơn cả tôi.

Những ngày đầu thật là cực hình với tôi và T. Tự đi mua một cái xích nặng trĩu, T nhờ tôi khóa mình lại thật chắc. Trong cơn vật vã, thèm thuốc, T vùng vẫy như muốn giật tung sợi dây thép lạnh ngắt đó để chạy ra khỏi căn nhà, máu từ hai tay nhỏ bé nhưng đầy nghị lực tuôn ra bởi sự cọ sát dữ dội. Tôi chạnh lòng, đau xót, muốn mở khóa thì cô ấy gào lên:

“Đừng đến gần, con mở ra là giết má, má không bao giờ bỏ được đâu.”

Sau những lần lên cơn như thế, T lại lịm đi, nằm ngủ như một con mèo hoang rũ rượi, không nhà cửa. Tôi mở xích cho T, băng

lại vết thương, ôm cô ấy vào lòng thật chặt, nước mắt tuôn rơi...

Những tiếng thét đau xé tâm hồn dần dần biến mất, trả lại cho T vẻ tươi tỉnh, yêu đời. Cô ấy đã trở về như ngày xưa, nét xanh xao vật vờ cũng không còn, dưới nắng chiều nhẹ nhàng, gương mặt thon thả trắng hồng dường như đẹp hơn bởi nụ cười ngây thơ thánh thiện và mái tóc dài óng ả thả tự nhiên để những cơn gió nhẹ vô tình lùa tóc tung bay đủ làm mê đắm tâm hồn.

Tôi cũng không thể giải thích, tại sao chúng tôi không phải là một cặp trong khi luôn quan tâm, chăm sóc cho nhau từng chút. Tình cảm chúng tôi mãi mãi chỉ dừng lại ở mối quan hệ đơn thuần, trong sáng, nó vượt lên trên tình bạn, nhưng không thể chạm ngưỡng cửa tình yêu. Không phải là không có thứ, nhưng cả tôi và cô ấy đều chỉ nhìn thấy sự ngưng ngừng, cứng ngắc hiện rõ trong đôi mắt lẫn cách cư xử của nhau mà thôi. Thế là chúng tôi bật cười thật to, rồi lại bằng lòng với mối quan hệ má-con như cũ. Mặc dù mỗi khi đi bên nhau, tôi và cô ấy cứ quẩn quít bên nhau không khác gì một đôi thật sự. T thích nắm tay tôi ở nơi đông người hay ôm tôi thật chặt khi chạy xe trên phố, hoặc những cái hôn nhẹ của cả hai cũng đã trở nên quá đời bình thường.

Tính cách của cô ấy cũng rất hồn nhiên, cứ thấy cái gì đẹp, cái gì xinh là lại xuýt xoa cả lên rồi lấp lánh đôi mắt trong trẻo ngẫm nhin say sưa. Ấy vậy mà khi tôi mua món đồ đó, T lại thẳng tay vứt nó vào sọt rác một cách không thương tiếc rồi hồn dỗi. T nói muốn tự mình mua những món mình thích, không muốn dựa dẫm vào con trai, kể cả tôi cũng không ngoại lệ. Cô ấy luôn rần ròi và độc lập.

Những lần gặp nhau, chuyện của tôi và T nói không bao giờ hết, từ thuở còn đi học cho đến tận bây giờ. Hết chuyện thằng cha thầy dạy toán ngày xưa, mỗi lần học thêm không muốn học, cứ cho con Y ngực to lên bàn đầu gối là y chàng hai tiếng đồng hồ, chỉ giải được vài bài toán ngắn ngủn. Hay chuyện cuộc sống hiện tại ra sao, vui vẻ hay u sầu. Đến những chuyện thường ngày nghe được đâu đó cũng làm bọn tôi cười sặc sụa ra nước mắt.

Hỏi đó mỗi lần đùa nhau, cô ấy nói sẽ không bao giờ làm nhà giáo hay lấy người làm cái nghề đó.

“Con không thấy hồi xưa tụi mình đặt đủ biệt danh cho mấy ông thầy bà cô hả, rồi nói xấu sau lưng, cười nhạo đủ điều. Má không muốn bị giống vậy. Hi hi...”

Hình như ghét của nào trời trao của ấy, bây giờ khi ngồi viết những dòng này, chắc một hai năm nữa, tôi sẽ nhận được thiệp hồng của T. Đối tượng là một anh giáo viên thể dục, nhà không giàu, cũng không đẹp trai, nhưng là người mang lại sự yên bình và ấm áp cho tâm hồn của cô ấy...

Dù không còn bên cạnh, nhưng tôi luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất dành cho cô ấy...

“Này này, bộ quên má rồi hả, sao dạo này không thèm hỏi han gì?”

T nói trong lúc đưa cái ống hút lên mồm, hút chùn chụt...

“Sao mà dám, mà quên nữa, mỗi lần tui gọi điện là lại nói bạn này bạn nọ. Riết phát nản...”

“Bạn thiệt chứ bộ, dạo này má học thêm nhieu lắm”

“Thôi không dám, chắc có anh nào rồi chứ gì, tui biết thân phận tui mà, con roi con rút mà...”

“Thôi mà con chai, con chai cứng, đừng giận ghen...”

“Ai mà giận hồi nào. Đừng có làm cái mặt đó nữa, lớn rồi mà vẫn vậy.”

“Hi hi...Mà dạo này con sao?”

“Con hả?Cũng bình thường thôi.”

“Còn quen với nhỏ gì không?”

“Còn.”

“Hay à, cũng lâu dữ, tưởng như má, thích đá banh chứ.”

“Thôi đi bà già, làm ơn có kiếm thì kiếm ai quen nghiêm túc giùm. Cứ như vậy tui không yên tâm.”

Chống tay lên cằm, hướng ánh mắt xa xăm qua khung cửa kính trong suốt, cô ấy nói:

“Chời, má cũng muốn lắm đó, mà không có cảm tình con oi...”

“Còn nhớ cái thằng chết tiệt kia chứ gì. Chán thật...”

“Chịu thôi con, làm gì mà hết lòng tin ở lũ con trai. Kệ nó đi. Con còn định hết năm nay đi không?”

“Còn chứ...”

“Sao vậy?Bỏ bạn gái à?Con thương nó mà...”

“Cũng như má thôi...”

“Ờ, tình đầu khó quên...”

“Làm như ta đây hiểu biết lắm ấy.”

“Má nè, má nói rồi nha, con mà đi, má không ratiền đâu đó...”

“Lại thế nữa...”

“Má mà ra chắc khóc hết nước mắt luôn quá...”

“Cứ đùa...”

“Nói thật chứ bộ, con rảnh má quá rồi...Ê mà nè, còn nhớ con Tr lớp mình không?”

“Nhớ, sao?”

“Chời oi, bây giờ nó ghê lắm...”

“Sao sao...”

“VẬY nè...”

“...”

“...”

...

“Ha ha...Nhớ tới thằng đó là mắc cười.”

“Ồ, thằng cha giám thị bị điên, đi vệ sinh mà cũng bắt viết bản tường trình.”

...

“Sao hôm nay trời mau tới vậy?”

“Mơ hả con?7 giờ tới rồi, không tới chẳng lẽ sáng?Mát đây à?”

“Chết rồi, lỡ hẹn rồi.”

“Hẹn với bạn gái hả?”

“Ừ, chắc nó lại giận lên giận xuống nữa.”

“Thôi mình về đi.”

“Ừ, để con chở má về trước đã.”

“Thôi khỏi, nhà má xa lắm. Con đi trước đi.”

“Lỡ rồi, trễ thêm tí cũng không sao. Bà già của tui là số một mà.”

“Hi hi... Ngoan ghê... Chụt.”

Kể cũng lạ, tại sao cô khờ này hôm nay không gọi điện hay nhắn tin lẫn nào nhỉ? Thôi kệ, bây giờ qua năn nỉ chút cũng còn kịp.

...

“Chị đâu rồi em?”

Tôi ngạc nhiên khi thấy thằng nhóc lác đầu:

“Bà đi đâu từ sáng đến giờ rồi mà. Bộ không nói anh nghe hả?”

“Ồ, không có, vậy thôi anh về. Tí nữa chị về nói anh có qua nhé.”

“Vâng.”

Cửa đóng lại, tôi lấy điện thoại ra bấm...

Tắt máy rồi, đi đâu rồi đây, không biết phải ra ngoài hay nằm trên nhà giận hờn nữa, mệt thế không biết... Đã vậy qua nhà má ngồi chơi tiếp...

Tôi rồ ga chạy khỏi hẻm, hòa cùng dòng người đông đúc trong ánh đèn đường mờ ảo buổi tối. Một chiếc xe khác cũng vừa khởi hành...

Từng tia nắng sáng có phần hơi gắt của buổi ban trưa rọi vào khắp căn phòng, tôi bước xuống giường, với lấy gối thuốc trên bàn, ngậm một miếng vào mồm tiện chân đá thẳng dể già mấy cái:

“Dậy, trưa rồi.”

“Ồ ờ, sớm mà, ngủ chút nữa đi...”

“Đẹp, dậy ngay, lát nữa tao bận việc rồi, không có ở nhà đâu.”

“Ồ ờ...”

“Tao đi tắm trước, ra mà chưa dậy là chết...”

“Rồi... rồi... Ngủ cũng đâu yên thân...”

“Chửi này... Bóp bóp...”

“Thôi thôi, em xin, dậy ngay...”

Tôi đập thêm vài đập, cười ha hả rồi mở cửa, bước vào phòng tắm...

Mát mẻ thật, tự dưng hôm nay thấy dễ chịu, thoải mái trong người. Bước ra phòng khách, nhìn vào bể kính, những con cá đang tung tăng bơi lội, rượt đuổi nhau trong đám cây xanh mơn mơn thật vui mắt. Nghĩ cũng tiếc, công sức nuôi dưỡng tại đây bấy lâu nay, tao đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho chúng bây đây...

Từ hôm qua đến giờ em vẫn không thèm gọi điện hay nhắn tin, đi đâu không biết nữa. Cũng đâu phải còn nhỏ gì, mà suốt ngày như trẻ con, hơi một chút là giận lên giận xuống. Nhưng mà cũng đáng yêu lắm, nghĩ đến lúc phải xa nhau cũng buồn ghê gớm...

...

“Chị có nhà không em?”

“Có, anh vào đi.”

Thằng nhóc cười thật tươi, mở cửa...

“Cám ơn em.”

Bước chậm chậm lên từng bậc cầu thang, tôi mỉm cười nghĩ đến gương mặt chủ ụ, hôn đốicủa em. Minh cũng thật là tệ, hôm qua cho em chờ cả ngày, thôi thì hôm nay bù đắp vậy.

Cửa phòng không đóng...

“Này cô khò, làm gì mà ngồi một đống trên giường thế?”

“Đóng cửa lại đi.”

Em vẫn bình thản, gương mặt hững hờ không vui cũng không buồn.

“Rồi nè, sao thế?Giận anh à?”

“Hôm qua anh đi đâu?”

“Thôi mà, đừng giận nữa nha. Hôm qua anh ham chơi nên lỡ hẹn.”

Ngồi xuống cạnh em, tôi đưa tay vuốt nhẹ đôi má, năn ni làm lành. Tự dưng em hất mạnh tay tôi ra, nhìn tôi với đôi mắt nghiêm nghị, em hỏi:

“Tôi hỏi hôm qua anh đi đâu?”

“Thì đi chơi với bạn. Anh nói rồi mà, em làm sao thế?”

“Bạn?Bạn gái à?”

“Ừ thì con gái, nhưng chỉ là bạn bình thường thôi mà.”

Đừng nói là lại nổi cơn ghen tuông bừa bãi lên nữa nhé, chết mất...

Em cười nhạt, thái độ khinh khỉnh...

“Thôi đừng chối nữa.”

“Chối gì?Bạn thì nói là bạn, sao em đa nghi quá vậy?”

“Chỉ là bạn bình thường mà lại nắm tay, ôm nhau sát rạt, lại còn hôn nhau đùa giỡn vui vẻ nữa à?Anh tưởng tôi khờ lắm chắc?”

“Sao em biết...”

“Tôi đi theo anh từ suốt sáng hôm qua, đứng cả buổi ngoài trời nắng chang chang mà anh nào có biết. Trong lòng anh lúc đó chỉ có người khác thôi...”

“Tại sao em biết anh đi đâu để mà theo dõi...”

Sực nhớ đến hôm trước, em có mượn điện thoại của tôi, nói là để chơi game...

“Em đọc lén tin nhắn của anh à?Em không biết tôn trọng quyền riêng tư sao?”

“Thì đã sao, không như thế làm sao tôi biết được anh còn giấu diếm bao nhiêu chuyện sau lưng tôi nữa.”

“Đủ rồi! Em cũng có bao nhiêu người theo dõi thôi, ngày nào cũng nhắn tin gọi điện cho em, anh cũng có quan tâm hay quản lý em đâu. Anh tin em tại sao em không tin anh chứ?”

“Nhưng tôi không có trả lời họ, cũng không có làm ra chuyện lén la lút lút như anh...”

“Thế nào là lén lút?Anh đã nói chỉ là bạn thân mà thôi. Em có muốn gặp mặt bạn anh để nghe giải thích không?”

“Anh nói vậy là cô ta cũng biết anh đang quen với tôi à?”

“Biết chứ sao không, anh không cần phải giấu diếm làm gì.”

“Vậy mà cô ta vẫn chấp nhận làm kẻ thứ ba à?”

“Cái gì mà kẻ thứ ba?Em biết mình đang nói gì không?Em bình tĩnh nghe anh giải thích được không?”

“Chứ không phải thì là gì?Sao cô ta không có một chút si diện nào hết vậy?”

“Im đi, còn nói năng như vậy nữa là anh trở mặt bỏ về đấy.”

“Anh nạt nộ tôi? Anh nạt tôi vì con nhỏ đó à?”

Đôi mắt em bắt đầu ươn ướt những giọt sương long lanh. Nhưng điều đó không làm con nóng nảy của tôi giảm bớt chút nào.

“Phải, là như vậy đấy, anh không cho phép bất cứ ai sỉ nhục hay nói xấu cô ấy, kể cả em cũng vậy.”

“Anh thương cô ta đến thế sao? Vậy anh nói đi, giữa tôi và cô ta, anh chọn ai? Nói đi...” em gào lên.

“Em đừng có búống bình như vậy được không? Chưa nghe rõ đầu đuôi đã làm ầm ĩ lên...”

“Nói đi...”

“Tại sao phải chọn chứ? Rõ ràng hai mối quan hệ khác nhau mà...”

“Tôi không muốn nghe những lời giả dối nữa. Anh nói đi...”

Búống gì mà búống thế không biết, ngang ngược vừa vừa thôi...

“Đừng ép anh.”

“Nói vậy là anh chọn cô ta chứ gì? Tôi hiểu rồi, chia tay đi.”

Chia tay? Em coi hai chữ đó như là trò đùa haysao mà có thể dễ dàng nói ra đến thế? Ngày đó cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Em không chịu nghe tôi giải thích một lời nào. Hóa ra tình cảm của chúng tôi đối với em có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy sao... Tôi thở dài, giọng trầm xuống:

“Nếu đó là điều em muốn.”

Dứt lời, tôi quay người bước ra cửa...

“Anh, khoan...”

“Cô đem hai chữ đó ra để đùa giỡn hay sao? Bây giờ tôi muốn cho cô biết, người không coi trọng mối quan hệ này là cô, chứ không phải là tôi đâu.”

“Rầm!”

Cánh cửa đóng sập lại. Tôi bước đi mà tâm trạng náo nức...

Thật ra trong lòng tôi, giận thì có giận, tức thì có tức thật, nhưng tôi biết không đến nỗi dễ làm như vậy. Tôi thừa biết tính em trẻ con, lại cứng đầu, mỗi khi tức lên thì không chịu nghe ai nói gì cả. Nếu đợi em dịu lại, hoặc chịu khó xuống nước năn nỉ hồi lâu thì sẽ bình thường thôi. Tôi bỏ qua cho em được nhiều lần thì lần này cũng có thể nhắm mắt làm ngơ. Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy thì thực sự tôi không biết làm cách nào để dứt ra khỏi cuộc tình này. Hãy thông cảm cho anh, thà bây giờ em đau một, em sẽ coi anh là kẻ phụ bạc, vô tâm nhưng như vậy vẫn đỡ hơn là nếu chúng ta cứ tiếp tục. Đến sau này anh đi, thì em còn đau hơn thế nào nữa. Em cứ tức giận, cứ căm hận anh đi, anh không trách em đau. Với anh, em mãi mãi vẫn là cô khờ mít ướt đáng yêu...

...

“Anh, em hơi quá lời, đừng giận.”

“Sao không trả lời tin nhắn của em?”

“Reng... reng...”

“Bíp.”

Tôi cúp máy, tắt nguồn điện thoại...

...

“Này, hôm nay không đi chơi với bạn gái à?”

Thằng Đức vẫn như mọi khi, cười nhạo châm chọc.

“Ông chia tay rồi.” thằng dê già lắc đầu.

“Cái gì? Đùa thôi phải không?” nó cười lớn.

“Không đùa.”

“Tại sao vậy?” tiếng cười im bật.

“Chẳng sao cả.”

“Có hối hận không?”

“Chắc là không.”

“Ồ...”

...

“Trả lời em đi mà. Năn nỉ đấy. Nghe điện thoại của em đi.”

“Bíp.”

...

“Có T ở trong lớp không bạn?”

“Nó trốn ra ngoài từ lúc trong tiết rồi.”

“Cám ơn...”

...

“Có T...”

“Hôm nay nó nghỉ học rồi.”

“Cám ơn...”

...

Hôm nay là ngày thi thử tốt nghiệp, không biết có ăn ở thất đức gì không nữa, mới sáng sớm đã mắc mưa làm cả người như chuột lột. Đã cố vào nhà vệ sinh vắt quần áo rồi mà vẫn ướt nhẹp. Lạnh quá.

Tôi có một sở thích kì lạ là không bao giờ dùng áo mưa, cảm giác mặc vào cứ chật chội và khó chịu. Nếu như việc không gấp thì từ tốn kiếm nơi nào đó đứng chờ, hút vài điếu thuốc, nhìn ngắm đường phố được tẩy rửa bụi bặm. Còn nếu như quá gấp gáp thì cứ như thế đội mưa mà đi, chẳng cần che chắn cũng chẳng cần quan tâm. Ai nói gì cũng mặc, có lẽ điểm giống nhau của hai đứa : đều cứng đầu cứng cổ.

“Này...” Em chìa cái khăn tay về phía tôi.

Ừ nhỉ, em cũng thi phòng này mà, tên gần nhau nên suốt ba năm trời lúc nào cũng chung phòng.

“Cám ơn...”

“Có lạnh không? Em có áo khoác, hay là...”

“Không cần. Đi hút điếu thuốc là ấm ngay.”

“Anh...”

“Có gì nói sau.”

“...”

...

“Còn giận à?”

Em chạy theo tôi ra khỏi phòng thi, vỗ vai hỏi lí nhí. Chán thật, đã cố nguệch ngoạc vài chữ cho có rồi ra sớm, vậy mà em cũng đi theo...

“Có giận gì đâu. Trước giờ anh chưa giận ai bao giờ.”

“Tha lỗi cho em...”

“Em không có lỗi, anh mới là người cần nói câu đó.”

“VẬY MÌNH...”

“Nhưng anh không muốn nói.”

“Anh...”

“ĐỪNG ĐI THEO NỮA. ANH ĐI VỀ NHÀ ĐÂY.”

“NGHE EM NÓI MỘT CÂU THÔI.”

Em níu tôi lại, tay run run...

“MỘT CÂU THÔI NHÉ...” Tôi thở dài, dù trong lòng mềm nhũn ra nhưng vẫn cố làm vẻ lạnh nhạt, khó gần.

“VIẾT LƯU BÚT CHO EM. ANH... HỨA RỒI CƠ MÀ.”

“Ừ.”

“GIỜ EM KHÔNG CÓ ĐEM THEO, CHIỀU NAY NHÉ. EM ĐỢI ANH TRƯỚC TRUNG TÂM NGOẠI NGỮ SAU TRƯỜNG.”

“KHÔNG BIẾT ANH CÓ RÀNH KHÔNG NỮA.”

“KHÔNG GẶP EM KHÔNG VỀ.”

“...”

...

Chiều nay, trời âm u, lạnh lẽo... những chiếc lá rơi rụng lá tả khắp mặt đường bị cơn gió mạnh vô tình cuốn bay đi, hòa chung với bụi đường mù mịt. Trong cái khung cảnh hối hả dòng người qua lại ấy, thấp thoáng bóng dáng mỏng manh của một người con gái...

Mưa rơi...

Lát phát từng hạt, chậm chậm và nhàn nhạt...

Em vẫn đứng chờ.

Mưa rơi...

Ngập trời, âm ỉ và dai dẳng. Mưa quất rát mặt, tê tái thịt da...

Em vẫn đứng chờ.

Biết như thế là ngốc nghếch, là yếu đuối, là tự hành hạ bản thân mình. Nhưng tại sao em vẫn làm như vậy?

Em bọc cuốn sổ lưu bút trong áo mưa, ôm nó vào lòng, thật chặt, thì thoảng đưa tay lên gạt đi những hạt nước lạnh cóng trên khuôn mặt xanh xao, mặc kệ cả người ướt sũng. Sao không quá vậy em? Tội tình chi phải làm vậy?

Hồi ức như một con chim nhỏ, nếu ta cứ khư khư giữ chặt thì nó sẽ chết. Hãy mở khung cửa tâm hồn ra, nó sẽ được tự do bay lượn trên bầu trời trong xanh, vì đôi cánh nhỏ đó thuộc vốn không thuộc về trái tim của chúng ta.

Và ngay lúc này đây. Tôi muốn chạy về phía em, ôm lấy em thật chặt và không bao giờ nói lời tạm biệt nữa, tôi rất muốn, nhưng tại sao tôi lại không làm như vậy?

Tôi đã từng thử buông tay, từng mở toang cánh cửa mà bấy lâu nay đóng chặt. Nhưng tại sao cánh chim ấy vẫn không thể bay đi, mà cứ ở lại, quẩn luyến trong tim không rời? Và Tiểu Lợi, cô ấy vẫn mãi là người tôi yêu nhất, không bao giờ quên.

Mưa dần giấu kín em, nhòe đi trước mắt tôi...

Xin lỗi em, tình yêu của anh không đủ lớn, không đủ thơ mộng và ngọt ngào như em từng mong mỏi.

...

“MÀY, GIÚP TAO LÀM MỘT CHUYỆN.”

“Sao hà đại ca.”

“Lấy xe, đưa nó về nhà.”

“Tại sao anh không đi? Bả không chịu đâu, anh đi đi, nãy giờ em cũng thấy tội. . .”

“Đưa nó về nhà.”

Tôi gất lên.

“Cứ nói là nếu không chịu về, tao sẽ không viết lưu bút.”

“Vâng. . .”

...

Nụ cười vừa chớm nở đã vội úa tàn khi người đến không phải là tôi.

Em hỏi han, em thắc mắc rồi em bật khóc. . .

...

Chắc bây giờ lòng em đang đau lắm, nhưng em có biết không? Anh lạnh lùng ném một viên đá tới. Em nhận lấy, rồi nhẹ nhàng, âm áp ném trả một tình yêu. Thứ nào sẽ mang lại đau đớn hơn cho người nhận, hà em?

...

Mưa rơi mưa rơi.

Đôi bàn tay lạnh.

Em đừng mong nhớ.

Em đừng chờ anh.

Mưa rơi mưa rơi.

Trong chiều buồn bã.

Như là nước mắt.

Uớt đôi vai gầy.

Mưa rơi mưa rơi.

Vỡ đều trên phố.

Bước về lối cũ.

Quay đầu xuyên xao.

Mưa rơi mưa rơi.

Ước gì làm mưa.

Được hòa cùng gió.

Tan tành nhớ nhung.

Anh mong mưa rơi.

Ru em tình hồi.

Một ngày trời nắng.

Em thôi chờ mong.

Mở quyền lưu bút ra, tôi giật mình. . .

Tất cả các trang đều có chữ viết, những hàng chữ nhỏ nhỏ xinh xinh quen thuộc, tất cả chúng đều thuộc về em.

Em tỉ mỉ ghi chép, trang trí từng trang giấy thật ảm cúng mặc dù tôi biết khi em đặt bút ghi những dòng này, tim em đang đau lắm. Những kỷ niệm, những tấm hình trong khoảng thời gian chúng tôi quen nhau đều lần lượt hiện lên trước mắt. Nó không phải là cuốn lưu bút học trò, nó là quyển nhật kí của em, của riêng trái tim em, mà trong đó chỉ có mình tôi hiện diện.

Lật nhẹ nhàng từng trang giấy, lòng tôi trống rỗng...

Trang 1, tấm hình em cười thật tươi, tôi còn nhớ đó là ngày hai đứa cùng nhau đi xem film, tôi bỏ em lại rồi lén đi mua hoa tặng em...

Trang 2, trang 3, trang 4...trang 81, những cộtmốc đáng nhớ đều có đủ. Lần đầu tiên nắm tay, hôm Valentine, lúc tôi dụ khi em rồi bất chợt hôn nhẹ lên má, những lần cãi nhau vu vơ. Lúc đi chụp hình sticker, em lém lỉnh tạo dáng sau đó bẽn lẽn đỏ mặt ôm lấy tôi, hôn thật mạnh, vừa đúng lúc đèn flash chớp sáng...

Tất cả đều đầy đủ, tất cả...

Trang 82,

“Anh đã từng hứa với em sẽ viết ở trang kế tiếp, trang kỉ niệm ngày chúng ta quen nhau. Anh không được nuốt lời đâu đấy. Cuốn sổ vẫn còn hơn trăm trang giấy trắng, còn rất nhiều khoảng trống chưa được ghi chép. Em hi vọng mình sẽ được cùng anh lấp đầy chúng. Không chỉ là quyển sổ này, mà còn quyển thứ hai, thứ ba...thứ N nữa. Hãy cho emmột cơ hội.”

“Tách.”

Tiếng bật lửa vang lên, tôi trầm ngâm suy nghĩ, về bản thân mình và về em...

Có phải tôi đã quá nhần tâm đối với em?Người ta nói trong tình cảm không phân biệt đúng sai, phải trái. Nhưng lúc này đây, tôi biết rất rõ ràng, rằng tôi đã sai. Sai ngay từ lúc bắt đầu. Phải mà buổi sáng hôm ấy, tôi nhắm mắt làm ngơ, bỏ qua cho em việc đi trễ. Hay như khi biết được em là ai, tôi lạnh nhạt ignore nick và không gặp mặt em, không trêu chọc, không đùa giỡn với em thì có lẽ bây giờ, sự việc đã không như thế. Em sẽ không phải đau lòng, tôi cũng sẽ không dằn vặt, tự trách bản thân mình.

...

IF YOU DONT LOVE A PERSON.

IF YOU DONT LOVE A PERSON, NEVER HOLD HERHAND-

YOU'LL JUST CONFUSE HER AND GRIND HER HEART LIKE SAND...

IF YOU DONT LOVE A PERSON, NEVER SAY A SWEET THING-

YOU'LL ONLY MAKE HER BELIEVE, THAT IN YOUR HEART SHE'S SOMETHING...

IF YOU DONT LOVE A PERSON, NEVER SAY I LOVE YOU-

YOU'LL JUST MAKE HER WONDER, IF WHAT YOU SAID WERE TRUE...

IF YOU DONT LOVE A PERSON, BUT YOU DO HAVE A HEART-

NEVER DO THESE THINGS, YOU'LL JUST TEAR HERAPART...

NEVER SAY I LOVE YOU, IF YOU DONT REALLY CARE...

NEVER TALK ABOUT FEELINGS, THAT AREN'T REALLY THERE...

NEVER HOLD A HAND, IF YOU MEAN TO BREAK A HEART...

NEVER SAY YOU'RE GOING TO, IF YOU DONT INTEND TO START...

NEVER LOOK INTO MY EYES, IF ALL YOU DO IS LIE...

NEVER SAY "HELLO", IF WHAT YOU MEAN IS "GOODBYE"...

.....

Những điều đó, tôi đã làm tất cả. Nhưng tôi không lừa gạt, không đùa giỡn với cảm tình, bởi vì tôi yêu cô ấy.

Em đã giữ lời hứa, để lại cho tôi trang giấy này. Nhưng xin lỗi em, anh không thể tiếp tục cùng em viết trọn vẹn quyển sổ này được...

Tôi đã từng nói, những lời ghi chép trong lưu bút chỉ là giả dối, không phải chân tình. Và bây giờ đây, tôi cũng không thể nói ra tất cả sự thật với em trong quyển nhật ký chứa đầy mong chờ này. Một lần nữa, tôi lại tự tay mình bóp nát đi niềm hi vọng nhỏ nhoi, yếu ớt của em...

Cầm cây bút trên tay một cách khó nhọc. Giống như tim tôi lúc này đang có một tảng đá đè lại, cây bút mỏng manh kia cũng nặng trĩu như đeo chì. Tôi nắn nót từng chữ, từng chữ một...

...

Anh sẽ không “chào”, cũng như không gặp em nữa. Vì anh muốn nói lên lời “tạm biệt”...

...

“Anh viết xong rồi?”

“Cám ơn anh... Ặch xì...”

Bị cảm rồi, sức khỏe vốn không tốt mà còn phải đứng dưới mưa chờ tôi hôm qua nữa. Nhìn thấy cái vẻ sứt sùi, xanh xao của em, tôi thấy lòng mình như thất lại.

“Cái gì vậy anh?”

“Thuốc cảm đấy. Uống đi.” Vẫn cố tỏ ra hững hờ.

“Hôm qua anh có đến đúng không?”

“Không.”

“Vậy tại sao anh biết em bị mắc mưa?”

“Thằng nhóc kể cho anh nghe.”

“Anh còn quan tâm em đúng không?”

“Không.”

“Nói dối. Không quan tâm tại sao anh lại mua thuốc.”

“Thắc mắc nhiều quá, đã bảo không rồi mà. Không uống thì vứt đi.”

Dứt lời, tôi bỏ đi...

“NÓI DỐI.”

Em chạy theo níu tay tôi lại.

“Sao nữa đây?”

“Trả lời em thành thật, anh còn thương em đúng không?”

“Không.”

“Vậy thì đừng giả vờ lo đến em nữa.”

Em ném gói thuốc xuống sân, đưa tay quạt nước mắt, bỏ chạy đi mất. Tôi thờ dãi rồi tiếp tục lê từng bước chân nảo nề...

...

Cuối cùng ngày chia tay cuộc đời học sinh cũng đã đến. Ai cũng như vậy, cũng đã từng nôn nao, mong đợi ngày khai trường để rồi phải quyến luyến bịn rịn lúc chia tay. Giờ đây trong tâm hồn những học sinh cuối cấp chỉ còn lại những dư âm xuyến xao, những kỷ niệm buồn vui bên bạn bè, thầy cô.

Mỗi năm, một thế hệ học trò lại ra trường, ôm theo bao hoài bão, ước mơ làm hành trang để bước vào một môi trường khác lạ. Tôi từng căm ghét mái trường đó, từng mong mỗi giây phút này đến thật nhanh. Nhưng giờ đây, khi đã bước ra khỏi nơi đây được 5 năm, tôi cảm thấy nhớ nó hơn bao giờ hết. Nhớ những tháng ngày còn ngồi trên ghế nhà trường, còn khoác lên người bộ đồng phục trắng tinh mà tôi chê là xấu.

Nhớ những thầy cô giáo luôn nghiêm khắc nhưng cũng yêu thương tôi hết mực. Và cuối cùng, tôi nhớ em.

Nhớ những lúc treu đùa chọc ghẹo, nhớ những cú đánh đầy nhẹ nhàng, nhớ những cái nắm tay thật chặt, nhớ cả những lúc giận hờn vu vơ... Nhớ hình ảnh của em trong chiếc áo học sinh lần cuối cùng... Nhớ...

Em xuất hiện giữa khung cảnh ồn ào, náo nhiệt năm ấy. Nỗi buồn mang mác vương vấn trên đôi mắt long lanh, trên đôi môi đỏ mọng, quện vào giọng nói trong trẻo và cả nụ cười ngượng ngịu của chiều tà ảm đạm.

“Chúc anh thi tốt nghiệp và đại học may mắn.”

“Em cũng vậy.”

“Anh sẽ cố thi đậu bang A chứ?”

“Em thừa biết anh chống đối ông thầy chủ nhiệm dạy Hóa suốt cả năm nay mà. Có học chữ nào đâu, làm sao thi đậu?”

Mi mắt em khẽ sụp xuống, che đi hai đồng tử trong suốt tròn trịa, che đi nỗi buồn mang mác, xa xăm.

“Nhưng anh sẽ cố hết sức.”

“Cám ơn anh.”

“Khờ thật...”

“...”

...

“Này, ra trường nhớ đảng hoàng tử tể nghe chưa? Không được lông bông đâu đấy.”

Cô véo tai tôi kéo xuống, giọng nghiêm nghị.

“Đau em, chị hung dữ quá...”

Tôi xoa tai, giọng chọc ghẹo.

“Quý, nhớ lời cô dặn đấy.”

“Em nhớ rồi mà. Chỉ sợ mới năm sau là cô quên mất em là ai thôi.”

“Làm sao quên được, ngốc thật.”

“Ai biết được, thầy cô thì có biết bao nhiêu học trò, nhưng với học trò thì thầy cô chỉ có một thôi.”

“Với cô, chỉ có duy nhất một thằng quý ranh ma này mà thôi.”

Cô mỉm cười hiền dịu, nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

“Này, em với nhóc lớp cô thế nào rồi?”

“Chia tay lâu rồi mà cô.”

“Thằng này, sang lớp cô چرا gái rồi phá con người ta hả?”

“Không có đâu, cô cũng biết em sắp đi rồi mà.”

“Vây mà còn ráng quen với người ta, vô trách nhiệm thật.”

“Hi hi...”

“Nó có biết không?”

“Em không nói.”

“Ừ, thôi chuyện của hai đứa, cô cũng không quản. Mà nè, đi thi đi, nhưng nhớ là phải thi cử cho đảng hoàng đấy nhé. Đầu năm hứa với cô điều gì, có còn nhớ không?”

“Nhớ mà, em sẽ ráng thi đậu một trường để cô vui.”

“Ngoan.”

“Em của chị mà, sao không ngoan được.”

“Thằng khi này...”

Cô dùng hai bàn tay thon thả, dịu dàng chỉnh lại cổ áo cho tôi.

“Lớn rồi mà vẫn còn nhếch nhác như vậy đấy.”

“Hi hi...”

Ở góc trường, cây phượng già hồng rực khế lung lay trong gió, lại một mùa chia tay tuổi học trò nữa trôi qua...

...

Mùa hè đến trong cơn mưa vội vã.

Phượng tươi thắm thỏn thức đôi môi hồng.

Nhớ làm sao những trưa chiều mùa hạ.

Tay trong tay, chung lối, ta vui đùa.

Có bao giờ trở lại ngày xưa đó?

Trang giấy trắng và mối tình thiết tha.

Mãi trong anh còn lại giây phút ấy.

Khi mắt em buồn bã nhìn mộng lung.

Tình yêu ấy chứa đầy lá và gió.

Bầy ve hát xôn xao khúc nhạc lòng.

Đến bây giờ giặt mình trong hiện thực.

Em tuy gần nhưng vẫn cách xa xăm.

...

Em và tôi, hai mảnh tâm hồn, đều thỏn thức, đều cần yêu thương nhưng không phải là một. Có lẽ chúng tôi không dành cho nhau cho nên dù có cố thế nào cũng không thể lấpghép vừa vặn, không thể bù đắp chỗ khuyết cho đôi phương được. Phải chi tôi yêu em nhiều hơn, phải chi tôi gặp em sớm hơn, phải chi em tin tưởng tôi hơn...

Và nếu như trong lòng anh chỉ có mình em.

Thì dù anh có lạnh lùng, ngạo mạn đến đâu, anh cũng sẽ chăm sóc em, lo lắng cho em từng chút như cô công chúa nhỏ.

Trong cuộc sống anh có ngang tàng, bất cần đời như thế nào thì khi ở bên em anh cũng sẽ dịu dàng, nhỏ nhẹ với em, nâng niu em như báu vật mà thôi. Sẽ không có những khi em giận hờn, cong môi trách móc vì cãi nhau nữa. Anh sẽ luôn nhường nhịn, dỗ ngọt em, em sẽ luôn đúng và anh sẽ luôn sai.

Anh cũng không cần phải hứa, không cần phải thề thốt sẽ yêu em suốt đời, suốt kiếp, mà anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy điều đó. Anh sẽ làm cho em cười, làm cho em hạnh phúc, không để cho bất kì ai làm em phải buồn.

Vì nếu như trong lòng anh chỉ có mình em, anh sẽ làm như vậy.

Có quá nhiều từ “nếu” trong cuộc sống chúng ta phải không em? Nhưng mãi mãi nó cũng không thể thành sự thật, cũng như mãi mãi chúng ta không thể đến được với nhau. Cuộc sống rất dài, và anh cũng sẽ mệt mỏi, nhưng anh lại không dừng chân bên cạnh em, đơn giản là vì chúng ta không cùng đi chung một con đường. Có lẽ em mong ước hai đứa mình không phải hai đường thẳng song song, chúng ta sẽ có ngày gặp lại, ở một nơi nào đó, không phải là vô cực...

Có thể,

Em là con gái, em chỉ cần một bờ vai ấm áp làm chỗ dựa. Em là con gái, em yêu hết mình và không tính toán. Em là con gái, em không cần sự công bằng trong tình yêu.

Nhưng,

Anh thì không muốn đem đến sự bất công cho bất cứ ai nữa.

Dù cho thời gian có quay trở lại, anh cũng sẽ làm như thế. Nhưng anh sẽ không nắm lấy tay em nữa đâu. Cũng sẽ không chăm sóc, chiều chuộng em nữa đâu. Lại càng không đến với em đâu. Anh sẽ lạnh nhạt đóng chặt trái tim mình lại, và rồi em sẽ không phải đau khổ, không phải rơi lệ, không phải tự đả vật bản thân mình.

Anh sẽ làm như thế đấy, bởi vì anh cũng yêu em.

Chớp mắt một cái, lại thêm mấy tháng nữa trôi qua. Những kì thi quan trọng khép lại quảng đời học sinh cũng kết thúc. Cuối cùng mục tiêu lớn nhất năm nay cũng thành hiện thực, tôi may mắn thi đậu bang D của KKT-ĐHQG, năm tới xa ở Thủ Đức, tận sâu trong làng ĐH. Một đứa dốt đặc môn văn như tôi, trong lớp còn gục lên gục xuống, không ghi chép, không nghe giảng, lại được vận may trợ giúp lấy được số điểm mà ngay cả nhiều người trong lớp chuyên văn vẫn còn mơ ước. Nghĩ lại đến giờ vẫn còn tức cười, lúc ngồi vào phòng thi, hành trang tôi mang theo là 2 cây bút, 1 gói thuốc cất túi quần và trong đầu chỉ có đúng 3 bài văn xuôi và 1 bài thơ tình của Xuân Quỳnh, miệng thì khấn vái mong sao cho tú không dề chết người.

Ma xui quỷ khiến hay trời phù hộ, đề năm ấy ra đúng tất cả mà tôi học. Môn toán thì tạm tạm, anh văn thì không phải bàn, vậy là tôi đậu trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người. Thăng Đức cũng nhờ học tú như tôi mà vớt vát được chút ít điểm, số điểm giúp nó dui vào ngành công an, tất nhiên là không phải bằng con đường chính thức, hay bằng số điểm trúng tuyển cao đến chóng mặt mà trường ĐH của nó công bố. Nhưng như vậy cũng đủ để hai thằng cười hả hê, mát lòng mát dạ.

Cô khờ thì học rất giỏi, em đậu cả hai nguyện vọng và chọn trường KT của bang A. Đời người không có may mắn nhiều, không thể học tú lại thêm việc suốt năm tuyên chiến với ông thầy chủ nhiệm dạy hóa làm tôi té ngay từ vòng gửi xe. Một điểm rưỡi tuy mong manh thôi, nhưng nó cũng đủ làm tôi thất hứa với em lần nữa.

...

“Này này, uống đi, uống cho đã nhé...”

Thằng Đức giọng lè nhè lên tiếng.

“Uống nhiều không tốt, bia rượu làm mất lí trí...”

Tôi lắc đầu từ chối.

“Này, hôm nay ăn mừng mà, không uống sao được. Vẫn còn nhớ tới chuyện cũ à?”

“Đừng nhắc nữa, tóm lại tao uống đủ rồi.”

“Ờ ờ, thì thôi vậy.”

“Mày cũng uống ít thôi, chút nữa còn về, không khéo bà già sặc cho một trận.”

“Tao xin phép rồi. Ê mà nè, thằng con heo sắp về đấy, biết không?”

“Biết, hôm qua nó gọi điện nói tao rồi.”

“Ít ra ngày mày đi tao không phải ra tiễn một mình.”

Ừm, nghĩ lại nhanh thật, cũng không còn bao lâu nữa...

...

“Reng... reng...”

Mới sáng sớm mà ai làm phiền thế không biết. Tôi huych vai thằng dê già:

“Này, nghe điện thoại xem, coi ai tìm tao thế?”

“Ố ơ, kệ nó đi, ngủ mẹ cho rồi...”

“Ngủ này... Bóp bóp...”

“Thôi thôi, để tui nghe, ăn hiếp tui là giỏi...”

“Ha ha, mà quên nữa...”

“Biết rồi, nếu là mít ướt của ông thì nói không có nhà chứ gì. Có bao nhiêu đó nói mãi.”

“Ừm...”

Nó ngáy ngủ bắt máy...

“Aloooo...”

“...”

“Cho hỏi ai vậy?”

“...”

Nó nhú mồm, quay sang tôi nói:

“Tìm ông nè.”

“Ai vậy?”

“Không biết, con gái. Nghe giọng lạ hoắc.”

“Đưa nào vậy... Thôi, nói tao đi rồi.”

“Ờ.”

“...”

“...”

“Nhất định đòi gặp nè, bảo ông không chịu nghe sẽ sang tận nhà tìm.”

“Phiền phức.”

Tôi ngáp dài, đá tung cái chăn ấm cúng, uể oải bước xuống giường.

“Alo.”

“Không phải không có nhà à?”

Cái giọng chanh chua này quen quen...

“Ai vậy?”

“Mới 2 năm mà quên rồi sao?”

“Xin lỗi, không nhớ được.”

“MM.”

Nghe xong hai tiếng đó, tôi tỉnh ngủ hẳn, vẩy tay ra hiệu thằng dê già đưa cho gói thuốc.

“Làm gì im luôn vậy? Vẫn không nhớ à?”

Nhẹ nhàng châm lửa, đưa đầu thuốc lên môi kéo một hơi dài lấy bình tĩnh. Tôi khẽ hỏi:

“Quỳnh hả?”

“Ít ra không đáng trí như vậy.”

Tuy không nhìn thấy nhưng qua giọng nói, tôi biết rằng ở đầu dây bên kia, một gương mặt đặc chí quen thuộc đang xuất hiện.

“Tìm anh có gì không?”

“Bạn bè lâu ngày chưa gặp, hỏi thăm không được sao?”

“Em vẫn xem anh là bạn à?”

“Không là bạn chứ anh muốn là gì? Hay...”

“Không không... Em về khi nào?”

“Tháng trước, nhưng đợi anh xong xuôi hết kết quả ĐH mới tìm. Thế nào? Đâu chứ hả?”

“Ừm.”

“Vậy là giỏi rồi. Ra gặp em được không?”

“Đạo này anh hơi bận...”

Giọng nói bên kia chợt chùn xuống.

“Em không còn ở lại lâu nữa đâu, tháng sau phải đi rồi. Chẳng lẽ gặp một lần không được?”

“Ừm, vậy khi nào?”

“Chiều nay nhé. Ok?”

“Ừm, có gì cứ nhắn tin cho anh. Vẫn là số cũ.”

“Em có gọi được đâu?”

“Anh tắt máy, bây giờ mở lại rồi.”

“Vậy chào anh, hi hi.”

“Chào em...”

Tôi thở dài gác máy, quay trở lại giường.

“Ai thế?”

“Tiểu Quỳnh...”

“Chết rồi, sát tinh đến rồi, vậy giờ sao?”

“Chiều nay mày cứ đi chơi với bọn nó đi nhé, tao có hẹn rồi.”

“Ồ, hay hay, dưới nặng quá rồi... Ha ha.”

“Dưới cái con khi. Im mồm đi.”

“Ta mang bao tội lỗi, nên thân ta giờ đây. Kiếp sống...”

“Mẹ, hát này... Bóp bóp...”

“Đau...”

“Hát tiếp đi chứ... Bóp bóp...”

“Thôi thôi, không chọc nữa...”

“Biến...”

...

Cả buổi ngồi phịch ở nhà, hết đi ra lại đi vào, lòng cứ bồn chồn không yên. Mỗi người đều có thứ phải sợ, còn với tôi Quỳnh và cô khờ mít ướt cũng như là khác tính vậy.

Không phải là sợ sệt, nhưng mà mỗi lần gặp lại, tôi đều thấy ngại ngùng, cảm giác tội lỗi cứ như cục đá đè lại trong lòng, không thể dứt ra được.

Mong sao buổi chiều tà không đến. Nhưng trái đất vẫn quay, mặt trời lên rồi lại xuống một cách đều đặn. Ánh nắng tắt dần theo ngày tàn...

...

Nắm lấy tay cảm lạnh buổi , tôi hít thật sâu rồi mở cửa bước vào. Vừa nhìn thấy tôi, một giọng nói trong veo đã vang lên mừng rỡ:

“MM, ở đây nè.”

Em vẫy tay liên tục, miệng nở nụ cười tươi rói.

Ngồi nhẹ xuống ghế, tôi chưa kịp nói tiếng nào, em vẫn như ngày xưa, luôn thuyên không ngừng nghỉ:

“Trời tối rồi mà còn đội nón. Bộ sợ bóng đèn à? Em gọi nước cho anh luôn rồi. Vẫn như cũ phải không? Cà phê đen không đường. Hi hi.”

“Em còn nhớ hả?”

“Sao lại không? Chỉ có anh quên thôi.”

Em bấu môi, ngón tay xinh xinh chỉ vào vai tôi trách móc.

Vẫn không trả lời, tôi lẳng lặng trút nước thừa trong ly đá, mở nắp phin cà phê rồi từ từ rót vào.

“Nhiều nước quá hả. Tại anh đến trễ đó.”

“Xin lỗi...”

“Lỗi phải gì, anh chịu đến là em vui rồi.”

Cô ấy mỉm cười, đưa ly lên miệng, vô tư ngậm lấy ống hút... Nước ép dưa hấu và đôi môi, không biết thứ nào đỏ hơn nữa. Dù bề ngoài có thay đổi nhiều, nhưng cô ấy vẫn giống khi xưa, tính nghịch lém lỉnh, và không kém phần chanh chua đánh đấm.

Có vẻ như cà phê hôm nay đắng hơn mọi ngày. Tôi khẽ nhăn mặt, Lấy một điều thuốc ra, nhúng đầu lọc vào thứ chất lỏng đen sánh trước mặt, châm lửa...

Bỗng cô ấy giật lấy gói thuốc trên bàn, tôi tưởng rằng vẫn như hồi đó, cô ấy sẽ nghiêng răng, vò nó lại thật chặt bằng đôi tay nhỏ nhắn của mình, quăng nó vào sọt rác rồi lè lưỡi trên choker. Nhưng em lại mở nắp, nhẹ nhàng lấy một điều ngậm lên môi trước sự ngỡ ngàng của tôi.

“Làm gì ngây người ra thế? Xi...”

Em giật luôn cả cái bật lửa tôi đang cầm trên tay, tiếng đánh lửa chát chúa vang lên...

Từng làn khói trắng từ đôi môi đỏ mọng bay ra, em nhìn tôi chăm chăm.

“Lạ lắm à? Chưa thấy người đẹp hút thuốc à?”

“Không.”

“Vậy sao nhìn em mãi thế?”

“Em thay đổi quá nhiều.” Tôi lắc đầu, thờ dãi.

“Anh cũng vậy thôi, bây giờ cứ lảm lảm lì lì, đâu có đến gần như hồi đó nữa. Nhưng có một thứ vẫn vậy...”

Đôi mi cong dài khẽ sụp xuống, cô ấy lại đưa điều thuốc lên miệng...

“Sao?”

“Vẫn lạnh nhạt, vô tình với em...”

“Xin lỗi...”

“Anh còn câu khác không? Em nghe câu này nhiều lần quá rồi.”

“Khi gặp em, anh chỉ biết mỗi câu đó...”

“Thôi đi, em quên hết từ lâu rồi.”

“Thật?”

“Ừ, ai mà còn để mãi trong lòng như anh.” Cái điệu bộ lè lưỡi chằm chọc quen thuộc lại xuất hiện.

“Cám ơn em.”

“Về chuyện...”

...

“Lâu nay em có tin tức của Tiểu Lợi không?”

“Không...Anh vẫn còn nhớ đến nó à?”

“Nhớ chứ.”

“Vậy hóa ra lý do anh chuẩn bị đi xa là như thế à?”

“Ừ.”

“Em khuyên anh, nếu đã quyết định thì nhanh tay một chút nhé. Không sẽ không kịp đâu.”

“Em nói vậy là sao?Em biết gì à?”

“Làm gì mà sốt sáng thế. Xem ra mãi mãi, em vẫn không thể bằng được một góc của Lợi Lợi...”

“Xin...”

Em che miệng tôi lại, lắc đầu...

“Đã bảo đừng có nói nữa mà.”

“Anh quên. Xin lỗi.”

“Đấy, lại nói.”

Tôi gãi đầu, cả hai nhìn nhau bật cười.

“Em không biết tin gì hết. Chỉ nói với anh vậy thôi. Con gái không chờ mãi được đâu.”

“Vậy sao em vẫn như vậy?”

“Em thì khác...”

“Khác chỗ nào?”

“Anh cũng từng nói em đánh đá, khó chiều như vậy, ai mà chịu nổi. Hi hi.”

“Có muốn anh giới thiệu không?”

Em dùng ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng vào tôi, giọng trầm xuống:

“Anh mà làm vậy, em đau lòng đấy.”

“Vậy thôi...”

“Em hỏi anh một câu, phải trả lời thành thật.”

“Em hỏi đi.”

“Em xấu xí, khó ưa lắm phải không?”

“Không, em đẹp lắm...”

“Vậy tại sao anh không thích em?”

“Anh...”

“Đùa thôi, đừng tưởng thật. Coi cái mặt nghiêm trọng kia. Hi hi.”

Cô ấy bật cười khúc khích, giọng trong veo như tiếng đàn.

“Này, anh vẫn còn rảnh tối nay chứ?”

“Ừm, sao?”

“Đi bar đi, anh thích uống rượu lắm mà.”

“Anh bỏ rồi. Lâu lâu có dịp không từ chối được mới uống thôi.”

“Từ khi nào?”

“Từ lúc đó.”

“Để trong lòng làm gì? Em không để ý đâu.”

“Không biết, uống vào mắt tự chủ...”

“Xi... Nói thật cho anh biết, hôm đó em không hề say, từ lượng em tốt lắm.”

“Hả? Vậy...”

Nghe xong, tôi hoảng hồn, tự nhiên thấy người lạnh đi.

“Chẳng sao cả. Anh cũng biết tính em mà, thích làm chuyện gì mà em muốn thôi. Nhưng em đã quên rồi, không để trong lòng đâu.”

“Ừm...”

“Chờ gì nữa? Đi thôi.”

“Khoan, anh đã đồng ý đâu.”

“Hôm nay em quyết định, anh không có quyền, nếu không em nhắc lại chuyện cũ ráng chịu.”

Dứt lời, cô ấy nắm tay tôi, kéo đi khỏi cửa...

Thật ra anh biết em không quên, và anh cũng thế. Như em cũng nói, chỉ có mình em mới goianh như vậy. Cái tên đó là của riêng em, vậy thì với anh, kỷ niệm của bọn mình cũng là riêng biệt. Chẳng nào em vẫn còn nhớ anh là MM của “The day you went away.” thì trong lòng anh, em vẫn mãi là GG của “Stupid mistake.”

Mãi mãi vẫn như vậy...

...

Ngày lên đường cũng không còn bao lâu nữa, dạo này cứ chạy tới chạy lui, hết thăm người quen rồi lại đi chơi, ăn uống chào tạm biệt bạn bè.

“Tuần sau sinh nhật tui đấy.”

“Nhớ rồi. Sinh nhật trước lúc đi mà.”

“Không phải đi, phải gọi là sinh nhật cuối cùng ở đây. KA đi di dân mà.”

“Ừ ừ.”

“Thế nên phải đến đó nhé.”

“Không biết.” Tôi cười ranh mãnh.

“Hứa rồi mà không giữ lời à? Không đến thì tui giận luôn đấy nhé.”

“Vậy kêu bằng anh đi, rồi tui đến.”

“Anh...”

“Sao hôm nay ngoan thế, ngày thường đâu có chịu.”

“Thì dù sao T cũng lớn tuổi hơn, kêu như vậy có sao đâu.”

“Hà hà...”

“Thôi đi, cười thấy ghét. Nhớ đến đấy nhé.”

“Rồi.”

Cô bé này học cùng trường với tôi, ba năm trời lúc nào cũng ở cùng một dãy lớp. Em học lớp văn, ai cũng gọi em là honey, bởi vì em có làn da bánh mật rất đẹp, gương mặt xinh xắn lúc nào cũng cười thật tươi.

Tính tình lại dịu dàng, tốt bụng nên ai cũng quý. Mặc dù nhà khá giả, không thua gì ai, nhưng em không bao giờ lên mặt, trái lại rất hòa đồng với mọi người. Lại đảm đang, chịu khó, từ nữ công gia chánh cho đến việc nhà hằng ngày, thứ nào em cũng rành rồi. Một cô gái như vậy rất là khó tìm. Bởi vậy lúc có cuộc thi “Học sinh thanh lịch”, tôi không chút ngần ngại bỏ phiếu cho em, mặc cho cô khờ bên cạnh côngmôi, giậm chân xuống đất tức tối.

Ai đó nói gái lớp văn thường lẳng mạn, bay bổng, ai yêu sẽ khổ. Tôi thì chỉ thấy em khóc vì người ta. Em yêu một đứa bạn của tôi, à không hẳn là bạn, chỉ quen biết sơ sơ thôi. Có thể nói Mã Giám Sinh trong truyện Kiều mà ông Nguyễn Du mô tả như thế nào thì nó là như vậy. Nhưng khổ nỗi em lại chết mê chết mệt.

Kết cuộc ra sao thì cũng hiểu. Nhưng mặc cho người ta bội bạc với em ra sao, em vẫn không trách, một lòng thương yêu, nhưng nhớ, để mỗi khi thấy nó đi với người khác, em lại lặng lẽ rơi lệ.

Hồi đó, tôi tính tình ham vui, gặp con gái đẹp là trêu chọc, làm quen. Sẵn thân với em từ trước, nên lúc nào cũng an ủi, dẫn em đi chơi này chơi nọ cho đỡ buồn. Nếu không quen biết cô khờ mít ướt, tôi sẽ dành tặng biệt danh đó cho em. Chắc suốt ngày ở nhà, chỉ học rồi đọc sách, nên em không biết một thứ gì ngoài sách vở, bếp núc hay cây cối quét nhà hết. Xem film không, vui chơi không, bar hay club lại càng không. Nói chung tò hết chỗ nói. Em bảo trước giờ không thích nơi tụ tập đông người, bởi vậy thằng kia mới đâm ra chán ghét.

Tình cảm sẽ làm thời gian trôi đi, còn thời gian sẽ làm tình cảm phai màu.

Rốt cuộc tốn hết gần một năm rưỡi, em mới quên đi nó. Không còn bộ mặt ủ rũ, cũng không còn những đêm tôi đang say giấc thì bị em gọi điện khóc lóc. Thấy em vui, tôi cũng vui lây, mặc dù vệ tinh xung quanh không thiếu, thậm chí là dày đặc, em vẫn không cho ai một cơ hội. Lúc đó thì tôi cứ thầm nghĩ em khờ khạo, chưa quên hẳn chuyện cũ.

Đến năm cuối cấp, em chăm lo học hơn trước, nên chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Cộng thêm việc cô khờ ngày nào cũng kè kè bên cạnh, thỉnh thoảng lại uống phải giấm chua, nên gần như là không nói chuyện.

...

“Lựa chọn gì mà lâu thế?Phiền phức.”

Thằng dè già đứng bên cạnh, ngáp ngắn ngáp dài.

“Có muốn ăn dép để hết buồn ngủ không?”

“Đạo này xu hướng bạo lực của ông có vẻ phục hồi. Chọn nhanh giùm tui cái.”

“Cũng bạn bè bao nhiêu năm rồi. Mai mốt hết gặp lại, đã chọn thì phải kỷ lưỡng chứ.”

“Tui thấy hay là ông mua cái con màu vàng bự bự kia đi.”

“Đâu?”

“Trong kia kia, nãy giờ chờ ông tui đi vòng vòng thấy.”

“Để xem”

Ừ, nãy giờ không để ý, con gấu pooh này cũng được, em cũng thích xem hoạt hình mà. Có điều hơi to một chút.

“Rồi, duyệt, lấy nó.”

“Thế mà nãy giờ chọn tới chọn lui.”

“Vác đi.”

“Nó bự vậy, tui cầm che hết mặt mũi, đi đựng đồ hết đồ thì sao?”

“Mệt, vậy để tao.”

Nó nói không sai, to thật, mình cầm mà còn thấy chướng.

“Coi chừng đi đụng người ta đấy. Đụng là dưới luôn.”

“Lái nhai. Im đi.”

Tôi ráng đá nó vài cái, trong khi vẫn bước lùi ra chỗ tính tiền.

...

“Rằm.”

“Ui da...”

Mấy con thú nhồi bông trên kệ rơi vương vãi xuống sàn.

“Đó, thấy chưa?Nói đâu có sai.”

Tôi cuống cuống đặt con gấu bông xuống đất, quay lại đỡ cô gái.

“Xin lỗi. Bạn có sao không?”

Một gương mặt nhăn nhó thân quen xuất hiện, bốn mặt chạm nhau làm cả hai giật mình. Là cô khờ mít ướt...

“A...”

“Em có sao không?”

Em đứng dậy, chỉnh lại áo, Ánh mắt lộ rõ vẻ lung túng.

“Không...không sao.”

“Anh xin lỗi. Em đi đâu đây?”

“Anh hỏi lạ, con gái tất nhiên thường hay tới mấy nơi như vậy rồi.”

“À ừ...”

“Còn anh?đi mua quà cho người yêu à?”

Em hết nhìn con gấu bông rồi lại quay sang nhìn tôi, giọng buồn buồn.

“Đâu có. Mai sinh nhật của honey mà. Anh định mua quà rồi mai sang dự. Bạn bè mà quên vậy sao?”

“Em đâu có quên. Nhưng chẳng phải...”

Tự nhiên em thoáng qua ngạc nhiên, rồi im lặng suy nghĩ gì đó.

“Sao?”

“Nó nói với em là năm nay không tổ chức gì hết. Phải lo chuẩn bị dọn dẹp mà, nên bạn bè đã tặng quà từ trước hết rồi.”

“Vậy sao honey nói với anh là ngày mai đãi tiệc ở nhà?Còn dặn anh phải qua nữa...”

Cả hai cùng im lặng trong giây lát.

“Em hiểu rồi, vậy là...”

“Anh cũng biết rồi.”

“Chúc anh vui vẻ...”

“Mai anh không đến.”

“Vậy sao được...”

“Có gì mà không được. Giờ anh sang tặng quà.”

Ánh mắt lộ rõ vẻ mừng rỡ, em cười tươi như hoa, dịu dàng cất tiếng:

“Thế anh mai anh có rảnh không?”

“À không, anh cũng bận việc khác rồi. Thôi anh đi trước.”

“Chào anh...”

Tối hôm đó, những giọt nước mắt trong suốt lẫn dài như con suối, chảy róc rách trên mặt đất mang màu bánh mật.

Bời lời nói phũ phàng.

Thế đấy, cái tính lông bông lại làm hại người khác. Thật tình tôi nghĩ là bạn bè, cứ thoải mái vui chơi, thoải mái trêu đùa, không suy nghĩ gì hết. Đâu có ai biết phức tạp đến như vậy. Cũng từ lúc đó, rảnh rồi là tôi cứ ở nhà, chăm sóc hồ cá hay dọn dẹp linh tinh, thỉnh thoảng mới ra ngoài uống nước với lũ bạn. Hi vọng đến lúc đi mọi chuyện suôn sẻ...

...

“Alo.”

“Ông rảnh không?”

“Mẹ, tao không đi đâu, ở nhà cho khỏe.”

“Ở nhà chán lắm.”

“Đã nói không đi.”

“Thế tui sang nhà ông vậy. Có chuyện bất ngờ.”

“Thích thì cứ sang, đừng làm trò ngu nữa là được.”

“Ừ...”

...

Đang ngồi ở phòng khách, phì phèo hút thuốc, ngắm bầy cá bơi lội thì giọng thằng dê già oang oang cả lên. Vẫn như ngày thường, nó nhảy xổ vào làm loạn, phá hỏng không khí yên tĩnh.

“Tui tới rồi nè.”

“Làm gì mà ồn lên thế.”

“Coi ai tới nữa nè.”

“Ai?”

Tôi thắc mắc, không biết thằng này giờ trò quỷ quái gì nữa.

“Vào đi, ngại cái gì...” Nó đưa tay vẫy vẫy.

“Anh...”

Là Nhóc đây mà.

“Em đến làm gì vậy?”

“Cho em ở nhờ vài hôm...”

“Cái gì? Khụ khụ...”

Em nói làm tôi sặc cả thuốc.

“Mày ra đây tao bảo.”

Tôi kéo thằng dê già ra góc, hỏi chuyện:

“Mày làm cái đầu gì thế hả?”

“Có gì đâu.”

“Tại sao nó lại đòi sang đây ở?”

“Ba mẹ nó bắt nó đi du học, nó không chịu, trốn nhà đi.”

“Thì sao?”

“Chẳng lẽ ông muốn nó thuê khách sạn hay ở nhà nghỉ. Ông biết nhà tui rồi, chật chội lại đông người, làm sao cho nó ở được?”

“Má, thế nên mày dẫn nó đến đây à?Bố mẹ nó đi tìm thì sao?Kêu nó về đi.”

“Ông tưởng tui không nói à?Nó đi từ hôm qua, ngồi cả đêm ở tiệm net, tui biết chuyện nên kệt lắm mới dẫn nó qua đây. Ông biết tính nó mà, có chịu nghe ai đâu.”

“Đành vậy...”

Tôi thở dài, tính của nhóc tôi rành hơn ai hết, chưa từng thấy ai cứng đầu lì lợm như vậy. Đành chịu vài ngày vậy. Ở nhà cũng không yên được. Thế là đành cho nhóc ở phòng của tôi, còn tôi và thằng dê già dọn sang ở ngoài phòng khách. Nhà tôi rất là dễ chịu, con cái đến 18 tuổi, mẹ tôi cũng không quản gì. Thực ra lúc trước hay đi chơi đêm, phòng của tôi không khác gì nhà trọ. Có khi gần 20 mạng chen chúc nhau trong cái phòng chật hẹp như xếp cá mới. Lần này cũng vậy...Mua cho nhóc cái sim khuyến mãi, ép nhắn tin về nhà báo bình yên rồi tôi mới đồng ý. Định bụng vài bữa rồi khuyên cô nhóc cứng đầu này về, bố mẹ nào mà không lo con cái, bây giờ học chắc cũng đang đi tìm loạn cả lên.

...

Sáng sớm không biết bị gì, đau bụng quá. Chắc tại cái thứ chè chết tiệt thằng dê già mua hôm qua đây mà. Trong cơn buồn ngủ, tôi mắt nhắm mắt mở tiến về phía nhà vệ sinh. Cửa khóa, cứ định nhìn thằng em họ đang dung, tôi đập cửa:

“Bì, mở cửa...”

“Mau lên, có nhà tắm dưới đất không dùng, chạy lên đây làm gì?”

Bực bội, tôi càng đập lớn hơn.

Cánh cửa hé mở, tôi định đẩy cửa xông vào thì khựng người lại.

“Đợi em chút, đang gội đầu.”

Chết thật, quên mất em đang ở nhà tôi, xem chút nữa là tiêu.

“Em tắm tiếp đi. Anh xuống lầu...”

Tôi lung tung chạy nhanh xuống dưới nhà. Đúng là tai họa, mới sáng sớm đã như thế, vài ngày nữa sẽ ra sao đây...

Cũng may mắn, sau đó tôi đã quen với sự hiện diện tạm thời của nhóc trong nhà mình. Hằng ngày ba đứa đi long nhong khắp nơi, hết ăn uống rồi đến cà phê, xem film, y như hồi đó, lúc mà nhóc chưa giận tôi. Hai đứa nó vẫn thương xuyên cãi nhau như chó với mèo rồi đánh nhau túi bụi, nhưng giữa tôi và nhóc không còn được như xưa nữa, có chút gì đó ngại ngùng, xa lạ...

“Này, chừng nào em mới về nhà?”

Tôi nhỏ nhẹ hỏi nhóc.

“Không thêm về.”

“Tại sao?”

“Bố mẹ có thương gì em, cứ bắt em đi trong khi em không muốn.”

“Đừng nói vậy, cha mẹ nào mà ghét con mình?Họ cũng muốn tốt cho em thôi.”

“Cái xứ lạnh lẽo kia có gì hay ho chứ. Ở đây không sướng à?”

“Nếu em không thích đi, cũng phải trở về gặp bố mẹ chứ, ở đây hoài đâu có được.”

“Anh...không thích em ở đây à?”

“Ừ.”

“Tại sao chứ?”

Nhóc chồm người lên hỏi.

“Chỉ không muốn bạn gái anh hiểu lầm nữa thôi.”

“Anh có còn quen nó đâu.”

“Quen lại rồi. Không tin hỏi thằng kia xem.”

Em quay sang thằng dê già, nhờ có bàn bạc trước nên nó gật đầu. Lại một lần nữa tôi phải làm kẻ nói dối...

“Nhưng có sao đâu. Em với anh đâu có chuyện gì.”

“Tóm lại là không được. Em đi về đi, mấy ngày vậy là đủ rồi.”

“Anh xua đuổi em à? Anh ghét em vậy sao?”

“Phải, anh ghét em suốt ngày bám lấy anh đấy, giờ được chưa?”

“Anh... Thôi được, tôi đi về cho anh vừa lòng...”

Tôi đã từng nói, thứ làm tôi khó chịu nhất là nước mắt con gái. Nhưng tại sao tôi lại cứ phải làm cho nó rơi xuống, lần này cũng vậy. Những giọt nước long lanh ấy đều xuất phát từ những người tôi thương yêu nhất, điều đó càng khiến cho tôi đau lòng. Chẳng lẽ con gái ai cũng khó hiểu như vậy, chẳng lẽ tôi cứ phải mất đi từng người từng người một mà tôi quý mến hay sao...

Dù sao đi nữa, nhóc đã chịu trở về, mọi chuyện có vẻ tốt đẹp... Thằng con heo kia cũng đã lết cái xác của nó từ phía xa trái đất trở về, chúng tôi lại như hồi đó, vịn vai bá cổ khắp nơi. Cái cảnh này có lẽ phải lâu lắm mới được nhìn thấy lần nữa.

...

“Anh.”

“Sao hà nhóc?”

“Mai anh đi rồi, sang nhà em chơi lần cuối được không?”

“Em cũng biết mai anh đi mà, giờ bận nhiều lắm.”

“Không tranh thủ được chút nào sao? Quen nhau bao nhiêu năm rồi, trước giờ em có đòi hỏi gì đâu. Lần này thôi.”

“Ừm, lát anh sang.”

“Nhớ mu đồ ăn đó.”

“Rồi.”

Nhóc tươi cười mở cửa đón tôi. Lớn rồi mà không có ý thức, tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, dù ở nhà cũng phải ăn mặc cho đàng hoàng. Nhưng nhóc đâu có chịu nghe. Hôm nay cũng như ngày thường, áo thun với quần đùi ngắn cùn, bên trong vẫn thả rong. Nếu ai khác mà nhìn thấy đảm bảo sẽ nóng mặt ngay, cũng may là tôi quá quen với cái kiểu lôi thôi này rồi.

“Ê chinsu, lâu quá mới gặp.”

Thấy tôi, con chó nhặt trắng muốt trong góc nhà nhảy lên mừng rỡ, liếm lấy ống quần. Lúc đầu mới qua nhà em chơi, nó cứ sủa mãi không dừng.

Chó sủa là chó không cần, từ từ nó quen dần, mỗi lần tôi đến đều mua cho nó một ít thức ăn. Lâu rồi mà nó vẫn còn nhớ, thấy tôi là lại quấn quýt, nhiều khi con vật còn có tình nghĩa hơn là con người.

Nó cũng rất là lạ, mỗi lần ăn cái gì cũng phải xịt một chút nước tương vào mới chịu. Nhóc nói tại bố nhóc cho nó ăn vậy riết thành quen, dung nước tương cũng phải dung loại chinsu, nếu không nó không chịu ăn. Bởi vậy tôi kêu nó bằng cái tên đó luôn.

“Ê chinsu, ăn xúc xích này.”

Nó vẫy vẫy cái đầu, ra vẻ kén chọn.

“Chó mà cũng sành ăn dữ ha.”

Tôi bật cười, cầm cây xúc xích gõ vào đầu nó mấy cái.

“Phải có nước tương nó mới chịu ăn, anh quên rồi hả?”

Nhóc từ bếp trở lên, tay cầm chai nước tương chìa ra.

“Đâu có quên, ghẹo nó chơi chút thôi.”

“Qua đây mà chỉ nhớ con chó, không mua gì cho em à?”

Nhóc trề môi, mặt bí xí.

“Miệng gần chạm đất rồi kìa. Từ từ, của em nè, toàn những món em thích.”

“Hi hi. Cảm ơn anh. Chụt.”

Nhóc nhảy lên mừng rỡ, ôm lấy cổ tôi hôn một cái rõ to.

“Thôi ăn đi.”

“Ừ...”

...

“Này, ăn thì xuống giường mà ăn, đồ đầy hết thì sao?”

“Kệ em, thích vừa ăn vừa xem tivi.”

“Hết nói...”

“Anh chuẩn bị đồ đạc hết chưa?”

“Xong hết rồi. Mà hôm nay bố mẹ em với em gái đi đâu hết rồi?”

“Đi ra đảo chơi rồi, từ hôm qua.”

“Sao em không đi?”

“Không thích. Ở nhà cho khỏe.”

“Còn chuyện đi du học thế nào?”

“Nán lại đợi em học xong 12 mới đi. Anh cũng muốn em đi mà.”

“Không. Chủ yếu là về nhà, đừng để bố mẹ lo thêm thôi.”

“Biết rồi, nói mãi, nhiều chuyện.”

“Cái con nhóc này, lại trả lời...”

Tôi cười, đưa tay xoa lên đầu em. Đang vui vẻ, tự nhiên em thay đổi nét mặt, nắm lấy tay tôi.

“Gì vậy?”

“Em muốn hỏi một chuyện.”

“Sao hả?”

“Hôm đó anh nói dối em phải không?”

“Không.”

“đừng xạo nữa, em biết hết rồi, hai người thông đồng gạt em.”

Cái miệng của thằng dê già đúng là không thể kín được, sau này có lẽ nên lấy kim may nó lại mới xong.

“Anh cũng muốn tốt cho em thôi.”

“Vậy anh cũng biết... em thích anh mà phải không?”

Nhóc đỏ mặt, tay run rẩy...

“Thôi đừng nói nữa, không anh bỏ về đây... Em làm gì vậy?”

Trong lúc nói, nhóc đã buông tay tôi ra, trèo lên người, đưa mặt sát lại gần tôi.

“Này, làm gì thế?”

“Em cũng biết hết mọi chuyện rồi. Có lẽ lần này đi anh không về nữa. Anh có về cũng chưa chắc gặp lại em.”

“Tại sao?”

“Bố mẹ muốn em học xong ở bên đó với chị hai luôn, rồi từ từ đi dần sang sau.”

Lại đi dân, tôi không hiểu, dân có tiền thật là ngộ, sao lúc nào cũng muốn rời bỏ nơi mình sinh ra như thế. Ở đây có gì không tốt, mà cứ phải bỏ đi...

“Thì sao chứ, đâu liên quan gì nhau.”

“Em đã nói rồi, anh cũng hiểu, chẳng lẽ yêu cầu lần cuối của em... Anh cũng không cho được sao?”

Nước mắt lại rơi. Đúng là khổ, không biết đây có phải là thứ vũ khí lợi hại nhất của họ không nữa, mà sao ai cũng dùng. Từ ương bướng đến lẳng mạn, từ hiền lành cho đến dữ dằn, cả ngang tang, khó chiều cũng đem ra sử dụng.

“Này, đừng khóc nữa, xuống đi, chân anh mỏi lắm rồi.”

“Không...”

Dứt lời, nhóc ôm lấy tôi, môi kề môi. Đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy, trước giờ chỉ mình tôi chủ động. Đúng là cô nhóc ngang tang, khó hiểu.

Lúc đó tôi cảm nhận được bờ môi mềm mại, ướt át của nhóc, không hiểu tại sao mình lại không đẩy em ra, mà còn đáp trả lại. Cả hai quần lấy nhau không rời. Tôi xoay người, đè nhóc xuống giường, gạt bọc thức ăn xuống đất, đổ tung tóe.

Tôi hôn lên mặt rồi lên cổ, nhóc không nói gì, vẫn nhắm mắt, rên khe khẽ. Thật ra nhóc là một cô gái gọi cảm, đáng người vốn đã cao, phát triển sớm, lại được nuông chiều từ nhỏ nên da dẻ trắng như trứng gà bóc, mịn màng không tí vết. Tôi hay nói đùa, nếu nhóc mà bỏ cái tính lẳng xằng, sớm nắng chiều mưa đi, không chỉ có mình thằng Ki mà cả khối đũa cũng chết mê mệt. Và lúc này đây, tôi đang ôm trong tay cả thân hình căng tràn, hùng hực nhựa sống. Tôi không ngại biện cho hành động của mình, nhưng quả thật, mèo không chê mỡ bao giờ, mất hết lí trí, tôi say sưa dằm vào tấm thân ngọt ngào, mon mon của nhóc.

Luồn tay vào chiếc áo thun bó sát chặt chội, tôi xoa nhẹ, nhóc ưỡn người lên, thờ gấp gáp. Hình như quá ngưỡng ngừng, nhóc vờ tay lấy cái gối, úp lên mặt tuy vậy nhưng tôi vẫn nghe thấy những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ phát ra từ đôi môi ướt át, gọi tình.

Rê tay xuống phía dưới, đũng quần nhóc đã ướt sũng. Không ngờ nhóc lại không mặc quần lót khi ở nhà, đúng là tùy tiện hết sức. Dùng tay vuốt nhẹ, nhóc run người lấy bầy. Tôi kéo cái gối ra, lúc này mặt nhóc đầy vầng trăng, đỏ hồng e thẹn. Đặt lên đôi môi gọi cảm của nhóc một nụ hôn, nút nhẹ bờ môi thơm ngát như cánh hoa dịu dàng, nhóc đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của tôi một cách quên mình. Trong khi đó, tay tôi từ từ đưa vào cặp quần, thám hiểm nơi phía dưới, lúc này đã ướt sũng. Nhóc giật mình la lớn khi tôi đưa đầu ngón tay vào ngoáy, nước tuôn ra mỗi lúc một nhiều hơn.

Bất chợt điện thoại trong túi quần rung lên, tôi tỉnh người, rút tay lại. Nhóc níu chặt tay tôi trong lúc vẫn thờ hồn hên:

“Đừng... tiếp đi.”

“Để anh xem tin nhắn đã.”

Là cô khờ...

“Em biết anh sẽ không chịu nghe đt của em đâu. Nhưng ngày mai anh đi rồi, đừng giận em nữa. Đem giận hờn lên máy bay nặng lắm, chở không được đâu. Hi vọng mình sẽ gặp lại nhau. Chúc anh thành công.”

Đến lúc này mà cô ấy vẫn còn nghĩ tôi giận, đúng thật là khờ. Cũng phải, tôi luôn tránh mặt cô ấy, tránh mặt mọi người, chẳng phải chỉ vì không muốn có lỗi, không muốn khiến cho ai khác buồn phiền sao. Nếu cứ tiếp tục như thế với nhóc, làm sao tôi có thể an tâm mà lên đường được.

Lẳng lẳng không nói gì, tôi quay bước ra cửa.

“Anh... đi đâu?”

“Anh về đây, từ nay em tự chăm sóc cho mình nhé, anh không còn mua thức ăn cho em được nữa rồi.”

“Nhưng...”

“Anh không thích em, em đau lòng anh cũng chịu. Chuyện vừa rồi anh xin lỗi.”

Nhóc lặng thinh, không nói gì, tôi bước xuống cầu thang, dắt xe ra cửa. Con chinsu thấy tôi lại mừng rỡ, ve vẩy cái đuôi nhỏ bé. Tôi cúi xuống xoa đầu nó, nựng nịu.

“Từ nay tao cũng không chơi với mày được nữa rồi. Mày với nhóc phải sống vui vẻ, giữ gìn sức khỏe đấy.”

Nó sửa vài cái rồi im lặng, lè cái lưỡi ướt nhẹp liếm lấy tay tôi. Tình cảm của tôi trước giờ đối với nhóc là trong sáng, vậy tại sao phải làm cho nó vẫn đục, chỉ chút nữa vì dục vọng bản thân mà tôi đã phá hủy nó. Không biết có phải cô khò kia có tài tiên đoán hay không mà làm phiền đúng lúc thế. Cảm ơn sự phiền phức của em...

Trời đã sáng, đã đến lúc phải đi, tôi bước ra khỏi nhà, nhìn ngắm khu phố thân thuộc lần cuối.

Hôm nay nắng nhẹ, không gay gắt, trời thoáng đãng hơn ngày thường. Đưa điều thuốc lên môi, chăm lửa...

Túi quần lại rung lên...

“Chúc anh lên đường may mắn. Hôm qua em đã có thứ mà em muốn bấy lâu nay, dù không trọn vẹn, nhưng cũng đủ cho em ghi nhớ trong lòng. Tạm biệt.”

Tôi tắt máy, tháo sim bỏ vào bóp. Tự dung lòng thanh thản hơn bao giờ hết.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bây giờ đây mọi thứ cũng có sự thay đổi lớn. Dù ở nơi xa, tôi vẫn luôn ngóng chờ tin tức của họ.

Của những người bạn, người thân, những người con gái từng bước qua cuộc đời không phẳng lặng.

Thằng dê già cũng còn một năm nữa là tốt nghiệp đh, hằng tuần vẫn đều đặn đi học, đi làm thêm phụ giúp mẹ già.

Thằng Đức thì an tâm với công việc của nó, có điều do trước giờ bị quản lý chặt, bây giờ đâm ra chống đối lại ông già, thường xuyên cãi nhau vì những chuyện không đâu vào đâu.

Nhóc cũng đã tìm được một chỗ dựa vững chắc, luôn luôn thương yêu, chiều chuộng nhóc.

Những người khác tuy không liên lạc gì nữa, nhưng tôi vẫn mong cho họ luôn được bình yên, hạnh phúc với cuộc sống hiện tại.

Còn cô khò mít ướt của tôi, người làm tôi nhónhều nhất, ray rứt nhất. Cho đến bây giờ tôi vẫn tránh mặt em. Nhưng thỉnh thoảng vẫn lén lút hỏi thăm tin tức từ người bạn thân của em. Biết được cô ấy vẫn khỏe, vẫn vui, tôi cảm thấy rất an lòng. Có điều tôi không hiểu, đã 5 năm trôi qua, không quá dài nhưng cũng không hề ngắn, tại sao cô khò đó vẫn cứ bước đi lẻ loi một mình.

Nhớ lại ngày rời khỏi quê hương, tôi đã đưa tay lên đầu, cảm lấy cái mũ, vật theo tôi biết bao năm qua, bỏ xuống...

Cô khò nói đúng, trời quả thật trong xanh, mây quả thật trắng tinh, tại sao không bỏ nón xuống để nhìn cho rõ, để cảm nhận cho kĩ.

Khung cảnh lúc ấy trong mắt tôi, là bầu trời của quê hương thân thuộc, yêu dấu...

———— HẾT ————

Bạn đang đọc truyện *One Way Ticket* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.